பரஞ்சோதி முனிவர் அருளிய
திருவிளையாடற் புராணம்
(திருவாலவாய் மான்மியம்)
பாகம் 1, 2 (மதுரைக் காண்டம்)

tiruviLaiyATaR purANam - part 1
of paranjcOti munivar
In tamil script, unicode/utf-8 format

Acknowledgements:
Our Sincere thanks go to the Ms. Kalaivani Ganesan of Singapore for her help in the preparation of this etext for Saivam.org and Mr. S. Ganesan for providing an electronic version of this work for inclusion as part of Project Madurai collections.
Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2014.
Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project Madurai are available at the website
http://www.projectmadurai.org/
You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

பரஞ்சோதி முனிவர் அருளிய
திருவிளையாடற் புராணம்
(திருவாலவாய் மான்மியம்)
பாகம் 1 (மதுரைக் காண்டம்)

உள்ளடக்கம்

1. மதுரைக் காண்டம்
காப்பு (1-5)
கடவுள் வாழ்த்து (6-23)
பாயிரம் (24-26)
அவையடக்கம் (27-31)
திரு நாட்டுச் சிறப்பு / பாண்டித் திருநாட்டுப் படலம் (32-91)
திரு நகரச் சிறப்பு / மதுரைத் திருநகரப் படலம் (92-200)
திருக்கையாலச் சிறப்பு / திருக்கயிலாய வருணனைப் படலம் (201 - 207)
புராண வரலாறு / திருநகரச் சிறப்பு புராண வரலாற்றுப் படலம் (208 - 232)
தல விசேடம் / தல விசேடப் படலம் (233- 255)
தீர்த்த விசேடம் / தீர்த்த விசேடப் படலம் (256- 291)
மூர்த்தி விசேடம் / மூர்த்தி விசேடப் படலம் (292 -328)
பதிகம் / பதிகப் படலம் (329 - 343)

திருவிளையாடல்கள்

1. இந்திரன் பழி தீர்த்த படலம் (344- 440)
2. வெள்ளை யானையின் சாபம் தீர்த்த படலம் (441-471)
3. திருநகரம் கண்ட படலம் சுபம் (472 - 518)
4. தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரப் படலம் (519 - 599)
5. திருமணப் படலம் (600 - 798)
6. வெள்ளிஅம்பலத் திருக்கூத்தாடிய படலம் (799 - 826)
7. குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்ட படலம் (827 - 848)
8. அன்னக் குழியும் வைகையும் அழைத்த படலம் (849- 875)
9. ஏழு கடல்அழைத்த படலம் (876 - 890)
10. மலயத் துவசனை அழைத்த படலம் (891- 921)
11. உக்கிர பாண்டியன் திருஅவதாரப் படலம் (922 - 966)
12. உக்கிர பாண்டியனுக்கு வேல் வளை செண்டு கொடுத்த படலம் (967 - 1032)
13. கடல் சுவற வேல் விட்ட படலம் (1033- 1052)
14. இந்திரன் முடிமேல் வளை எறிந்த படலம் (1053 - 1111)
15. மேருவைச் செண்டால் அடித்த படலம் (1112-1152)
16. வேதத்துக்குப் பொருள்அருளிச் செய்த படலம் (1153 - 1194)
17. மாணிக்கம் விற்ற படலம் (1195 - 1287)
18. வருணன் விட்ட கடலை வற்றச் செய்த படலம் (1288 - 1306)

1. காப்பு (1-5)

1 விநாயகர் காப்பு
சத்தி யாய்ச்சிவ மாகித் தனிப்பர
முத்தி யான முதலைத் துதிசெயச்
சுத்தி யாகிய சொற்பொருள் நல்குவ
சித்தி யானைதன் செய்யபொற் பாதமே

2 சொக்கலிங்கமூர்த்தி காப்பு
வென்றுளே புலன்க ளைந்தார் மெய்யுணர் உள்ளந் தோறுஞ்
சென்றுளே யமுத மூற்றுந் திருவருள் போற்றி யேற்றுக்
குன்றுளே யிருந்து காட்சி கொடுத்தருள் கோலம் போற்றி
மன்றுளே மாறி யாடு மறைச்சிலம் படிகள் போற்றி

3 அங்கயற்கண்ணம்மை காப்பு
சுரம்புமுரல் கடிமலர்ப்பூங் குழல்போற்றி
யுத்தரியத் தொடித்தோள் போற்றி
கரும்புருவச் சிலைபோற்றி கவுணியர்க்குப்
பால்சுரந்த கலசம் போற்றி
இரும்புமனங் குழைத்தென்னை யெடுத்தாண்ட
வங்கயற்கண் எம்பிராட்டி
அரும்புமிள நகைபோற்றி யாரணநூ புரஞ்சிலம்பு
மடிகள் போற்றி

4 நூற்பயன்
திங்களணிதிருவால வாயெம் மண்ண றிருவிளையாட்
டிவையன்பு செய்துகேட்போர்
சங்கநிதி பதுமநிதிச் செல்வ மோங்கித்
தகைமை தரு மகப்பெறுவர் பகையை வெல்வர்
மங்கலநன் மணம்பெறுவர் பிணிவந் தெய்தார்
வாழ்நாளு நனிபெறுவர் வானா டெய்திப்
புங்கவராய் அங்குள்ள போக மூழ்கிப்
புண்ணியராய்ச் சிவனடிக்கீழ் நண்ணி வாழ்வார்

5 வாழ்த்து
மல்குக வேத வேள்வி வழங்குக சுரந்து வானம்
பல்குக வளங்கள் எங்கும் பரவுக வறங்க ளின்ப
நல்குக வுயிர்கட் கெல்லா நான்மறைச் சைவ மோங்கிப்
புல்குக வுலக மெல்லாம் புரவலன் செங்கோல் வாழ்க

கடவுள் வாழ்த்து (6-23)

6 பரமசிவம்

பூவண்ணம் பூவின் மணம்போலமெய்ப் போத வின்ப
மாவண்ண மெய்கொண் டவன்றன்வலி யாணை தாங்கி
மூவண்ண றன்சந் நிதிமுத்தொழில் செய்ய வாளா
மேவண்ண லன்னான் விளையாட்டின் வினையை வெல்வாம்

7 பராசக்தி

அண்டங்கள் எல்லாம் அணுவாக வணுக்க ளெல்லாம்
அண்டங்க ளாகப் பெரிதாய்ச்சிறி தாயி னானும்
அண்டங்க ளுள்ளும் புறம்புங்கரி யாயி னானும்
அண்டங்க ளீன்றா டுணையென்ப ரறிந்த நல்லோர்

8 சொக்கலிங்கமூர்த்தி

பூவி னாயகன் பூமக ணாயகன்
காவி னாயக னாதிக் கடவுளர்க்கு
ஆவி நாயகன் னங்கயற் கண்ணிமா
தேவி நாயகன் சேவடி யேத்துவாம்

9 அங்கயற்கண்ணம்மை

பங்கயற்க ணரியபாம் பரனுருவே தனக்குரிய படிவமாகி
இங்கயற்க ணகனுலக மெண்ணிறந்த சராசரங்கள் ஈன்றுந் தாழாக்
கொங்கயற்கண் மலர்க்கூந்தற் குமரிபாண்டியன்மகள் போற் கோலங் கொண்ட
அங்கயற்க ணம்மையிரு பாதப்போ தெப்போது மகத்துள் வைப்பாம்

10 நடேசர்

உண்மையறி வானந்த வுருவாகி வெவ்வுயிர்க்கு முயிராய் நீரின்
தண்மையனல் வெம்மையெனத் தனையகலா திருந்துசரா சரங்க ளீன்ற
பெண்மையுரு வாகியதன் னாநந்தக் கொடிமகிழ்ச்சி பெருக யார்க்கும்
அண்மையதா யம்பலத்து ளாடியருள் பேரொளியை யகத்துள் வைப்பாம்

11 சௌந்தரபாண்டியர்

சடைமறைத்துக் கதிர்மகுடந் தரித்துநறுங் கொன்றையந்தார் தணந்துவேப்பந்
தொடைமுடித்து விடநாகக் கலனகற்றி மாணிக்கச் சுடர்ப்பூ ணேந்தி
விடைநிறுத்திக் கயலெடுத்து வழுதிமரு மகனாகி மீன நோக்கின்
மடவாலை மணந்துலக முழுதாண்ட சுந்தரனை வணக்கஞ் செய்வாம்

12 தடாதகைப் பிராட்டியார்

செழியர்பிரான் திருமகளாய்க் கலைபயின்று முடிபுனைந்து செங்கோ லோச்சி
முழுதுலகுஞ் சயங்கொண்டு திறைகொண்டுந்திகண முனைப்போர் சாய்த்துத்
தொழுகணவற் கணிமணமா லிகைசூட்டித் தன்மகுடஞ் சூட்டிச் செல்வந்
தழைவுறுதன் னரசளித்த பெண்ணரசி யடிக்கமலந் தலைமேல் வைப்பாம்

13 கான் மாறி நடித்தவர்
பொருமாறிற் கிளர்தடந்தோள் ஒருமாறன் மனங்கிடந்த புழுக்க மாற
வருமாறிற் கண்ணருவி மாறாது களிப்படைய மண்ணும் விண்ணும்
உருமாறிப் பவக்கடல்வீழ்ந் தூசலெனத் தடுமாறி யுழலு மாக்கள்
கருமாறிக் கதியடையக் கான்மாறி நடித்தவரைக் கருத்துள் வைப்பாம்

14 தஷிணாமூர்த்தி
கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்க ணால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப் பாலாய்
எல்லாமாய் அல்லதுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்து காட்டிச்
சொல்லாமற்சொன் னவரை நினையாமனினைந் துபவத் தொடக்கை வெல்வாம்

15 சித்தி விநாயகக் கடவுள்
உள்ளமெனுங் கூடத்தில் ஊக்கமெனுந் தறிநிறுவி யறுதியாகத்
தள்ளரிய வன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி யிடைப் படுத்தித் தறுகட் பாசக்
கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு கருணையென்னும்
வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நினைந்து வருவினைக டீர்ப்பாம்

16 சுப்பிரமணியக் கடவுள்
கறங்குதிரைக் கருங்கடலுங் காரவுணப் பெருங்
கடலுங் கலங்கக் கார்வந்
துறங்குசிகைப் பொருப்புஞ்சூ ரரப்பொருப்பும்
பிளப்பமறை யுணர்ந்தோராற்றும்
அறங்குலவு மகத்தழலு மவுணமட வார்வயிற்றி னழலும் மூள
மறங்குலவு வேலெடுத்த குமரவேள் சேவடிகள் வணக்கம் செய்வாம்

17 சரசுவதி
பழுதகன்ற நால்வகைச் சொன் மலரெடுத்துப்
பத்திபடப் பரப்பித் திக்கு
முழுதகன்று மணந்துசுவை யொழுகியணி பெற
முக்கண் மூர்த்தி தாளிற்
றொழுதகன்ற வன்பெனுநார் தொடுத்தலங்கல்
சூட்டவரிச் சுரும்புந் தேனும்
கொழுதகன்ற வெண்டோட்டு முண்டகத் தாளடி
முடி மேற்கொண்டு வாழ்வாம்

18 திருநந்தி தேவர்
வந்திறை யடியிற் றாழும் வானவர் மகுட கோடி
பந்தியின் மணிகள் சிந்த வேத்திரப் படையாற் றாக்கி
அந்தியும் பகலும் தொண்ட ரலகிடுங் குப்பை யாக்கும்
நந்தியெம் பெருமான் பாத நகைமலர் முடிமேல் வைப்பாம்

19 திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்
கடியவிழ் கடுக்கை வேணித் தாதைபோற் கனற்கண் மீனக்

கொடியனை வேவ நோக்கிக் குறையிரந் தனையான் கற்பிற்
பிடியன நாயனார் வேண்டப் பின்னுயி ரளித்துக் காத்த
முடியணி மாடக் காழி முனிவனை வணக்கஞ் செய்வாம்

20 திருநாவுக்கரசு நாயனார்
அறப்பெருங் செல்வி பாகத் தண்ணலஞ் செழுத்தா லஞ்சா
மறப்பெருஞ் செய்கை மாறா வஞ்சகர் இட்டநீல
நிறப்பெருங் கடலும் யார்க்கும் நீந்துதற் கரிய வேழு
பிறப்பெனுங் கடலு நீத்த பிரானடி வணக்கஞ் செய்வாம்

21 சுந்தர மூர்த்தி நாயனார்
அரவக லல்கு லார்பா லாசைநீத் தவர்க்கே வீடு
தருவமென் றளவில் வேதஞ் சாற்றிய தலைவன் றன்னைப்
பரவைதன் புலவி தீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும் பானாள்
இரவினிற் றூது கொண்டோன் இணையடி முடிமேல் வைப்பாம்

22 மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
எழுதரு மறைக டேறா விறைவனை யெல்லிற் கங்குற்
பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமே லேறத் துளும்புகண் ணீருண் மூழ்கி
அழுதடி யடைந்த வன்பன் அடியவர்க் கடிமை செய்வாம்

23 சண்டேசுர நாயனார் முதலிய திருத்தொண்டர்
தந்தைதா ளடும்பிறவித் தாளெறிந்து
நிருத்தர்இரு தாளைச் சேர்ந்த
மைந்தர்தாள் வேதநெறி சைவநெறி பத்திநெறி
வழாது வாய்மெய்
சிந்தைதா னரனடிக்கே செலுத்தினராய்ச்
சிவானுபவச் செல்வ ராகிப்
பந்தமாந் தொடக்கறுத்த திருத்தொண்டர்
தாள்பரவிப் பணிதல் செய்வாம்
கடவுள் வாழ்த்து சுபம்

பாயிரம் (24 - 26)
முதனூல்

24 அண்ணல்பாற் றெளிந்த நந்தி யடிகள்பாற் சனற்கு மாரன்
உண்ணிறை யன்பி னாய்ந்து வியாதனுக் குணர்த்த வந்தப்
புண்ணிய முனிவன் சூதற் கோதிய புராண மூவா
றெண்ணிய விவற்றுட் காந்தத் தீசசங் கிதையின் மாதோ

25 நூல் யாத்தற்குக் காரணம்
அறைந்திடப் பட்ட தாகு மாலவாய்ப் புகழ்மை யந்தச்

சிறந்திடும் வடநூல் தன்னைத் தென்சொலாற் செய்தி யென்றிங்
குறைந்திடும் பெரியோர் கூறக் கடைப்பிலத் துறுதி யிந்தப்
பிறந்திடும் பிறப்பி லெய்தப் பெறுதுமென் றுள்ளந் தேறோ

26 மொழி பெயர்த்த முறை
திருநகர் தீர்த்த மூர்த்திச் சிறப்புமூன் றந்த மூர்த்தி
அருள்விளை யாட லெட்டெட் டருச்சனை வினையொன் றாக
வரன்முறை யறுபத் தெட்டா மற்றவை படல மாக
விரிமுறை விருத்தச் செய்யுள் வகைமையால் விளம்ப லுற்றேன்
பாயிரம் சுபம்

அவையடக்கம் (27 -31)

27 நாயகன் கவிக்குங் குற்ற நாட்டிய கழக மாந்தர்
மேயவத் தலத்தி னோர்கென் வெள்ளறி வுரையிற் குற்றம்
ஆயுமா றரிதன் றேனு நீர்பிரித் தன்ன முண்ணுந்
தூயதீம் பால்போற் கொள்க சுந்தரன் சரிதந் தன்னை

28 கவைக்கொ ழுந்தழனாச் சுவை கண்டவூனிமையோர்
சுவைக்க விண்ணமு தாயினம் துளக்கமில் சான்றோர்
அவைக்க ளம்புகுந் தினியவா யாலவா யுடையார்
செவிக்க ளம்புகுந் தேறுவ சிறியனேன் பனுவல்

29 பாய வாரியுண் டுவர்கெடுத் துலகெலாம் பருகத்
தூய வாக்கிய காரெனச் சொற்பொருள் தெளிந்தோர்
ஆய கேள்வியர் துகளறுத் தாலவா யுடைய
நாய னார்க்கினி தாக்குப நலமிலேன் புன்சொல்

30 அல்லை யீதல்லை யீதென மறைகளு ம்அன்மைச்
சொல்லி னாற்றுதித் திளைக்குமிச் சுந்தர னாடற்
கெல்லை யாகுமோ வென்னுரை யென்செய்கோ விதனைச்
சொல்லு வேனெனு மாசை யென் சொல்வழி கேளா

31 அறுகாற்பீ டத்துயர்மால் ஆழிகடைந் தமுதையரங் கேற்று மாபோல்
அறுகாற்பே டிசைபாடுங் கூடன்மான் மியத்தையருந் தமிழாற் பாடி
அறுகாற்பீ டுயர்முடி யார் சொக்கேசர் சந்நிதியி லமரச் சூழும்
அறுகாற்பீ டத்திருந்து பரஞ்சோதி முனிவனரங் கேற்றி னானே

அவையடக்கம் சுபம்

திரு நாட்டுச் சிறப்பு /பாண்டித் திருநாட்டுப் படலம் (32-91)

32 கறைநி றுத்திய கந்தர சுந்தரக் கடவுள்
உறைநி றுத்திய வாளினாற் பகையிரு ளதுக்கி
மறைநி றுத்திய வழியினால் வழுதியாய்ச் செங்கோன்
முறைநி றுத்திய பாண்டிநாட் டணியது மொழிவாம்

33 தெய்வ நாயகன் நீறணி மேனிபோற் சென்று
பௌவ மேய்ந்துமை மேனிபோற் பசந்துபல் லுயிர்க்கும்
எவ்வ மாற்றுவான் சுரந்திடு மின்னரு ளென்னக்
கௌவை நீர்சுரந் தெழுந்தன கனைகுரல் மேகம்

34 இடித்து வாய்திறந் தொல்லென வெல்லொளி மழுங்கத்
தடித்து வாள்புடை விதிர்த்துநின் றுஇந்திர சாபம்
பிடித்து நீளம்பு கோடைமேற் பெய்துவெம் பெரும்போர்
முடித்து நாமென வருதல்போன் மொய்த்தன கொண்மூ

35 முனித னீள்வரை யுச்சிமேன் முழங்கிவா னிவந்து
தனித நீர்மழை பொழிவன தடஞ்சிலை யிராமன்
கனித னீர்மையா லாலவாய்க் கண்ணுதல் முடிமேற்
புனித நீர்த்திரு மஞ்சனம் ஆட்டுவான் போலும்

36 சுந்த ரன்றிரு முடிமிசைத் தூயநீ ராட்டும்
இந்தி ரன்றனை யொத்தகா ரெழிழிதென் மலைமேல்
வந்து பெய்வலத் தனிமுதன் மௌலிமேல் வலாரி
சிந்து கின்றகைப் போதெனப் பன்மணி தெறிப்ப

37 உடுத்த தெண்கடன் மேகலை யுடையபார் மகள்தன்
இடத்து தித்தபல் லுயிர்க்கெலா மிரங்கித்தன் கொங்கைத்
தடத்து நின்றிழி பாலெனத் தடவரை முகடு
தொடுத்து வீழ்வன விழுமெனத் தூங்குவெள் ளருவி

38 கருநிற மேக மென்னுங் கச்சணி சிகரக் கொங்கை
அருவியாந் தீம்பால் சோர வகன்சுனை யென்னுங் கொப்பூழ்ப்
பொருவில்வே யென்னு மென்றோட் பொதியமாஞ் சைலப் பாவை
பெருகுதண் பொருநை யென்னும் பெண்மகப் பெற்றாள் அன்றே

39 கல்லெனக் கரைந்து வீழுங் கரும்புனற் குழவி கானத்
தொல்லெனத் தவழ்ந்து தீம்பா லுண்டொரீஇத் திண்டோண் மள்ளர்
சொல்லெனத் தெழிக்கும் பம்பைத் தீங்குரல் செவிவாய்த் தேக்கி
மெல்லெனக் காலிற் போகிப் பணைதொறும் விளையாட்டு எய்தி

40 அரம்பைமென் குறங்கா மாவி னவிர்தளிர் நிறமாத் தெங்கின்
குரும்பைவெம் முலையா வஞ்சிக் கொடியிரு நுசுப்பாக் கூந்தல்

சுரும்பவிழ் குழலாக் கஞ்சஞ் சுடர்மதி முகமாக் கொண்டு
நிரம்பிநீள் கைதை வேலி நெய்தல்சூழ் காவில் வைகி

41 பன்மலர் மாலை வேய்ந்து பானுரைப் போர்வை போர்த்துத்
தென்மலைத் தேய்ந்த சாந்த மான்மதச் சேறு பூசிப்
பொன்மணி யாரந் தாங்கிப் பொருநையாங் கன்னி முந்நீர்த்
தன்மகிழ் கிழவ னாகந் தழீஇகொடு கலந்த தன்றே

42 வல்லைதா யிருபால் வைகுஞ் சிவாலய மருங்கு மீண்டு
முல்லையா னைந்துந் தேனுந் திரைக்கையான் முகந்து வீசி
நல்லமான் மதஞ்சாந் தப்பி நறுவிரை மலர் தூய் நீத்தஞ்
செல்லலாற் பூசைத் தொண்டின் செயல்வினை மாக்கள் போலும்

43 அரும்பவி ழனங்க வாளி யலைதர வாகம் பொன்போர்த்
திரங்கிவா லன்ன மேங்கதி யிருகையும் சங்கஞ் சிந்தி
மசுங்குசூழ் காஞ்சி தன்னவரம்பிற வொழுகும் மாரி
பரம்பரற் கையம் பெய்யும் பார்ப்பன மகளிர் போலும்

44 வரைபடு மணியும் பொன்னும் வைரமும் குழையும் பூட்டி
அரைபடு மகிலுங் சாந்து மப்பியின் னமுத மூட்டுக்
கரைபடு மருத மென்னும் கன்னியைப் பருவ நோக்கித்
திரைபடு பொருநை நீத்தஞ் செவிலிபோல் வளர்க்கு மாதோ

45 மறைமுதற் கலைக ளெல்லா மணிமிடற் றவனே யெங்கும்
நிறைபர மென்றும் பூதி சாதனநெறி வீடென்றும்
அறைகுவ தறிந்துந் தேறா ரறிவெனக் கலங்கி யங்கி
முறையின்வீ டுணர்ந்தோர் போலத் தெளிந்தது மூரி வெள்ளம்

46 மறைவழி கிளைத்த வெண்ணெண் கலைமகள் போல் வருநீர் வெள்ளந்
துறைவழி யொழுகும் பல்கால் சோலைதண் பழனஞ் செய்தேன்
உறைவழி யோடை எங்கு மோடிமன் றுடையார்க் கன்பர்
நிறைவழி யாத வுள்ளத் தன்புபோ னிரம்பிற் றன்றே

47 இழிந்த மாந்தர்கைப் பொருள்களும் இகபரத் தாசை
கழிந்த யோகியர் கைப்படிற் றூயவாய்க் களங்கம்
ஒழிந்த வாறுபோ லுவரியுண் டுவர்கெடுத் தெழிலி
பொழிந்த நீரமு தாயின புவிக்கும்வா னவர்க்கும்

48 ஈறி லாதவள் ஒருத்தியே யைந்தொழி லியற்ற
வேறு வேறுபேர் பெற்றென வேலைநீ ரொன்றே
யாறு கால்குளங் கூவல்குண் டகழ்கிடங் கெனப்பேர்
மாறி யீறில்வான் பயிரெலாம் வளர்ப்பது மாதோ

49 களமர்கள் பொன்னேர் பூட்டித் தாயர்வாய்க் கனிந்த பாடற்

குளமகிழ் சிறாரி னேறு மொருத்தலு முவகை தூங்க
வளமலி மருதம் பாடி மனவலி கடந்தோர் வென்ற
அளமரு பொறிபோ லேவ லாற்றவள் வினையின் மூண்டார்

50 பலநிற மணிகோத் தென்னப் பன்னிற வேறு பூட்டி
அலமுக விரும்புதேய வாள்வினைக் கருங்கான் மள்ளர்
நிலமகள் உடலங் கீண்ட சால்வழி நிமிர்ந்த சோரிச்
சலமென நிவந்த நெங்கேழ்த் தழன்மனி யிமைக்கு மன்னோ

51 ஊறுசெய் படைவாய் தேய வுழுநரு நீர்கால் யாத்துச்
சேறுசெய் குநருந் தெய்வம் தொழுதுதீஞ் செந்நெல் வீசி
நாறுசெய் குநரும் பேர்த்து நடவுசெய் குநருந் தெவ்வின்
மாறுசெய் களைகட்டோம்பி வளம்படுக் குநரும் ஆனார்

52 பழிபடு நறுவந் தன்னைக் கடைசியர் பருகிச் செவ்வாய்
மொழி தடுமாற வேர்வை முகத்தெழ முறுவல் தோன்ற
விழிசிவந் துழலக் கூந்தன் மென்றுகில் சோர வுள்ளக்
கழிபெருங் களிப்பு நல்கிக் கலந்தவ ரொத்த தன்றே

53 பட்பகையாகுந் தீஞ்சொற் கடைசியர் பவளச் செவ்வாய்க்
குட்பகை யாம்ப லென்று மொண்ணறுங் குவளை நீலங்
கட்பகை யாகு மென்றுங் கமலநன் முகத்துக் கென்றும்
திட்பகை யாகு மென்றுங் செறுதல்போற் களைதல் செய்வார்

54 கடைசியர் முகமும் காலும் கைகளும்கமல மென்னார்
படைவிழி குவளை யென்னார் பவளவாய் குமுத மென்னார்
அடையவுங் களைந்தார் மள்ளர் பகைஞரா யடுத்த வெல்லை
உடையவ னாணை யாற்றா லொறுப்பவர்க் குறவுண் டாமோ

55 புரையற வுணர்ந்தோர் நூலின் பொருளினுள் ளடங்கி யந்நூல்
வரையறை கருத்து மான வளர்கருப் புறம்பு தோன்றிக்
கரையமை கல்வி சாலாக் கவிஞர்போ லிறுமாந்து அந்நூல்
உரையென விரிந்து கற்பின் மகளிர்போ லொசிந்த தன்றே

56 அன்புறு பத்தி வித்தி யார்வநீர் பாய்ச்சுந் தொண்டர்க்
கின்புரு வான வீச னின்னருள் விளையு மாபோல்
வன்புறு கருங்கான் மள்ளர் வைகலுஞ் செவ்வி நோக்கி
நன்புல முயன்று காக்க விளைந்தன நறுந்தண் சாலி

57 அகனில வேறு பாட்டின் இயல்செவ்வி யறிந்து மள்ளர்
தகவினை முயற்சி செய்யக் காமநூல் சாற்று நான்கு
வகைநலார் பண்புசெல்வி யறிந்துசேர் மைந்தர்க் கின்பம்
மிகவிளை போகம் போன்று விளைந்தன பைங்கூ ழெல்லாம்

58 கொடும்பிறை வடிவிற் செய்த கூனிரும் பங்கை வாங்கி
முடங்குகால் வரிவண் டார்ப்ப முள்ளரைக் கமல நீலம்
அடங்கவெண் சாலி செந்நெல் வேறுவே றரிந்தீடாக்கி
நெடுங்களத் தம்பொற் குன்ற நிரையெனப் பெரும்போர் செய்தார்

591 கற்றைவை களைந்து தூற்றிக் கூப்பியூர்க் காணித் தெய்வம்
அற்றவர்க் கற்ற வாறுஈந் தளவைகண் டாறி லொன்று
கொற்றவர் கடமை கொள்ளப் பண்டியிற் கொடு போய்த் தென்னா
டுற்றவர் சுற்றந் தெய்வம் விருந்தினர்க் கூட்டியுண்டார்

60 சாறடு கட்டி யெள்ளுச் சாமைகொள் ளிறுங்கு தோரை
ஆறிடு மதமால் யானைப் பழுக்குலை யவரை யேனல்
வேறிபல் பயறோ டின்ன புன்னில விளைவு மற்றும்
ஏறோடு பண்டி யேற்றி யிருநிலங் கிழிய வுய்ப்பார்

61 துறவின ரீச சேனசத் தொண்டினர் பசிக்கு நல்லூண்
டிறவினைப் பிணிக்குத் தீர்க்கு மருந்துடற் பனிப்புக் காடை
உறைவிடம் பிறிது நல்கி யவரவ ரொழிகிச் செய்யும்
அறவினை யிடுக்க ணீக்கி யருங்கதி யுய்க்க வல்லார்

62 நிச்சலு மீச னன்பர் நெறிப்படிற் சிறார்மேல் வைத்த
பொச்சமில் அன்பு மன்னர் புதல்வரைக் கண்டாலன்ன
அச்சமுங் கொண்டு கூசி யடிபணிந் தினிய கூறி
இச்சையா றொழுகி யுள்ளக் குறிப்பறிந் தேவல் செய்வார்

63 நறைபடு கனிதேன் பெய்த பாலொடு நறுநெய் வெள்ளம்
நிறைபடு செம்பொன் வண்ணப் புழுக்கலா னிமிர்ந்த சோறு
குறைவற வுண்டு வேண்டும் பொருள்களும் கொண்மி னென்ன
மறைமுத லடியார் தம்மை வழிமறித் தருத்துவார்கள்

64 பின்னெவ னுரைப்ப தந்தப் பெருந்தமிழ் நாடாங்கன்னி
தன்னிடை யூர்க ளென்னு மவயவந் தாங்கச் செய்த
பொன்னியற் கலனே கோயின் மடமறப் புறநீர்ச் சாலை
இன்னமு தருத்து சாலை யெனவுருத் தரித்த தம்மா

65 இன்ற டம்புனல் வேலிசூழ் இந்நில வரைப்பிற்
குன்ற முல்லைதண் பணைநெய்தல் குலத்தினை நான்கும்
மன்ற வுள்ளமற் றவைநிற்க மயங்கிய மரபின்
ஒன்றோ டொன்றுபோய் மயங்கிய திணைவகை யுரைப்பாம்

66 கொல்லை யானிரை மேய்ப்பவர் கோழிணர்க் குருந்தின்
ஒல்லை தாயதிற் படர் கறிக் கருந்துண ருகுப்ப
முல்லை சோறெனத் தேன்விராய் முத்திழை சிற்றில்
எல்லை யாயமோ டாடுப வெயின்சிறு மகளிர்

67 கன்றோ டுங்களி வண்டுவாய் நக்கவீர்ங் கரும்பு
மென்று பொன்சொரி வேங்கைவா யுறங்குவ மேதி
குன்றி ளந்தினை மேய்ந்துபூங் கொழுநிழன் மருதஞ்
சென்று தங்குவ சேவகம் எனமுறச் செவிமா

68 எற்று தெண்டிரை யெறிவளை யெயிற்றியர் இழைத்த
சிற்றில் வாய்நுழைந் தழிப்பவச் சிறுமியர் வெகுண்டு
பற்றி லாரெனச் சிதறிய மனவணி பரதர்
முற்றி லாமுலைச் சிறுமியர் முத்தொடும் கோப்ப

69 முல்லை வண்டுபோய் முல்லையாழ் முளரிவாய் மருதம்
வல்ல வண்டினைப் பயிற்றிப்பின் பயில்வன மருதங்
கொல்லை யான்மடி யெறிந்திளங் குழவியென்று இரங்கி
ஒல்லை யூற்றுபால் வெள்ளத்து ளுகள்வன வாளை

70 கரும்பொற் கோட்டிளம் புன்னைவாய்க் கள்ளுண்டு காளைச்
சுரும்பு செவ்வழிப் பாண்செயக் கொன்றைபொன் சொரிவ
அருந்த டங்கடல் வளையெடுத்து ஆழியான் கையில்
இருந்த சங்கென விறைகொளப் பூவைமே லெறிவ

71 கழிந்த தெங்கினொண் பழம்பரீஇ முட்பலாக் கனிகீண்
டழிந்த தேனுவர்க் கேணிபாய்ந் தகற்றுவ வுவரை
வழிந்த தேன்மடற் கேதகை மலர்நிழல் குருகென்
றொழிந்த தாமரைப் போதுபுக்கு ஒளிப்பன கெண்டை

72 ஆறு சூழ்கழிப் புலால்பொறா தசைந்துகூன் கைதை
சோறு கால்வன வாம்பல்வாய் திறப்பன துணிந்து
கூறு வாரெனக் குவளைகண் காட்டிடக் கூடித்
தூறு வாரெனக் சிரித்துஅலர் தூற்றவ முல்லை

73 துள்ளு சேல்விழி நுளைச்சியர் சுறவொடு மருந்தக்
கள்ளு மாறவும் கூனலங்காய் தினை யவரை
கொள்ளு மாறவுங் கிழங்குதேன் கொழுஞ்சுவைக் கன்னல்
எள்ளு மாறவும் அளப்பன விடைக்கிடை முத்தம்

74 அவமி கும்புலப் பகைகடந் துயிர்கெலா மன்பாம்
நவமி குங்குடை நிழற்றிமெய்ச் செய்யகோ னடாத்திச்
சிவமி கும்பர ஞான மெய்த் திருவொடும் பொலிந்து
தவமி ருந்துஅர சாள்வது தண்டமிழ்ப் பொதியம்

75 வான யாறுதேய்ந் துயரிய மலயமே முக்கண்
ஞான நாயக னம்மலை போர்த்தகார் நால்வாய்
ஆனை யீருரு யம்மழை யசும் பதன் புண்ணீர்

கூனல் வான்சிலை குருதிதோய் கோடுபோன்று அன்றே

76 சுனைய கன்கரைச் சூழல்வாய்ச் சுரும்புசூழ் கிடப்ப
நனைய விழ்ந்தசெங் காந்தண்மேல் நாகிள வேங்கைச்
சினைய விழ்ந்தவீ கிடப்பபொன் றோய்கலத் தெண்ணீர்
அனைய பொன்சுடு நெருப்பொடு கரியிருந் தனைய

77 குண்டுநீர்ப்படு குவளைவாய்க் கொழுஞ்சினை மரவம்
வண்டு கூப்பிடச் செம்மறூய்ப் புதுமது வார்ப்ப
அண்டர் வாய்ப்பட மறைவழி பொரிசொரிந் துஆனெய்
மொண்டு வாக்கிமுத் தீவினை முடிப்பவ ரனைய

78 அகிலு மாரமுந் தழன்மடுத் தகழ்ந்தெறிந் தழல்கால்
துகிரு மாரமுந் தொட்டெறிந் தைஐவனம் தூவிப்
புகரின் மால்கரி மருப்பினால் வேலிகள் போக்கி
இகலில் வான்பயிர் ஓம்புவ வெயினர்தஞ் சீறூர்

79 அண்ட வாணருக்கு இன்னமு தருத்துவோர் வேள்விக்
குண்ட வாரழற் கொழும்புகை கோலுமக் குன்றிற்
புண்ட வாதவே லிறவுளர் புனத்தெரி மடுப்ப
உண்ட காரகிற் றூமமு மொக்கவே மயங்கும்

80 கருவி வாள் சொரி மணிகளுங் கழைசொரி மணியும்
அருவி கான்றபன் மணிகளு மகன்றலை நாகத்
திரவி கான்றெசெம் மணிகளும் புனங்கவ ரினமான்
குருவி வீழ்ந்திடக் கொடிச்சியர் கோத்துஎறி கவண்கல்

81 மாய வன்வடி வாயது வையமால் உந்திச்
சேய மங்கய மாயது தென்னனா டலர்மேற்
போய மென்பொகுட் டாயது பொதியமப் பொகுட்டின்
மேய நான்முக னகத்தியன் முத்தமிழ் வேதம்

82 ஏக மாகிய மேருவும் பொதியமே யிரும்பொன்
ஆகு மேருவைச் சூழ்ந்தசாம் பூநத யாறும்
நாக ராடுதண் பொருநையே நாவலா றுடுத்த
போக பூமியும் பெருநைசூழ் பூமியே போலும்

83 சிறந்த தண்டமிழ் ஆலவாய் சிவனுல கானாற்
புறந்த யங்கிய நகரெலாம் புரந்தரன் பிரமன்
மறந்த யங்கிய நேமியோ னாதிய வானோர்
அறந்த யங்கிய வுலகுரு வானதே யாகும்

84 வளைந்த நுண்ணிடை மடந்தையர் வனமுலை மெழுகிக்
களைந்த குங்குமக் கலவையுங் காசறைச் சாந்தும்

அளைந்த தெண்டிரைப் பொருநையோ வந்நதி ஞாங்கர்
விளைந்த செந்நெலுங் கன்னலு, வீசும் அவ் வாசம்

85 பொதியி லேவிளை கின்றன சந்தனம் பொதியின்
நதியி லேவிளை கின்றன முத்தமந் நதிசூழ்
பதியி லேவிளை கின்றன தருமமப் பதியோர்
மதியி லேவிளை கின்றன மறைமுதற் பத்தி

86 கடுக்க வின்பெறு கண்டனுந் தென்றிசை நோக்கி
அடுக்க வந்துவந் தாடுவான் ஆடலி னிளைப்பு
விடுக்க வாரமென் காறிரு முகத்திடை வீசி
மடுக்க வுந்தமிழ் திருச்செவி மாந்தவு மன்றோ

87 விடையு கைத்தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேனாள்
வடமொ ழிக்குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத்
திடமு றுத்தியம் மொழிக்கெதிர் அக்கிய தென்சொன்
மடம கட்காங் கென்பது வழுதிநா டன்றோ

88 கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந்து ஆய்ந்தவிப் பசுந்தமி ழேனை
மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணி டைப் படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ

89 தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தலும் முதலை
உண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக்
கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்துங் கன்னித்
தண்ட மிழ்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்

90 வெம்மை யால்விளை வஃகினும் வேந்தர்கோல் கோடிச்
செம்மை மாறினும் வறுமைநோய் சிதைப்பினுஞ் சிவன்பாற்
பொய்மை மாறிய பத்தியும் பொலிவுகுன் றாவாய்த்
தம்மை மாறியும் புரிவது தருமம் அந்நாடு

91 உலகம் யாவையு மீன்றவ ளும்பரு ளுயர்ந்த
திலக நாயகி பரஞ்சுடர் சேயென மூன்று
தலைவ ரான்முறை செய்தநா டிஃதன்றிச் சல்தி
சுலவு பாரினுண் டாகுமோ துறக்கத்தும் அஃதே
பாண்டித் திருநாட்டுப் படலம் சுபம்

மதுரைத் திருநகரப் படலம் (92-200)

92 மங்க லம்புனை பாண்டிநா டாகிய மகட்குச்
சங்க லம்புனை தோளிணை தடமுலை யாதி
அங்க மாம்புறந் தழுவிய நகரெலா மனைய
நங்கை மாமுக மாகிய நகர்வளம் பகர்வாம்

93 கொங்கை யேபரங் குன்றமுங் கொடுங்குன்றுங் கொப்பூழ்
அங்க மேதிருச் சுழியல்அவ் வயிறுகுற் றாலஞ்
செங்கை யேடக மேனியே பூவணந் திரடோள்
பொங்கர் வேய்வனந் திருமுக மதுரையாம் புரமே

94 வடுவின் மாநில மடந்தைமார் பிடைக்கிடந் திமைக்கப்
படுவில் ஆரமே பாண்டிநா டாரமேற் பக்கத்
திடுவின் மாமணி யதன்புற நகரெலா மிவற்றுள்
நடுவி னாயக மாமணி மதுரைமா நகரம்

95 திரும கட்கொரு தாமரைக் கூடமே திருமான்
மரும கட்குவெண் டாமரை மாடமே ஞானந்
தரும கட்கியோ கத்தனிப் பீடமே தரையாம்
பெரும கட்குஅணி திலகமே யானதிப் பேரூர்

96 திக்கும் வானமும் புதையிரு டின்றுவெண் சோதி
கக்கு மாளிகை நிவப்புறு காட்சியந் நகருள்
மிக்க வாலிதழ்த் தாமரை வெண்மகள் இருக்கை
ஒக்கு மல்லது புகழ்மக ளிருக்கையு மொக்கும்

97 நெற்க ரும்பெனக் கரும்பெலா நெடுங்கமு கென்ன
வர்க்க வான்கமு கொலிகலித் தெங்கென வளர்ந்த
பொற்க வின்குலைத் தெங்குகார்ப் பந்தரைப் பொறுத்து
நிற்க நாட்டிய காலென நிவந்ததண் பணையே

98 சிவந்த வாய்க்கருங் கயற்கணாள் வலாரியைச் சீறிக்
கவர்ந்த வான்றருக் குலங்களே கடிமணம் வீசி
உவந்து வேறுபல் பலங்களும் வேண்டினர்க் குஉதவி
நிவந்த காட்சியே போன்றது நிழன்மலர்ச் சோலை

99 ஒல்லொ லிக்கதிர்ச் சாவிகள் புறந்தழீஇ யோங்க
மெல்லி லைப்பகங் கொடியினால் வீக்குறு பூகம்
அல்லெ னுங்களத் தண்ணற னணிவிழாத் தருப்பைப்
புல்லொ டும்பிணிப் புண்டபொற் கொடிமரம் போலும்

100 சீத வேரியுண்டு அளிமுரல் கமலமேற் செருந்தி
போத வேரியு மலர்க்களுஞ் சொரிவன புத்தேள்

வேத வேதியர் செங்கரம் விரித்துவாய் மனுக்கள்
ஓத வேமமு முதகமு முதவுவா ரனைய

101 விரைசெய் பங்கயச் சேக்கைமேற் பெடையொடும் விரவி
அரச வன்னநன் மணஞ்செய வம்புயப் பொய்கை
திரைவ ளைக்கையா னுண்டுளி செறிந்தபா சடையாம்
மரக தக்கலத் தரளநீ ராஞ்சனம் வளைப்ப

102 இரும்பின் அன்னதோள் வினைஞரார்த் தெறிந்துவாய் மடுக்குங்
கரும்பு தின்றிடி யேற்றொலி காட்டியின் சாறு
சுரும்பு சூழ்கிடந் தாற்றிடச் சொரிந்துவெஞ் சினத்தீ
அரும்பு கட்களி றொத்தன வாலையெந் திரங்கள்

103 பள்ள நீர்குடைந் தஞ்சிறைப் பாசிபோர்த்து எழுந்த
வெள்ளை யன்னத்தைக் காரன மெனப்பெடை வீழ்ந்த
உள்ள மீட்டல மரச்சிற குதறியுள் ளன்பு
கொள்ள வாசையிற் றழீஇக்கொடு குடம்பைசென் றணையும்

104 இரவி யாழியொன் றுடையதே ரீர்த்தெழும் இமையாப்
புரவி நாநிமிர்த் தயில்வன பொங்கர்வாய்த் தளிர்கள்
கரவி லார்மகத் தெழுபுகை கற்பக நாட்டிற்
பரவி வாட்டுவ பனியெனப் பங்கயப் பொய்கை

105 பிறங்கு மாலவா யகத்துளெம் பிரான்அரு ளால்வந்
தறங்கொ டீர்த்தமா யெழுகட லமர்ந்தவா நோக்கிக்
கறங்கு தெண்டிரைப் பெரும்புறக் கடலும்வந் திவ்வூர்ப்
புறங்கி டந்ததே போன்றது புரிசைசூழ் கிடங்கு

106 எறியும் வாளையு மடிக்கடி யெழுந்துடல் பரப்பிப்
பறியு மாமையும் வாளடு கேடகம் பற்றிச்
செறியு நாண்மலர் அகழியுஞ் சேண்டொடு புரிசைப்
பொறியு மேயொன்றி யுடன்றுபோர் புரிவன போலும்

107 கண்ணி லாதவெங் கூற்றெனக் கராங்கிடந் தலைப்ப
மண்ணி னாரெவ ரேனுமிம் மடுவிடை வீழ்ந்தோர்
தெண்ணி லாமதி மிலைந்தவர்க் கொப்பெனச் சிலரை
எண்ணி னார்இரு ணரகநீத் தேறினு மேறார்

108 குழிழ லர்ந்தசெந் தாமரைக் கொடிமுகிழ் கோங்கின்
உமிழ்த ரும்பா ஞானமுண் டுமிழ்ந்தவாய் வேதத்
தமிழ றிந்துவை திகமுடன் சைவமு நிறுத்தும்
அமிழ்த வெண்டிரை வைகையும் ஒருபுறத் தகழாம்

109 பிள்ளை யும்பெடை யன்னமுஞ் சேவலும் பிரியாக்

கள்ள முண்டகச் செவ்வியாற் கண்டவர் கண்ணும்
உள்ள முந்திரும் பாவகை சிறைப்படுத்து ஓங்கும்
புள்ள லம்புதண் கிடங்கிது புரிசையைப் புகல்வாம்

110 மாக முந்திய கடிமதில் மதுரைநா யகர்கைந்
நாக மென்பதே தேற்றமந் நகர்மதில் விழுங்கி
மேக நின்றசை கின்றதவ் வெஞ்சினப் பணிதன்
ஆக மொன்றுதோ லூரிபட நெளிவதே யாகும்

111 புரங்க டந்தபொற் குன்றுகோ புரமெனச் சுருதிச்
சிரங்க டந்தவர் தென்னரா யிருந்தனர் திருந்தார்
உரங்க டந்திட வேண்டினும் உதவிசெய் தவரால்
வரங்க டந்திடப் பெறவெதிர் நிற்பது மானும்

112 சண்ட பானுவும் திங்களும் தடைபடத் திசையும்
அண்ட கோளமும் பரந்துநீண் டகன்றகோ புரங்கள்
விண்ட வாயிலால் வழங்குவ விடவரா வங்காந்
துண்ட போல்பவு முமிழ்வன போல்பவு முழலா

113 மகர வேலையென் றியானைபோன் மழையருந் தகழிச்
சிகர மாலைசூ ழம்மதி றிரைக்கரந் துழாவி
அகழ வோங்குநீர் வைகையால் அல்லது வேற்றுப்
பகைவர் சேனையாற் பொரப்படும் பாலதோ வன்றே

114 எல்லை தேர்வழித் தடைசெயு மிம்மதிற் புறஞ்சூழ்ந்
தொல்லை மேவலர் வளைந்துழி யுடன்றுபோர் ஆற்றி
வெல்ல மள்ளரும் வேண்டுமோ பொறிகளெ வெல்ல
வல்ல வம்மதிற் பொழிசெயு மறஞ்சிறி துரைப்பாம்

115 மழுக்கள் வீசுவன நஞ்சு பூசுமுனை வாள்கள் வீசுவன முத்தலைக்
கழுக்கள் வீசுவன குந்த நேமியெரி கால வீசுவன காலனேர்
எழுக்கள் வீசுவன கப்ப ணங்கள் விடமென்ன வீசுவன வன்னெடுங்
கொழுக்கள் வீசுவன கற்க வண்கயிறு கோத்து வீசுவன வார்த்தரோ

116 நஞ்சு பில்குதுளை வாளெ யிற்றரவு நாநிமிர்த் தெறியு மலையரா
வெஞ்சி னங்கொண்முழை வாய்தி றந்துபொரு வாரை விக்கிட விழுங்குமாற்
குஞ்ச ரங்கொடிய முசலம் வீசியெதிர் குறுகு வார்தலைகள் சிதறுமால்
அஞ்சு வெம்பொறி விசைப்பி னுங்கடுகி யடுபு லிப்பொறி யமுக்குமால்

117 எள்ளி யேறுநரை யிவுளி மார்பிற வெறிந்து குண்டகழி யிடைவிழத்
தள்ளி மீளுமுருள் கல்லி ருப்புமுளை தந்து வீசுயுடல் சிந்துமாற்
கொள்ளி வாயலகை வாய்தி றந்துகனல் கொப்பு ளிப்பவுடல் குப்புறத்
துள்ளி யாடுவன கைகள் கொட்டுவன தோள்பு டைப்பசில கூளியே

118 துவங்கு சங்கிலி யெறிந்தி ழுக்குமரி தொடர்பி டித்தகை யறுக்கவிட்
டுவக்கு மொன்னலர்க டலைக ளைத்திருகி யுடனெ ருக்குமா நிலைகளாற்
சுவைக்கொ ழுந்தழல் கொளுத்தி வீசுமெதிர் கல்லு ருட்டியடும் ஒல்லெனக்
குவைக்க டுங்கன்மழை பெய்யு மட்டமணல் கொட்டு வேவலர்கள் கிட்டவே

119 உருக்கி யீயமழை பெய்யு மாலய வுருக்கு வட்டுருகு செம்பினீர்
பெருக்கி வீசும்விடு படையெ லாமெதிர் பிடித்து விட்டவர் தமைத்தெறச்
செடுக்கி வீசுநடை கற்ற மாடமொடு சென்று சென்று துடி முரசொடும்
பெருக்கி மீளுநடை வைய மேனடவி யெய்யும் வாளிமழை பெய்யுமால்

120 வெறிகொள் ஐம்பொறியை வெல்லி னும்பொருது வெல்லுதற்கரிய காலனை
முறிய வெல்லினும் வெலற்க ருங்கொடிய முரண வாயமர ராணெலாம்
அறிவி னானிறுவு கம்மி யன்செயவு மரிய வாயவனர் புரியுமிப்
பொறிகள் செய்யும்வினை யின்ன பொன்னணி புரத்து வீதிக ளுரைத்துமால்

121 கழையும் தாமமும் சுண்ணமு மணிநிழற் கலனுங்
குடையுந் தூபமுந் தீபமுங் கும்பமுந் தாங்கித்
தழையுங் காதலர் வரவுபார்த் தன்பகந் ததும்பி
விழையுங் கறிபினா ரொத்தன விழாவறா வீதி

122 ஆலநின்றமா மணிமிடற் றண்ணலா னந்தக்
கோல நின்றசே வடிநிழல் குறுகினார் குணம்போல்
வேலை நின்றெழு மதியெதிர் வெண்ணிலாத் தெண்ணீர்
கால நின்றன சந்திர காந்தமா ளிகையே

123 குன்ற நேர்பளிக் குபரிகை நிரைதொறுங் குழுமி
நின்ற பல்சரா சரமுமந் நீழல்வாய் வெள்ளி
மன்ற கம்பொலிந் தாடிய மலரடி நிழல்புக்
கொன்றி யொன்றறல் கலந்தபல் லுயிர்நிலை யனைய

124 கறிந்த ருந்துபுற் குவைகழீஇக் காற்றொடர் பரியத்
தெறித்த கன்றயன் மரகதச் சித்திரத்து எற்றி
எறித்த பைங்கதிர்க் கொழிந்தையு மெட்டிநா வளைத்துப்
பறித்து மென்றுவா யசைப்பன பசலையான் கன்று

125 சிறுகு கண்ணவாய்க் காற்றெறி செவியவாய்ப் பாசம்
இறுகு காலவாய்க் கோட்டுமா னினம்வழங் காறுங்
குறுகு நுண்மருங் கிறுத்தெழு கோட்டுமா னினம்போம்
மறுகும் வண்டுசூழ்ந் திறைகொள மான்மத நாறும்

126 மாட மாலையு மேடையு மாளிகை நிரையும்
ஆட ரங்கமு மன்றிவே ளன்னவர் முடியும்
ஏட விழ்ந்ததா ரகலமு மிணைத்தடந் தோளுஞ்
சூடு மாதரார் சீறயிப் பஞ்சுதோய் சுவடு

127 மருமச் செம்புன லாறிட மாறடு கோட்டுப்
பருமச் செங்கண்மால் யானையின் பனைக்கையு மறைநூல்
அருமைச் செம்பொரு ளாய்ந்தவர்க் கரும்பொருள் ஈவோர்
தருமச் செங்கையு மொழுகுவ தானநீ ராறு

128 பரிய மாமணி பத்தியிற் பதித்திருட் படலம்
பொரிய வில்லிடக் குயிற்றிய பொன்னர மியமும்
தெரிய மாமுர சொலிகெழு செம்பொனா டரங்கும்
அரிய மின்பயோ தரஞ்சுமந் தாடுவ கொடிகள்

129 வலம்ப டும்புயத் தாடவர் மார்ப்மேற் புலவிக்
கலம்ப டர்ந்தபூண் முலையினார் காலெடுத் தோச்சச்
சிலம்ப லம்பிசை மழுங்கமுன் னெழுமவர் தேந்தார்ப்
புலம்பு வண்டுநொந் தரற்றிய பொங்குபேர் ஒலியே

130 தைய லார்மதி முகங்களுந் தடங்களுங் குழைய
மைய ளாவிய விழிகளு மாடமுங் கொடிய
கையு நாண்மலர்ப் பொதும்பருங் கறங்குஇசைவண்ட
நெய்ய வோதியும் வீதியு நீளற னெறிய

131 மலருந் திங்கடோய் மாடமுஞ் செய்வன மணங்கள்
அலருந் தண்துறை யுங்குடைந் தாடுவ தும்பி
சுலவுஞ் சோலையு மாதருந் தூற்றுவ வலர்கள்
குலவும் பொய்கையு மனைகளுங் குறைபடா வன்னம்

132 ஊடி னாரெறி கலன்களு மம்மனை யுடன்பந்
தாடி னார்பரி யாரமு மடியினாற் சிற்றில்
சாடி னாரொடு வெகுண்டுகண் டதும்புமுத் திறைப்ப
வாடி னார்பரி நித்தில மாலையும் குப்பை

133 ஐய வென்னுரை வரம்பினை வாகுமோ வடியர்
உய்ய மாமணி வரிவளை விறகுவிற் றுழன்றோன்
பொய்யில் வேதமுஞ் சுமந்திடப் பொறாதகன் றரற்றுஞ்
செய்ய தாண்மலர் சுமந்திடத் தவம்செய்த தெருக்கள்

134 தோரண நிரைமென் காஞ்சி சூழ்நிலை நெடுந்தே ரல்குற்
பூரண கும்பக் கொங்கைப் பொருவின்மங் கலமா மங்கை
தாரணிந் தாரந் தூக்கிச் சந்தகி றிமிர்ந்து பாலிச்
சீரணி முளைவெண் மூரல் செய்துவீற் றிருக்கு மன்னோ

135 திங்களைச் சுண்ணம் செய்து சேறுசெய் தூட்டி யன்ன
பொங்குவெண் மாடப் பந்தி புண்ணியம் பூசுந் தொண்டர்
தங்கண்மெய் வேடந் தன்னைத் தரித்தன சாலக் கண்கொண்

டங்கணன் விழவு காண்பா னடைந்தென மிடைந்த வன்றே

136 தேரொலி கலினப் பாய்மான் சிரிப்பொலி புரவி பூண்ட
தாரொலி கருவி யைந்தும் தழங்கொலி முழங்கு கைம்மான்
பேரொலி யெல்லா மொன்றிப் பெருகொலி யன்றி யென்றும்
காரொலி செவிம டாது கடிமணி மாடக் கூடல்

137 இழிபவ ருயர்ந்தோர் முத்தோ ரிளையவர் கழியர் நோயாற்
கழிபவர் யாவ ரேனும் கண்வலைப் பட்டு நெஞ்சம்
அழிபவர் பொருள்கொண் டெள்ளுக் கெண்ணெய்போ லளந்து காட்டிப்
பழிபடு போகம் விற்பா ராவணப் பண்பு சொல்வாம்

138 மெய்படு மன்பி னார்போல் விரும்பினார்க் கருத்துந் தங்கள்
பொய்படு மின்பம் யார்க்கும் புலப்படத் தேற்று வார்போல்
மைபடு கண்ணார் காமன் மறைப்பொருள் விளங்கத் தீட்டிக்
கைபடச் சுவராய்த் தோன்றச் சித்திரங் காணச் செய்வார்

139 திருவிற்கான் மணிப்பூ ணாகம் பலகையாத் தெண்முத் தார
அருவிக்கால் வரைமென் கொங்கைச் சூதொட்டி யாடி வென்றும்
மருவிக்கா முகரைத் தங்கள் வடிக்கண்வேன் மார்பந் தைப்பக்
கருவிச்சூ தாடி வென்றும் கைப்பொருள் கவர்தல் செய்வார்

140 தண்பனி நீரில் தோய்த்த மல்லிகைத் தாம நாற்றி
விண்படு மதியந் தீண்டும் வெண்ணிலா முற்றத் திட்ட
கண்படை யணைமேற் கொண்டு காமனுங் காமுற் றெய்தப்
பண்பல பாடி மைந்த ராவியைப் பரிசில் கொள்வார்

141 குரும்பைவெம் முலையிற் சிந்து சாந்தமுங் குழலிற் சிந்தும்
அரும்பவிழ் மாலைத் தாது மளிநுகர்ந் தெச்சி லாகிப்
பொரும்பரிக் காலிற் றூளாய்ப் போயர மாதர் மெய்யும்
இருங்குழற் காடுஞ் சூழ்போ யியன்மணம் விழுங்கு மன்னோ

142 ஆலவா யுடையா னென்று மங்கயற் கண்ணி யென்றும்
சோலைவாழ் குயிலி னல்லார் சொல்லியாங் கொருங்கு சொல்லும்
பாலவாங் கிளிகள் பூவை பன்முறை குரவ னோதும்
நூலவாய்ச் சந்தை கூட்டி நுவன்மறைச் சிறாரை யொத்த

143 ஒளவிய மதர்வேற் கண்ணா ரந்தளிர் விரன டாத்தும்
திவ்விய நரம்புஞ் செவ்வாய்த் தித்திக்கு மெழாலும் தம்மிற்
கௌவிய நீர வாகிக் காளையர் செவிக்கா லோடி
வெவ்விய காமப் பைங்கூழ் விளைதர வளர்க்கு மன்றே

144 கட்புல னாதி யைந்து முவப்புறக் கனிந்த காமம்
விட்புலத் தவரே யன்றி வீடுபெற் றவரும் வீழ்ந்து

பெட்பமுற் றமுதும் கைப்பப் பெரும்குலக் கற்பி னார்போல்
நட்பிடைப் படுத்தி விற்கு நல்லவ ரிருக்கை யீ தால்

145 வழுக்கறு வாய்மை மாண்புங் கங்கைதன் மரபின் வந்த
விழுக்குடிப் பிறப்பு மூவர் ஏவிய வினைகேட் டாற்றும்
ஒழுக்கமு மமைச்சாய் வேந்தர்க் குறுதிசூழ் வினையுங் குன்றா
இழுக்கறு மேழிச் செல்வர் வளமறு கியம்ப லுற்றாம்

146 வருவிருந் தெதிர்கொண் டேற்று நயனுரை வழங்கு மோசை
அருகிருந் தடிசி லூட்டி முகமனன் கறையு மோசை
உரைபெறு தழிழ்பா ராட்டு மோசைகேட் டுவகை துள்ள
இருநிதி யளிக்கு மோசை யெழுகட லடைக்கு மோசை

147 அருந்தின ரருந்திச் செல்ல வருந்துகின் றாரு மாங்கே
இருந்தினி தருந்தா நிற்க இன்னமு தட்டுப் பின்னும்
விருந்தினர் வரவு நோக்கி வித்தெலாம் வயலில் வீசி
வருந்திவிண் ணோக்கு மோரே ருழவர்போல் வாடி நிற்பார்

148 வானமும் திசையும் பொங்கும் புகழ்மையும் வானம் பேணும்
ஞானமும் பொறையுங் குன்றா நன்றியு மூக்கப் பாடுந்
தானமுங் கொடையு மன்பும் வரிசையுந் தகைசா னண்பும்
மானமுந் தவஞ்செய் தீன்ற மகவுபோல் வளர்க்க வல்லார்

149 புல்லியோர் பண்டங் கொள்வார் வினவின பொருடம் பக்கல்
இல்லெனி னினமா யுள்ள பொருளுரைத் தெதிர்ம றுத்தும்
அல்லதப் பொருளுண் டென்னின் விலைசுட்டி யறுத்து நேர்ந்துஞ்
சொல்லினு மிலாபங் கொள்வார் தொன்பர பிருக்கை சொல்வாம்

150 நீல வேதிமேற் பளிங்கினா னிழற்சுவர் நிறீஇமின்
கால வாலிய வைரவாள் கானிரைத் தும்பர்க்
கோல வாணிலாச் சொரிமணி குயிற்றிவெண் மாடம்
மாலை போல்வருத் தியற்றின பீடிகை மறுகு

151 திரைய ளிப்பவுந் திரைபடு தீம்புனல் வேலிக்
கரைய ளிப்பவுங் கரையிலா னிரைபடு கானத்
தரைய ளிப்பவுந் தரைகிழித் தூன்றிவிண் டாங்கும்
வரைய ளிப்பவும் வாங்கிவாய் மடுப்பன மாடம்

152 கரிய கம்பலக் கிடுகின் மேற் கதிர்விடு பவளத்
தெரியல் பொன்னரி மாலிகை தெண்ணிலாச் சொரியும்
பரிய நித்தல மணிவட மரகதப் பசுந்தார்
விரிய விட்டன விந்திர வின்னிசை யனைய

153 நாள்க ளுங்குளிர் திங்களு ஞாயிறு மேனைக்

கோள்க ளுங்குளிர் விசும்பொரீஇக் குடிபுகுந் தாங்கு
வாள்கி டந்திராப் பகலொளி மழுக்கலால் வணிகர்
ஆள்க லம்பகர் பீடிகை துறக்கநா டனைய

154 பன்னி றத்தபல் பெருவிலைப் பட்டெலா மவண
அன்ன பட்டின்மேம் படுவிலைப் பருத்தியு மவண
எந்நி லத்தரும் பொருள்பதி னெழுபுல வணிகர்
மன்னி ருக்கையு மரும்பெறல் வளனெலா மவண

155 மரக தத்தினா லம்மிகள் வைரவா ளுலக்கை
உரல்கள் வெள்ளியா லடுப்பகில் விறகுலை பனிநீர்
அரிசி முத்தழல் செம்மணி யடுகலன் பிறவும்
எரிபொ னாலிழைத் தாடுப விவர்சிறு மகளிர்

156 செயிரிற் றீர்ந்தசெம் பொன்னினால் திண்ணிலைக் கதவம்
வயிரத் தாழுடைத் தவர்கடை வாயிலு மென்றால்
அயிரிற் றீந்தபே ரறிஞரு மனையர்தஞ் செல்வத்
தியலிற் றாமென வரையறுத் திசைப்பதை யெவனோ

157 எரிக்கு றும்பொறி யனையசெம் மணிசுட ரெறிபொன்
வரிச்சு ரும்புநேர் மரகத முத்துவாள் வைரந்
தெரிப்ப ருந்துகிர் சிந்தின செல்லுநா ளன்றும்
கரிப்பர் கையகப் படுவன வாயிரத் திரட்டி

158 பாய தொன்மரப் பறவைபோற் பயன்கொள்வான் பதினெண்
தேய மாந்தருங் கிளந்தசொற் றிரட்சிதான் றூய
மாயை காரிய வொலி யன்றி வான்முதற் கருவின்
ஆய காரிய வோசையே யாய்க்கிடந் தன்றே

159 ஒழிவில் வேறுபல் பொருளுமே ழுலோகமும் பிறவும்
வழுவில் வேறுபல் கலைகளு மரபுளி வகுத்துத்
தழுவி வேண்டினர் தாங்கொளத் தக்கவா பகரா
அழிவி லாமறை போன்றன வாவண வீதி

160 திக்கெலாம் புகழ் மதுரையைச் சிவபுர மாக்கி
முக்க ணாயக னரசுசெய் முறையினுக் கேற்பத்
தக்க தோழனோ டளகைமா நகருறை தயக்கம்
ஒக்கு மந்நகர் வாணிக ருறையுள்சூழ் நிகமம்

161 ஒற்றை யாழியா னுலகிரு ளதுக்குமா போலச்
செற்ற நேமியாற் கலி யிரு டின்றுகோ லோச்சி
மற்ற டம்புய வலியினான் காறடு சீற்றக்
கொற்ற மன்னவர் விழுக்குடிக் கோமறு குரைப்பாம்

162 தரங்க வேலைக டம்மையே தாளுறப் பிணித்துத்
துரங்க மாவெனத் தொகுத்தமந் துறைபல வருவி
இரங்கு மோரறி வுயிர்வரை யாவையும் பெய்ர்த்து
மரங்கொல் யானைபோற் பிணித்தகூ டம்பல மன்னோ

163 மழுக்கள் வச்சிரங் கார்முகம் வாளிமுக் குடுமிக்
கழுக்கள் சக்கர முடம்பிடி கப்பண நாஞ்சில்
எழுக்க ணாந்தகம் பலகைதன் டிவைமுதற் படையின்
குழுக்க ளோடிகல் விந்தைவாழ் கூடமும் பலவால்

164 துளைய கல்லைமா லெனக்கொண்டு சுழற்றியுஞ் செந்தூள்
அளையும் யானைபோற் பாய்ந்துமல் லாற்றியும் ஆற்றல்
விளைய வாளடு கேடகம் வீசியும் வென்றி
இளைய ராடமர் பயில்வன வெண்ணிலாக் கூடம்

165 தேசவிர் நீல மாடஞ் செம்மணிச் சென்னி மாடங்
காசறு கனக மாடஞ் சந்திர காந்த மாடம்
மாசற விளக்கு மின்ன மாடநீண் மாலை கூடற்
பாசிழை மடந்தை பூண்ட பன்மணிக் கோலை யன்ன

166 விரையகல் கதும்பி னல்லார் வீங்கிளங் கொங்கை போழ்ந்த
வரை யகன் மார்ப மன்றி வடுப்படார் தமக்கன் பில்லார்
உரையகன் மான வாற்றா லொழுகுவார் பலகை யொள்வாட்
கரையகல் விஞ்சை வீரர் கணம்பயில் காட்சித் தெங்கும்

167 மின்னைவா ளென்ன வீசி வீங்குவார் தம்மிற் போர்மூண்
டென்னவான் மருப்பு நீட்டி யெதிரெதிர் புதையக் குத்தி
அன்னவா னென்ன வாய்விட் டதுவெனச் செந்நீர் சோரப்
பொன்னவா மகன்ற மார்பர் பொருகளி றாட்டு வார்கள்

168 தூண்டுவா ருளமுந் தங்கள் பின்னிடத் துவக்குண் டீர்த்துத்
தாண்டுமா னொற்றை யாழித் தேரினும் துள்ளித் துள்ளப்
பாண்டில்வாய்ப் பசும்பொன் றேயப் பார்மகண் முதுகுகீண்டு
சேண்டிசை போய்மடங்கச் செல்வத்தேர் நடாத்து வார்கள்

169 மைந்தர்தந் நெருக்கிற் சிந்து கலவையும் மகளிர் கொங்கைச்
சந்தமுங் கூந்தல் சோர்ந்த தாமுமுஞ் சிவிறி வீசு
சிந்துரப் பொடியும் நாறத் தேனொடு மெழுந்து செந்தூள்
அந்தர வயிறு தூர்ப்ப வடுபரி நடாத்துவார்கள்

170 தம்முயிர்க் கிரங்கார் ஆகித் தருக்கொடு மான மீர்ப்பத்
தெம்முனை யெதிர்ந்தா ராற்றுஞ் செருவெனக் குருதிச் செங்கேழ்க்
கொய்ம்மலர்க் குடுமிச் சேவல் கோழிளந் தகர்போர் மூட்டி
வெம்முனை நோக்கி நிற்பார் வேறவற் றூறு நோக்கார்

171 பெண்முத்த மனைய பேதைச் சிறுமியர் பெருநீர் வைகை
வெண்முத்த மிழைத்த சிற்றில் சிதைபட வெகுண்டு நோக்கிக்
கண்முத்தஞ் சிதறச் சிந்தும் கதிர்முத்த மாலைத் தட்பத்
தெண்முத்தி னகைத்துச் செல்வச் சிறார்கடே ருருட்டு வார்கள்

172 கொடிமுகி றுழாவு மிஞ்சிக் கோநகர் வடகீழ் ஞாங்கர்
முடிமிசை வேம்பு நாற முருகவி ழாரும் போந்தும்
அடிமிசை நாறத் தென்னர் வழிவழி யரசு செய்யும்
இடிமுர சுறங்கா வாயி லெழுநிலை மாடக் கோயில்

173 ஆத்திக ருண்டென் றோது மறமுதற் பொருள்கள் நான்கும்
நாத்திகம் பேசும் வஞ்சர் நாவரி கருவி யாக
ஆத்தனா லுரைத்த வேத வளவுகண் டுள்ளந் தேறித்
தீர்த்தராய் முத்தீ வேட்குஞ் செல்வர்தம் இருக்கை சொல்வாம்

174 முஞ்சிநாண் மருங்கின் மின்னப் பொன்செய்த முளரி வேய்ந்த
குஞ்சிநான் றசையத் தானைச் சொருக்குமுன் கொய்து தூங்கப்
பஞ்சிநாண் கலைந்தோன் மார்பும் பலாசக்கோல் கையும் தாங்கி
எஞ்சிநாண் மறைநூல் கற்போர் கிடைகளே யில்ல மெல்லாம்

175 தீவினை யந்த ணாளர் சிறார்பயி றெய்வ வேதம்
நாவரு வேற்றக் கேட்டுக் கிளிகளோ நவிலும் வேற்றுப்
பூவையும் பயின்று புத்தே ளுலகுறை புதுமந் தாரக்
காவுறை கிளிகட் கெல்லாங் கசடறப் பயிற்று மன்னோ

176 வேதமு மங்க மாறு மிருதியும் புராண நூலின்
பேதமும் தெரிந்தோ ராலும் பிறமதங் களைய வல்ல
வாதமும் மதமேற் கொண்டு மறுத்தலும் நிறுத்த வல்ல
போதமு முடையோ ராலும் பொலிந்தன கழக மெல்லாம்

177 உறிபொதி கரகக் கைய ரொளிவிடு செங்கற் றோய்த்த
அறுவைய ருயிர்க்கூ றஞ்சு நடையின ரவிச்சை மாள
எறிசுடர் மழுவா ளென்னக் கோவணம் யாந்த கோலர்
மறைமுடி வன்றித் தேறா மாதவர் மடங்க ளெங்கும்

178 அட்டில்வாய்ப் புகையு மாடத் தகில்படு புகையும் வேள்வி
விட்டெழு புகையும் ஒன்றி விரிசுடர் விழுங்கக் கங்குல்
பட்டது பலருந் தந்தம் பயில்வினை யிழக்க நங்கை
மட்டவிழ் கடுக்கை யான்கண் புதைத்தநாண் மானு மன்னோ

179 தெய்வ நீறுமைந் தெழுத்துமே சிதைக்கல னாக
எவ்வ மாசிரு வினையுடம் பெடுத்துழல் பிறவிப்
பௌவ மேழையும் கடந்தரன் பதமலர்க் கரைசேர்

சைவ மாதவர் உறைமடத் தனிமறு குரைப்பாம்

180 எங்கு மீசனைப் பூசைசெய் திகபர மடைவார்
எங்கு மன்பரைப் பூசைசெய்து எழுபிறப் பறுபார்
எங்கு மாகமஞ் செவிமடுத் தெதிர்வினை தடுப்பார்
எங்கு நாயகன் வடிவுணர்ந் திருள்மலங் களைவார்

181 அழிவி லானுரை யாகமம் இலக்கமாய்ந் தவற்றுள்
விழிமி தாகிய விதியினும் விலக்குனு மடியைத்
தழுவு தொண்டர்கண் மைந்தர்கள் சாதகர் பாசம்
கழுவி வீடருள் போதகக் காட்சியர் பலரால்

182 மறைகள் ஆகமம் பொதுச்சிறப் பெனச்சிவன் வகுத்து
முறையி னோதிய விதிவிலக் குரைகளு முடிவில்
அறையும் வீடுமொன் றிரண்டெனும் பிணக்கற வமைத்த
குறைவி லாச்சிவ யோகியர் குழாங்களும் பலவால்

183 குழலும் தும்புரு நாரதர் பாடலும் குனித்துச்
சுழலுங் கொம்பனார் ஆடலு மூவர்வாய்த் துதியும்
விழவின் செல்வமுஞ் சுருதியுந் திசையெலாம் விழுங்கும்
முழவுங் கண்டுயி லாதது முன்னவன் கோயில்

184 மடங்கல் இன்றிவிண் பிளந்துமேல் வளர்ந்துவெள் ளேற்று
விடங்கர் வெள்ளிமன் றிமைத்தெழு வெண்சுடர் நீட்டம்
முடங்கல் வெண்பிறைக் கண்ணியான் கயிலைமூ வுலகும்
ஒடுங்கு கின்றநா ளோங்கிய வோக்கமே யொக்கும்

185 கரந்து தேன்றுளித் தலர்களும் சொர்ந்துவண் டரற்ற
நிரந்து சுந்தரற் கொருசிறை நின்றபூங் கடம்பு
பரந்து கட்புனல் உகப்பல மலர்கடூய்ப் பழிச்சி
இரந்து நின்றருச் சனைசெயு மிந்திர னிகரும்

186 உழல்செய் தீவினை புருப்பற வுயிர்க்கெலா மடியின்
நிழல்செய் வார்க்குநீ ணிழல்செயா நின்றபூங் கடம்பின்
குழல்செய் வண்டுகற் பகமதுக் கொணர்ந்துவந் தூட்டித்
தழல்செய் காமமென் பேடையின் ஊடனோய் தணிக்கும்

187 ஆரு நீர்க்கட லன்றது வெனநிறை யகழ்கார்
ஊரு மாழியன் றதுவென வோன்கெயி லெட்டாய்ச்
சாரு நேமியன் றதுவெனச் சமைந்தகோ புரம்பொன்
மேரு வன்றது வெனச்சுடர் விசும்பிழி விமானம்

188 வேத வந்தமுந் துளக்கற மெய்ப்பொருள் விளங்கும்
நாத வந்தமுங் கடந்ததோர் நடுநிலைப் பொருளின்

பாத வந்தனைப் பத்தியின் பாலராய்ப் பயில்வோர்
மாத வந்தரு பயனெனத் தழைத்தபல் வளனும்

189 பொறிகள் ஐந்தினுக் கூட்டுபல் போகமு மிதப்பச்
செறிகொ ணீரவா லுவர்ப்பவத் திருநகர் மாக்கள்
நெறிகொள் செஞ்சடைப் பிறைமுடி நிருமலக் கொழுந்தின்
வெறிகொ ணான்மல ரடிதழீஇ வீடுபெற் றார்போல்

190 முன்ன வன்னர சிருக்கையால் அந்நகர் முளரிப்
பொன்னை யீன்றதா லதுபல பொருணிறை செல்வந்
தன்னை யீன்றதா லதுபல தருமமென் றுரைக்கும்
மின்னை யீன்றதஃ தீன்றதால் விழுத்தகு புகழே

191 எழுக்க டந்ததோ ளுருத்திர வுலகமென் றியாரும்
வழுத்த நின்றவிந் நகர்வயின் உம்பரின் மாண்ட
விழுத்த கும்பல செல்வமும் வியந்துபார்த் துள்ளத்
தழுக்க றாமையா லின்னமு மமரர்கண் ணுறங்கார்

192 விரைய வீழ்ந்ததார் மீனவர் வாகைவேல் விடுத்துத்
திரைய வென்றது முடிதகர்த் திந்திரன் செருக்குக்
கரைய வென்றதுங் கார்தளை யிட்டதுங் கனக
வரைய வென்றதும் இந்நகர் வலியினா லன்றோ

193 எங்கு நாவுமா யெங்கணுங் கண்ணுமா யெங்குந்
தங்கு பேரொளி யல்லதித் தனிநகர்ச் செல்வஞ்
செங்க ணாயிர நாவினான் செப்பவும் எதிர்க்கண்
டங்க ணாயிர முடையவ னளக்கவும் படுமோ

194 புண்ணி யம்புரி பூமிபா ரதில்வரு போகம்
நண்ணி யின்புறு பூமிவா னாடென்ப நாளும்
புண்ணி யம்புரி பூமியு மதில்வரு போகம்
நண்ணி யின்புறு பூமியு மதுரைமா நகரம்

195 பண்கனிந் தனைய சொல்லார் நரப்பிசைப் பாணி தேவர்
உண்கனி யமுதுங் கைப்பச் செவிதுளை தூண்ட வுண்டும்
பெண்களின் அமுத மன்னார் பெருமித நடன முண்ணக்
கண்களை விடுத்துங் காலங் கழிப்பவ ரளவி லாதார்

196 கலவிவித் தாக வூடிக் கட்புனல் குளிக்கு நல்லார்
புலவிதீர் செவ்வி நோக்கிப் புனர்முலைப் போகந் துய்த்தும்
நிலைநிலை யாமை நோக்கி நெறிப்படு தரும தானங்
கலைஞர்கைப் பெய்துங் காலங் கழிப்பவ ரெண்ணி லாதார்

197 சந்தித்து மீனநோக்கி தலைவனை மூன்று போதும்

வந்தித்தும் ஈசன் பூசை மரபுளி முடித்தும் வேதம்
அந்தித்து மறியான் செய்த திருவிளை யாடல் கேட்டுஞ்
சிந்தித்து மன்பர் பூசை செய்துநாள் கழிப்பார் பல்லோர்

198 கற்பவை கற்றுங் கேட்டுங் கேட்டவை கருத்துள் ஊறச்
சொற்பொரு ணினைந்துங் கேட்போர்க் குணர்த்தியுட் டுளக்கந் தீர்த்தும்
எற்பக லிரவு நீங்கு மிடத்துமெய் யறிவா னந்த
அற்புத வெள்ளத் தாழா தாழ்ந்து நாள் கழிப்பார் சில்லோர்

199 தன்னிகர் உயர்ச்சி யில்லான் காப்பியத் தலைவனாக
முன்னவர் மொழிந்த தேனோர் தமக்கெலா முகம னன்றோ
அன்னது தனதே யாகு மண்ணிலே பாண்டி வேந்தாய்
இந்நகர்க் கரச னாவா னிக்கவிக் கிறைவ னாவான்

200 என்னென வுரைப்பேன் இந்த விறைமகன் பண்மை யேனை
மன்னவர் வானோர் போல மதித்துரை விரிக்கற் பாற்றோ
அன்னவ னாணை யாற்றா டைப்பதிவ் வகில மென்றான்
முன்னவன் செய்த வாடல் வரவினை முறையிற் சொல்வேன்

மதுரை திருநகரப் படலம் சுபம்

திருக்கயிலாய வருணனைப் படலம் (201 - 207)

201 வரங்க டந்தரு ளௌனமுது வானவர் முனிவோர்
கரங்க டந்தலை முகிழ்த்திடக் கருணைசெய் தவிச்சை
உரங்க டந்துரை யுணர்வெலாங் கடந்தரு மறையின்
சிரங்க டந்தவன் இருப்பது திருக்கயி லாயம்

202 புரந்தர் ஆதிவா னவர்பதம் போதுறை புத்தேள்
பரந்த வான்பதஞ் சக்கரப் படையுடைப் பகவன்
வரந்த வாதுவார் பதமெலா நிலைகெட வருநாள்
உரந்த வாதுநின் றூழிதோ றோங்குமவ் வோங்கல்

203 அரம்பை மாதரா ராடலி னரவமும் பாடல்
நரம்பி னோசையு முழவதிர் சும்மையு நால்வாய்
வரம்பில் ஓதையு மருவிவீ ழொலியுமா றாது
நிரம்பி வானமுந் திசைகளு நிமிர்வன மாதோ

204 வெந்த நீற்றொளி வெண்மையும் விமலனை யகங்கொண்
டந்த மின்றியே யசைவற விருக்கையு மருவி
வந்த கண்களும் கொண்டவ ணிருக்குமா தவர்க்குத்
தந்த தாலரன் கயிலையிந் தனதுசா ரூபம்

205 ஆங்கு வெண்டுகில் விரித்தெனக் கல்லென வார்த்து
வீங்கு காலரு வித்திரள் வெள்ளமே யன்றி
ஓங்கு நான்மறைக் குடுமியின் உள்ளளி நோக்கித்
தூங்கு மாதவர் கண்களும் சொரிவன வெள்ளம்

206 கோட்டு மாமலர் நிலமலர் குண்டுநீர் எடுத்துக்
காட்டு மாமலர் கொடிமலர் கொண்டுமுட் கரைந்த
பாட்டு மாமலர் கொண்டுநம் பரஞ்சுட ரடியிற்
சூட்டு மாதவர் தொகுதியுஞ் சூழ்வன வொருபால்

207 கைய நாகமும் காய்சின வுழுவையுங் கடுவாய்ப்
பைய நாகமுந் தங்கிளை பரவிய முக்கண்
ஐய னாகமெய் யருந்தவர் தமையடைந்து அன்பு
செய்ய நாகமும் வையமும் புகழ்வதச் சிலம்பு

திருக்கைலாய வருணனைப் படலம் சுபம்

புராண வரலாற்றுப் படலம் (208 - 232)

208 அளந்தி டற்கரி தாயவக் குன்றின்மேல்
களங்க றுத்துவிண் காத்தவன் கோயின்முன்
விளம்ப ருஞ்சிவ தீர்த்தத்தின் மிக்கதாய்
வளம்பெ றுஞ்சிவ தீர்த்தத்தின் மாடது

209 தண்ட ருங்கதிர்ச் சந்திர காந்தத்திற்
பண்ட யங்க நவமணி பத்திசெய்
தண்டர் தச்சன் அனேக தவஞ்செய்து
கண்ட தாயிரக் கான்மண் டபமரோ

210 ஆன பான்மையி னால்அந்த மண்டபம்
ஞான நாயக னாண்மலர்த் தாடொழ
வான மீனொடு வந்து பதங் குறித்
தூன மின்மதி வைகுவ தொத்ததே

211 அன்ன மண்டபந் தன்னு ளருந்தவம்
என்ன வேங்கை யதண்மேல் இருந்தனன்
பன்னு வேள்விப் பதினெண் புராணமும்
சொன்ன மாதவச் சூத முனிவனே

212 அந்த வேலையி லச்சிவ தீர்த்தத்தில்
வந்து மூழ்கியம் மண்டபத் தேறியே
சந்தி யாகி தவமுடித் தீறிலா
இந்து சேகரன் றாணினைந்து ஏத்தியே

213 சம்பு பத்தன் சதானந்தன் உத்தமன்
அம்பு யத்த னனைய மகோதரன்
உம்ப ரஞ்சிய வுக்கிர வீரியன்
நம்பு வேள்விப் பிரசண்ட நற்றவன்

214 ஆதி மாதவர் யாவரும் அன்புமை
பாதி யாய்முற்று மாகும் பராபரச்
சோதி பால்வைத்த சூதனைத் தோத்திரம்
ஓதி யஞ்சலித் தொன்று வினாவினார்

215 வேத வாகம புராணமே மிருதியே முதலா
ஓது நூல்களின் றுணிபொரு ளுலகெலாம் பயந்த
பேதை பாகனே பரமெனத் தேர்ந்துணர் பெரிய
போத மாதவ வுனக்கியாம் புகல்வது ஒன்று றுலதால்

216 மேரு மந்தரங் கைலைபர்ப் பதமுதல் விடைமேல்
ஊரு மந்தர நாடவன் உறைபதி யனந்தம்
ஆரு மந்தமில் போகம்வீ டடைவதென் றவற்றின்
கார ணங்களோ டுரைத்தனை கருத்தினுக் கிசைய

217 ஐய மாதிமுக் குற்றமும் அகலநீ யருளிச்
செய்ய வுந்தெளிந் திலேங்கள்யாஞ் சிற்றறி வுடையேம்
மைய னெஞ்சினே மாகையான் மயக்கற வின்னும்
உய்யு மாறருள் செய்தியென் றுரைத்தனர் மன்னோ

218 தலங்க டம்மின்மிக் குள்ளதாய்த் தகுதிசா றீர்த்தக்
குலங்க டம்மின்மிக் குள்ளதாய்க் குறையிரந் தோர்க்கு
நலங்க டந்தருண் மூர்த்தியாய் நாதவே தாந்தப்
புலங்க டந்தபேர் ஒளியுறை தலனொன்று புகலாய்

219 என்ற போதெதிர் முகமலர்ந் திருண்மல வலியை
வென்ற சூதனுந் தலங்களின் விசேடமாய்ந் தம்பொற்
குன்ற வார்சிலை யானிடங் கொண்டுறை பதியுள்
ஒன்று கேட்கவீ டளிப்பதாய் உளதுமற் றதுதான்

220 முற்ற வோதிய புராணமூ வாறினுட் காந்தம்
பெற்ற தாறுசங் கிதையவை யாறுந்தம் பெயராற்
சொற்ற பேர்சனற் குமரமா முனிவரன் சூதன்
கற்றை வார்சடைச் சங்கரன் மால்அயன் கதிரோன்

221 இன்ன வாறனுட் சங்கர சங்கிதை யென்று
சொன்ன நூலினை யுணர்த்தினான் சங்கரன் துணைவிக்
கன்ன போதவண் மடியினி லிருந்துகேட் டதனை

மின்னு வேல்பணி கொண்டவேள் வெளிப்பட வுணர்ந்தாள்

222 குன்றே றிந்தவேள் வழிபடு குறுமுனிக் குரைத்தான்
அன்று தொட்டஃ தகத்திய சங்கிதை யாகி
நின்ற தன்னது கேட்பவர்க் கரனடி நீழல்
ஒன்றும் இன்பவீ டளிப்பதா வொருதல னுரைக்கும்

223 அதிக வப்பதி யாதெனி னாலவாய் கேட்கக்
கதிய ளிப்பதென் றோதிய சூதனைக் கதியின்
மதியை வைத்தவர் அன்னதைப் பகரென வந்த
விதியி னிற்புகல் கின்றனன் வியாதன்மா ணாக்கன்

224 புதிய தாமரை வேவிய பழமறைப் புத்தேள்
விதியி னாற்கடு நடைப்பரி மகஞ்செய்வான் வேண்டிக்
கதியை மாய்ந்தவர்க் குதவுதண் டுறைகெழு காசிப்
பதியின் மைந்தரோடு எய்தினான் பண்டொரு வைகல்

225 அகத்தியன் வியாத னாரதன் சனகன் ஆதிநான் முனிவர்கோ தமனூற்
சிகைத்தெளி வுணர்ந்த பராசரன் வாம தேவன்வான் மீகியே வசிட்டன்
சகத்தியல் கடந்த சுகன்முதன் முனிவர் தம்மொடும் பத்துவெம் பரிமா
மகத்தொழின் முடித்து மற்றவர்க் குள்ள மகிழ்வுற வழங்குந வழங்கா

226 சத்திய வுலகிற் சரோருகக் கிழவன் சார்ந்தபின் புலப்பகை சாய்த்த
அத்திரு முனிவர் அனைவரும் காசி யடிகளை யடைந்தனர் பணிந்து
முதல் மண்டபத்தி னறமுத னான்கு மொழிந்தருண் மூர்த்திசந் நிதியிற்
பத்தியா யிருந்து நாரத முனியைப் பார்த்தொரு வினாவுரை பகர்வார்

227 தலமுதன் மூன்றுஞ் சிறந்ததோர் சைவத் தலமுரை யென்னநா ரதன்றான்
கலைமுழு துணர்ந்த சனற்குமா ரன்பாற் கற்றவன் வியாதனாம் அவன்பால்
நலமுறக் கேண்மி னெனவவன் கதிர்வே னம்பிபான் மறைமுத லனைத்தும்
அலைவற வுணர்ந்தோன் குறுமுனி யாகு மவனிடைக் கேண்மென விடுத்தான்

228 மலயமா தவனை யடைந்துகை தொழுது வாழ்த்திவா தாவிவில் வலனைக்
கொலையுரி தரும மூர்த்தியே விந்தக் குன்றடக் கியதவக் குன்றே
அலைகடல் குடித்த வருட்பெருங் கடலே யருந்தமிழ்க் கொண்டலே தென்பார்
துலைபெற நிறுத்த களைகணே யென்று சுருதியா யிரமெனத் துதித்தார்

229 மூவகைச் சிறப்பு முள்ளதோர் தான மொழிகென முகமலர்ந் தருள்கூர்ந்
தியாவையும் உணர்ந்தோன் முத்திமண் டபத்தி னீரிரு தொகையின்வந் திறக்கும்
சேவல்க டமையு மைங்கரன் றனையுஞ் சேவலங் கொடியுடை வடிவேற்
காவலன் றனையும் வடநிழ லமர்ந்த கண்ணுதற் பரனையும் பணியா

230 அங்கயற் கண்ணி தன்னையு மெந்தை யாலவா யானையும் இதய
பங்கயத் திருத்திச் சமாதியி லிருந்து பரவச மடைந்துபார்ப் பதிக்குச்

சங்கர னருளிச் செய்தசங் கிதையைத் தாரக னுடலிரண் டாகச்
செங்கைவேல் விடுத்த சேவக னெனக்குத் தெருட்டினா னனையசங் கிதையில்

231 பெறற்கருந் தவஞ்செய் தகந்தெளிந் தரிதிற் பெறுங்கதி கேட்பவர்க் கெளிதா
யுறப்படுந் தலநீர் வினாயமுச் சிறப்பு முள்ளதெத் தலத்தினுங் கழிந்த
சிறப்பினாங் கெண்ணெண் டிருவிளை யாடல் செய்தருள் வடிவெடுத் தென்றும்
மறைப்பொருள் விளங்கு மாலவாய் அதனை மண்ணின்மேற் சிவனுல கென்னும்

232 அத்தலத் தனைய மூவகைச் சிறப்பும் அளவிலா வுயிர்க்கெலாங் கருணை
வைத்தவன் செய்த திருவிளை யாட்டும் வரையுரங் கிழியவே லெடுத்த
வித்தக னெனக்கு விளம்பிய வாறே விளம்புவ னுமக்கென வந்த
உத்தம முனிவர் யாவருங் கேட்க வுணர்த்துவான் கடலெலா முண்டான்

தல விசேடப் படலம் (233- 255)

233 நாட்டமொரு மூன்றுடைய நாயகனுக் கன்புடையீர் நயந்து நீவிர்
கேட்டதலம் ஈண்டுரைத்த திருவால வாயதனுட் கிளைத்துப் பொன்னந்
தோட்டலர்தா மரைமுளைத்த தொருதடமுஞ் சுந்தரச்செஞ் சோதி ஞான
ஈட்டமென முளைத்தசிவ லிங்க மொன்று முளவின்னு மிசைப்பக் கேண்மின்

234 திருவால வாய்க்கிணையா மொருதலமும் தெயவமணஞ் செய்ய பூத்த
மருவார்பொற் கமலநிகர் தீர்த்தமுமத் தீர்த்தத்தின் மருங்கின் ஞான
உருவாகி யுறைசோம சுந்தரன்போ லிகபரந்தந் துலவா வீடு
தழிவானு முப்புவனத் தினுமில்லை யுண்மையிது சாற்றின் மன்னோ

235 அவ்வகைய மூன்றின் முதற் றலப்பெருமை தனைச்சுருக்கி யறையக் கேண்மின்
எவ்வகைய வுலகத்துந் தருமதல மதிகமவற் றீறிலாத
சைவதல மதிகமவற் றறுபத்தெட் டதிகமவை தமிலீ ரெட்டுத்
தெய்வதல மதிகமவற் றதிகதல நான்கவற்றைச் செப்பக் கேண்மின்

236 அன்னமலி வயற்புலியூர் காசிநகர் காளத்தி யால வாயாம்
இன்னவளம் பதினான்கிற் றிருவால வாயதிக மெவ்வாறு என்னின்
மின்னவிரம் பலங்காணக் காசிநகர் வதிந்திறக்க வியன்கா ளத்திப்
பொன்னகரம் பத்தியினால் வழிபாடு செயவளிக்கும் போகம் வீடு

237 அறந்தழையுந் திருவால வாய்கேட்ட வுடன்போக மளிக்கும் ஈண்டு
பிறந்திறவாப் பேரின்பக் கதியளிக்கும் இதுவன்றிப் பிறழா தெங்கும்
நிறைந்தபர னெத்தலமும் படைப்பானித் தலத்தைமுத னிருமித் திங்ஙன்
உறைந்தருளி னானன்றி யின்னமுள திதன்பெருமை யுரைப்பக் கேண்மின்

238 திருவால வாயென்று கேட்டவரே யறம்பெறுவர் செல்வ மோங்குந்
திருவால வாயென்று நினைத்தவரே பொருளடைவர் தேவ தேவைத்

திருவால வாயிடத்துக் கண்டவரே யின்பநலஞ் சேர்வ ரென்றுந்
திருவால வாயிடத்து வதிந்தவரே வீட்டுநெறி சேர்வர் அன்றே

239 சுரநதிசூழ் காசிமுதற் பதிமறுமைக் கதியளிக்குந் தூநீர் வைகை
வரநதிசூழ் திருவால வாய்சிவன் முத்திதரும் வதிவோர்க்கு ஈது
திரனதிகம் பரகதியும் பின்கொடுக்கு மாதலினிச் சீவன் முத்தி
புரனதிக மென்பதெவ னதற்கதுவே யொப்பாமெப் புவனத் துள்ளும்

240 ஆதலினிப் பதிவிட்டுப் பிரபதியிற் போய்நோற்போர் அங்கை கொண்ட
சீதளவா னமுதேய்ப்பத் தித்திக்கத் தேம்பெய்து செய்த தீம்பால்
ஓதனத்தைக் கைவிட்டு புறங்கையை நக்குவா ரொப்பா ரிந்த
மாதலத்தின் பெருமைதனை யாவரே யளவிட்டு வழுத்தற் பாலார்

241 மற்றைய தலங்க டம்மிற் பரிமகம் வாச பேயம்
அற்றமில் சோடசாக மக்கினிட் டோமம் யார்க்கும்
முற்றரு மிராசு சூய முதன்மக முடித்த பேறுஞ்
செற்றமி றரிச பூர்ண முதலிட்டி செய்த பேறும்

242 எள்ளிழு தன்னங் கன்னி யிவுளிதே ரியானை யில்லம்
வெள்ளியான் பொன்பூ ணாடை விளைவொடு பழனமுன்னாத்
தள்ளரும் அடிமையாதி தானங்கள் செய்த பேறும்
வள்ளறன் காசியாதிப் பதிகளில் வதிந்த பேறும்

243 கங்கைகா ளித்தி வாணி காவிரி கண்ண வேணி
துங்கபத் திரைதீம் பாலி தூயதன் பொருநை முன்னாச்
சங்கையி னதிகண் முற்றும் ஆடிய தவத்தின் பேறும்
மங்கல மதுரை தன்னில் வைகலும் வதிவோர்க் கெய்தும்

244 அன்னிய தலங்க டம்மில் ஆற்றிய பிரம கத்தி
பொன்னினைக் களவு செய்தல் கள்ளுண்டல் புனித வாசான்
பன்னியைப் புணர்த லின்ன பாதக மனைத்து மென்றுந்
தன்னிக ரால வாயில் வதிபவர் தமைவிட் டேகும்

245 மற்றைய தலத்தின் சாந்தி ராயண மதியந்தோறும்
உற்றபே றிங்குக் கங்கு லூண்டியால் அடைபே றாகும்
மற்றைய தலத்தின் மாதப் பட்டினிப் பலத்தின் பேறிங்
குற்றொரு வைக லுண்டி யொழிந்தவர் பெறும்பே ராகும்

246 அயனக ரடைந்து நான்கு திங்களோன் பாற்றும் பேறிவ்
வியனக ரடைந்து நோற்கும் அட்டமி விரத நல்கும்
அயனக ரெய்தி யாறு திங்கணோன் பாற்றும் பேறிவ்
வியனகர்ச் சோம வார விரதமே யளிக்கு மன்றே

247 ஏனைய தலத்தி லோராண் டுணவொழிந் தியற்று நோன்பால்

ஆனபே றிங்கு நோற்குஞ் சிவனிரா வளிக்கும் இங்கே
ஊனவைம் பொறியும் வென்றோன் முப்பொழு துண்டு வைகித்
தானமர்ந் தாலுங் காலுண் டியற்றுமா தவத்தோ னாகும்

248 இந்தநான் மாட மோங்கும் ஆலவா யிடத்தியா ரேனும்
அந்தணர் தமக்கோர் முட்டி யருந்தவர் தமக்கோர் பிச்சை
தந்தவர் புறம்பு செய்த சோடச தானந் தம்மால்
வந்தபே றடைவர் பல்வே றுரைப்பதென் மதியான் மிக்கீர்

249 பல்வகைத் தலங்கள் எல்லாம் வைகிய பயனு மென்றும்
பல்வகைத் தீர்த்த மெல்லா மாடிய பயனு மென்றும்
பல்வகைத் தான மெல்லா நல்கிய பயனு மென்றும்
பல்வகைத் தான பூசை பண்ணிய தவத்தின் பேறும்

250 பல்வகைத் தவங்கள் எல்லாம் முற்றிய பயனுந் தூய
பல்வகை மந்தி ரத்தி லெய்திய யயனு நூலின்
பல்வகைக் கேள்வி யெல்லா மாய்ந்துணர் பயனும் யோகம்
பல்வகை ஞான மெல்லாம் பயின்றுணர்ந் தடங்கும் பேறும்

251 அனையதொல் பதியி லென்றும் வைகுவோர் அடைவ ரென்றால்
இனையதொல் பதிக்கு நேர்வே றில்லையிப் பதியின் மேன்மை
தனையறி பவரா ரீசன் றானன்றி யாத லலே
வினைனைவெல் பவரங் கெய்தி வதிவதே வேண்டு மாதோ

252 கைத்தலநான் கிரண்டுடைய மலர்க்கடவுண் மோலொருநாட் கயிலையாதி
எத்தலமு மொருதுலையிட் டித்தலமும் ஒருதுளையிட் டிரண்டுந் தூக்க
உத்தமமாந் திருவால வாய்மிகவுங் கனத்ததுகண் டுலகின் மேலா
வைத்ததல மிதுவென்றா லிதன்பெருமை யாவரே வழுத்தர் பாலார்

253 அத்திருமா நகரின்பேர் சிவநகரங் கடம்பவனம் அமர்ந்தோர் சீவன்
முக்திபுரங் கன்னிபுரந் திருவால வாய்மதுரை முடியா ஞானம்
புத்திதரும் பூவுலகிற் சிவலோகஞ் சமட்டிவிச்சா புரந்தென் கூடல்
பத்திதரு துவாதசாந் தத்தலமென் றேதுவினாற் பகர்வர் நல்லோர்

254 என்றுதலச் சிறப்புரைத்த குறுமுனிவ னெதிரறவோர் இறும்பூ தெய்தி
நன் றுதலப் பெருமையருள் செய்தனைகேட் டுடலெடுத்த நயப்பா டெல்லாம்
இன்றடைந்தே மினிச்சுவண புண்டரிகச் சிறப்பதனை யிசைத்தி யென்னக்
குன்றமடக் கியகருணைக் குன்றனையான் வரன்முறையாற் கூறு கின்றான்

255 விரதமா தவத்தீர் காணின் வெவ்வினை யெல்லாம் வீட்டிச்
சரதமாப் போக நல்குந் தபனிய முளரி வந்த
வரவுமக் கனக கஞ்சப் பெருமையும் வளனு நன்கா
உரைசெய்துங் கேண்மி னென்னா முனிவரன் உரைக்கு மன்னோ

தலவிசேடப் படலம் சுபம்

தீர்த்த விசேடப் படலம் (256- 291)

256 கண்ணகன் குடுமி மாடக் கடிபொழி லால வாயின்
அண்ணலம் பெருமை யாரே யளப்பவ ரவிர்தண் முத்த
வெண்ணகை யுமையா ளன்பு விளைமுகச் செவ்வி போலத்
தண்ணறும் கமலம் பூத்த தடப்பெருந் தகைமை சொல்வாம்

257 ஆற்றுனுக் கரசாங் கங்கை காவிரி யாதி யாறும்
வேற்றுரு வாய முந்நீர் வேலையும் பிறவுங் காருந்
தோற்றுமுன் றன்னை யாட்டச் சுந்தர மூர்த்தி செங்கண்
ஏற்றினன் கண்ட தீர்த்த மாகுமீ தெவ்வா றென்னின்

258 அகளமா யுலக மெல்லாம் ஒடுக்கியந் நெறியே யார்க்கும்
நிகளமாம் விருத்தி தோன்ற நினைவற நினைந்து நிற்குந்
குகளிலா வறிவா னந்த சுந்தரச் சோதி மேனாட்
சகளமா முருவங் கொண்டு தானொரு விளையாட் டாலே

259 முக்கணன் அரவப் பூண நூலினன் முகிழ்வெண் டிங்கட்
செக்காஞ் சடையன் சூல கபாலத்தன் செங்க ணேற்றன்
மைக்கருங் கயலுண் கண்ணி வாமத்தன் முன்னும் பின்னும்
பக்கமு நந்தி யாதி கணாதிபர் பாவிச் சூழ

260 சென்றுதன் தேனித் தேசாற் றிசையெலாம் விளங்கச் செங்கண்
வென்றிகொள் உரக வேந்த னகரமும் விபுதர் வேந்தன்
பொன்றிகழ் நகரும் வேதன் புரமுமால் புரமு மேலைத்
தன்றிரு நகருஞ் சென்று சஞ்சரித் தாடி மீள்வான்

261 அன்னபோ தயனுந் தேவர்க் கரசனும் ஆழி வேந்தும்
முன்னர்வந் திறைஞ்சி யேத்த முனிவரும் பேறு நல்கித்
தன்னக ரடைந்து நீங்காத் தனிப்பெருங் கணத்தி னோரை
இன்னருள்சுரந்து நோக்கி யிலிங்கத்திற் புகுது மெல்லை

262 வேத்திரப் படையோன் ஆதி கணாதிபர் வீழ்ந்து பால
நேத்திர வன்பர்க் கன்ப நிரஞ்சன நிருத்தா னந்த
சாத்திர முடிவுந் தேறாத் தனிமுக லொருவ வென்னாத்
தோத்திர வகையா லேத்தித் தொழுதொன்று வினாவல் செய்வார்

263 ஐயவிவ் விலிங்க மூர்த்திக் காட்டவு மடியே மூழ்கி
உய்யவுங் கங்கை யாதி நதிகளும் உலகத்துள்ளோர்
மை யறு தடாச நீரு மற்றிலை யிருமைப் பேறுஞ்
செய்யவோர் தீர்த்த மிங்குண் டாக்கெனச் செப்ப வேண்டும்

264 அத்தகை யிலிங்க மூர்த்திக் கடுத்ததென் கீழ்சா ராக
முத்தலை வேலை வாங்கி நாட்டினான் முதுபார் கீண்டு
பைத்தலைப் பாந்தள் வேந்தன் பாதலங் கீண்டு போயெண்
கைத்தலப் பிரமன் அண்ட கடாகமுங் கீண்ட தவ்வேல்

265 அவ்வழிப் புறம்பு சூழ்ந்து கிடந்தபேர் ஆழி யூழிப்
பௌவநீ ரென்ன வோங்கப் பாணியா லமைத்து வேணித்
தெய்வநன் னீரைத் தூவிக் கலந்துமா தீர்த்த மாக்கிக்
கைவரை கபாலி நந்தி கணத்தினை நோக்கிக் கூறும்

266 இன்னமா திர்த்தந் தன்னை யெனைப்பல தீர்த்தங் கட்கு
முன்னம்யாம் இங்குக் கண்ட முதன்மையா லாதி தீர்த்தம்
என்னலா மினியுண் டாக்குந் தீர்த்தங்க ளெவைக்கு மேலாய்
மன்னலாற் பரம தீர்த்த மெனப்பெயர் வழங்க லாகும்

267 மருட்கெட மூழ்கி னோர்நன் மங்கலம் பெறலா னாமம்
அருட்சிவ தீர்த்த மாகும் புன்னெறி யகற்றி யுள்ளத்
திருட்கெட ஞானந் தன்னை யீதலான் றிதற்கு நாமம்

268 குடைந்துதர்ப் பணமுஞ் செய்து தானமுங் கொடுத்தும் மாடே
அடைந்தெழுத் தைந்தும் எண்ணி யுச்சரித் தன்பா லெம்மைத்
தொடர்ந்துவந் திறைஞ்சிச் சூழ்ந்து துதித்தெமை யுவப்பச் செய்தோர்
உடம்பெடுத் ததனா லெந்த வுறுதியுண் டதனைச் சேர்வார்

269 இந்தநீ ரெம்மை யாட்டி னேழிரண் டுலகின் மிக்க
அந்தமி றீர்த்த மெல்லாம் ஆட்டிய பயன்வந் தெய்தும்
வந்திதின் மூழ்கி யிங்கு வைகுநங் குறியை யுங்கள்
சிந்தையி லார்வம் பொங்கப் பூசனை செய்மி னென்னா

270 விண்ணவர் தம்மின் மேலாம் வேதிய னாகி நின்ற
பண்ணவன் றானந் நீரிற் படிந்துதன் னனுச்சை யாலே
அண்ணலங் கணத்தி னோரை மூழ்கிவித் தனாதி யாய
புண்ணிய விலிங்கந் தன்னுட் புகுந்தினி திருந்தான் மன்னோ

271 அந்தமா நீரா னந்தி யாதியோர் விதியாற் சோம
சுந்தரன் முடிமேல் ஆட்டித் துகளறப் பூசை யாற்றிச்
சிந்தையில் விழைந்த வெல்லா மடைந்தனர் செம்பொற் கஞ்சம்
வந்தவா றிதுவத் தீர்த்த மகிமையு முரைப்பக் கேண்மின்

272 வளையெறி தரங்க ஞான வாவியை நோக்கிற் பாவத்
தளையறு மூழ்கின் வேண்டுங் காமியம் எல்லாஞ் சாரும்
உளமுற மூழ்கு மெல்லை முழுக்கொன்றற் குலகத் துள்ள
அளவறு தீர்த்த மெல்லா மாடிய பயன்வந் தெய்தும்

273 மெய்யைமண் ணாதி கொண்டு விதிவழி சுத்தி செய்து
மையறு வருண சூத்த மந்திர நவின்று மூழ்கிற்
றுய்யமா தீர்த்த மெல்லாந் தோய்ந்துநான் மறையு மாய்ந்தோர்
கையிலெப் பொருளும் ஈந்த காசறு பேறு நல்கும்

274 தெய்வவித் தீர்த்தந் தன்னை நினைவின்றித் தீண்டினாலும்
அவ்விய வினையு னீந்தி யரும்பெறல் வீடு சேர்வர்
இவ்வுரை மெய்யே யாகும் என்னெனின் மனத்தா றன்றி
வெவ்வழ றீண்டி னாலுஞ் சுடுமன்றி விடுமோ வம்மா

275 ஆருமந் நீரி லென்று மாடினார் சீவன் முத்தி
சேருவ ரந்நீ ராடுஞ் சிறப்புறு பயனுக் கொவ்வா
வாருண மாக்கி னேய மந்திரம் இவைமுன் னான
பேருணர் வளிக்கு நானஞ் செய்தவர் பெறும்பே றெல்லாம்

276 அன்னநீர் தனையுமாடி யாலவா யுடைய நாதன்
றன்னையும் பணிவோன் மேலைப் பாகதி தன்னைச் சாரும்
என்னநன் னூலிற் சொன்ன பவித்திரம் எவைக்கு மேலாய்ப்
பன்னரும் புனித மான பவித்திர மாகி நிற்கும்

277 ஆதர விலனா யந்நீ ராடினோன் சுவர்க்கன் சேரும்
ஆதர வுளனாய் மூழ்கி வானவ ராதி யானோர்க்
காதர வரிசி யெள்ளுத் தருப்பண மமையச் செய்தோன்
ஆதர வேள்வி முற்று மாற்றிய பயனைச் சேரும்

278 ஏனைமா தலங்க டம்மி லிருந்துசெய் விரதம் பூசை
தானமா தரும மோமந் தவஞ்செபந் தியானந் தம்மால்
ஆனமா பயனிற் கோடி யதிகமாம் அடைந்து மூழ்கி
ஞானமா தீர்த்த ஞாங்க ரிருந்தவை நயந்து செய்யின்

279 பிறந்தநா ளந்னீர் மூழ்கின் மேலைவெம் பிறவிப் பௌவம்
மறிந்திடு மறிதேள் கும்ப மதிகளின் மூழ்கித் தென்பால்
உறைந்தவர் பொருட்டுப் பிண்ட முதலினா லவர்தாம் ஆழ்ந்து
நிறைந்திடு பிறவிப் பௌவ நின்றுமே லெழுவ ரன்றே

280 அத்தட மருங்கின் யாவர் தென்புல மடைந்தோர் தங்கள்
சித்தமா சகற்ற வேண்டிச் செய்கடன் முடிக்கி னன்னோர்
எத்தனை யெண்ணேர்ந் தாலும் எள்ளுக்கா யிரமாண் டாக
அத்தனை யாண்டு மட்டு மவரைவிண் ணான வைப்பார்

281 மூவகை யுலகில் உள்ள தீர்த்தமு முறையா லென்றுஞ்
சேவகஞ் செய்யு மிந்தத் தீர்த்தமெந் நாளு மூழ்கி
ஏவாந் நீரா லென்று மீசனைப் பூசை செய்வோர்

ஆவரிப் பிறவி தன்னி லவர்கதிக் கரையைச் சார்வார்

282 விடுத்திடல் அரிய நித்த வேள்வி விரதம் வேதந்
தடுத்திட லரிய தானந் தவமிவை தரும்பே றெல்லாம்
அடுத்ததன் கரையில் வைகி யீசனை யருச்சிப் போர்க்குக்
கொடுத்திடு புண்ணி யத்திற் கோடியி லொன்றுக் கொவ்வா

283 உம்மையிற் பிறவி தோறு நியமநல் லொழுக்கம் பூண்டு
பொய்மையில் விரதந் தானந் தவஞ்செய்து புனிதராகிச்
செம்மைநன் னெறியி னின்ற சித்தழிக் கலதித் தீர்த்தம்
இம்மையில் அடைந்து நித்தமாடுதற் கெய்தா தன்றே

284 மதிகதிரோ னிடத்தொடுங்கு தினந்திங்கட் பிறப்பரவம் வாயங் காந்து
கதிர்கடமை விழுங்குதினம் விதிபாத மிந்நாளிற் கருதி மூழ்கித்
துதிகடருப் பணந்தானம் புரிதன்மனு வோதுதலத் தொகையொன் றற்கொன்
றதிகபல னம்முறைநூ றாயிரநூ றாயிரமோர் அநந்த மாகும்

285 பொருவரிய தகர்த்திங்க டுலாத்திங்கள் இவை யுதிக்கும் போது மூழ்கின்
ஒருபதினா யிரமடங்காஞ் கறவுகவைத் தாளலவ னுதிப்பின் மூழ்கின்
இருபதினா யிரமடங்கா மிந்திரவி யிடத்தொடுங்கு மிந்து வாரம்
வருவதறிந் தாடிமனு வோதன்முதற் செயினனந்த மடங் குண்டாகும்

286 பிரயாகை தனின்மகர மதிநாண்முப் பதுங்குடைந்து பெறும்பே றிந்தத்
திரையார்பைந் தடத்தொருநாண் மூழ்குவோன் பெறும்விரத சீலம் பூண்டு
வரையாமல் ஒருவருடம் படிந்துமையை யமரர்சிகா மணியாம் வேத
உரையானை வழிபடுமேன் மலடிக்கு நன்மகப்பே றுண்டா மன்னோ

287 எண்டிசைய நதிவாவி வடிவான மாதீர்த்தமெல்லா மிப்பொற்
புண்டரிக தடத்திலொரு கோடியிலோர் கூறுநிகர் போதா வீது
கண்டதனா லறந்தீண்டப் பெற்றதனா னற்பொருளங் கையால் அள்ளிக்
கொண்டதனா லின்பநலங் குடைந்ததனாற் பேரின்பங் கொடுக்கு மன்றோ

288 முன்னவ னருளிச் செய்த காரண முறையால் அன்றி
இன்னமிப் புனித வாவிக் கேதுவா லெய்து நாமம்
மின்னவிர் சடையான் சென்னி மேவிய கங்கை நீரிற்
பின்னது கலந்த நீராற் பெறுஞ்சிவ கங்கையென்றும்

289 அலகிலாத் தீர்த்தந் தம்மு ளதிகவுத் தம்மாய்த் தோன்றி
இலகலா லிதனைத் தீர்த்த வுத்தம மென்பர் ஆராய்ந்தோர்
பலவிதழ் விரித்துச் செம்பொற் பங்கய மலர்ந்த நீரால்
உலகவர் யாரும் பொற்றா மரையென வுரைப்ப ரன்றே

290 தருமமுன் னாகு நான்குந் தருதலாற் றரும தீர்த்தம்
அருமைசால் அருத்த தீர்த்த மரும்பெறற் காம தீர்த்தம்

இருமைசேர் முத்தி தீர்த்த மென்பதா மீனைய தீர்த்தம்
வெருவரு பாவமென்னும் விறகினுக் கெரியா மன்றே

291 இவ்வருந் தலத்தி னாற் பெருமையும் எரிகால் செம்பொற்
றெய்வத பதும தீர்த்தப் பெருமையுஞ் செப்பக் கேட்டேன்
எவ்வமில் போகம் வீடு பெறுவரென் றிசைத்தான் முந்நீர்ப்
பௌவமுண் டமரர் வேந்தன் பரிபவ விழுமந் தீர்த்தோன்

தீர்த்த விசேடப் படலம் சு பம்

மூர்த்தி விசேடப் படலம் (292 -328)

292 ஆலவா யலர்ந்த செம்பொ னம்புயப் பெருந்தீர்த் தத்தின்
மேலவாம் பெருமை தன்னை விளம்புவா ரெவரே யங்கண்
நீலமா மிடற்று முக்க ணிராமய னறிவா னந்த
மூலமா விலிங்கமேன்மை முறையினா லறைய லுற்றாம்

293 பொன்னெடு மேரு வெள்ளிப் பொருப்புமந் தரங்கே தாரம்
வன்னெடும் புரிசை சூழந்த வாரண வாசி யாதிப்
பன்னருந் தலங்க டம்மிற் பராபர விலிங்கந் தோன்றும்
முன்னரிக் கடம்பின் மாடே முளைத்ததிச் சைவ லிங்கம்

294 அப்பதி யிலிங்க மெல்லா மருட்குறி யிதனிற் பின்பு
கப்புவிட் டெழுந்த விந்தக் காரணமிரண்டி னாலும்
ஒப்பரி தான ஞான வொளிதிரண் டன்ன விந்தத்
திப்பிய விலிங்க மூல விலிங்க மாய்ச் சிறக்கு மன்னோ

295 இந்தமா விலிங்கத் தெண்ணான் கிலக்கண விச்சை மேனி
அந்தமி லழகன் பாகத் துமையொடு மழகு செய்து
சந்ததம் விளக்கஞ் செய்யுந் தகைமையை நோக்கிச் சோம
சந்தர னென்று நாமஞ் சாத்தினார் துறக்க வாணர்

296 திறப்படு முலக மெங்கும் வியாபியா ய்ச்சிறந்துநிற்கும்
அறப்பெருங் கடவுள் சோமசுந்தர னதனா லன்றே
கறைக்கதிர் வடிவேற் றென்னன் கையிற்பொற் பிரம்புபட்ட
புறத்தடித் தழும்பு மூன்று புவனமும் பட்டதன்றே

297 சொற்றவிச் சமட்டி யான சோமசுந் தரனைக் காணப்
பெற்றவர் வியட்டி யான பிறபதி யிலிங்கங் காணல்
உற்றவ ராவ ரென்னென் றுரைக்கின்வே ரூட்டு நீர்போய்
மற்றைய சினைக ளெல்லாந் தழைவிக்கு மரத்தின் மாதோ

298 எத்தலத் தியாவ னெண்ணெண் டிருவிளை யாடல் செய்தான்

அத்தலத் தவனுக் கொப்பு மதிகமாஞ் சிறப்பும் பெற்ற
உத்தம னென்று மெந்த வுலகிலு மில்லை யந்த
வித்தக னதிகத் தன்மை யெனைத்தெனின் விளம்பக் கேண்மின்

299 பொருப்பினுட் டலைமை யெய்தும் பொன்னெடுங் குடுமி மேரு
தருக்களிற் றலைமை சாருந் தண்ணறுந் தெய்வ தாரு
விருப்புறு கேளிவி தம்முண் மேம்படும் புரவி மேதம்
அருட்படு தானந் தம்முள் விழுமிதா மன்ன தானம்

300 மனிதரி லுயர்ந்தோ ராதி மறையவர் தேவர் தம்மிற்
பனிதரு திங்கள் வேணிப் பகவனே யுயர்ந்தோன் வேட்டோர்க்
கினிதருள் விரதந் தம்மு ளதிகமா மிந்து வாரம்
புனிதமந் திரங்க டம்முட் போதவைந் தெழுத்து மேலாம்

301 மின்மைசான் மணியிற் சிந்தா மணிவரம் விழுப்ப நல்குந்
தன்மைசா லறங்க டம்மின் மிகுஞ்சிவ தரும மென்ப
இன்மைசா னெறி நின் றோருக் கேற்குநற் கலங்க டம்மின்
நன்மைசான் றவரே முக்க ணாதனுக் கன்பு பூண்டோர்

302 தீயவான் சுவை ப்பா லாவிற் றேவரா வதிகம் பல்வே
றாயமா தீர்த்தந் தம்மு ளதிகமாஞ் சுவண கஞ்சம்
மாயமா சறுக்க வெல்லாத் தலத்திலும் வதிந்து மன்னுந்
தூயவா னவரிற் சோம சுந்தரன் சிறந்தோ னாகும்

303 அந்தமு முதலு மில்லா வகண்டபூ ரணமா யார்க்கும்
பந்தமும் வீடு நல்கும் பராபரச் சோதி தானே
வந்தனை புரிவோர்க் கிமை மறுமைவீ டளிப்பா னிந்தச்
சுந்தர விலிங்கத் தென்றும் விளங்குவான் சுருதி யேத்த

304 இத்தகு சயம்பு தன்னை யேனைய சயம்பு வெல்லாம்
நித்தமும் தரிசித் தேகு நிருமல வொளியா மிந்த
உத்தம விலிங்கங் கண்டோ ருரையுணர் வொடுங்க வுள்ளே
சித்தமா சொழியத் தோன்றுஞ் சிவபரஞ் சுடரைக் கண்டோர்

305 இத்தனிச் சுடரை நேர்கண் டிறைஞ்சினோர் பாவ மெல்லாங்
கொத்தழற் பொறிவாய்ப் பட்ட பஞ்சுபோற் கோப மூள
மெய்த்தவஞ் சிதையு மாபோன் மருந்தினால் வீயு நோய்போல்
உத்தம குணங்க ளெல்லா முலோபத்தா லழியு மாபோல்

306 கலிகடல் இரவி தோன்றக் கருகிரு ளுடையு மாபோல்
ஒலிகெழு பெருங்கா றள்ள வுடைபடு மேகம் போல
வலிகெழு மடங்கல் சீற மாயுமால் யானை போலக்
குலிசவல் லேறு தாக்கப் பொடிபடுங் குன்றம் போல

307 மருட்சிசெய் காம நோயான் மதிகெடு மாறு போல
அருட்சிவ ஞான நோக்கால் வலிகெடும் அவிச்சை போலத்
தருக்கறு முவணஞ் சீறத் தழலரா விளியு மாபோற்
செருக்குற வழியுங் கற்ற கல்விபோற் சிதையு மன்றோ

308 புலரியிற் சீவன் முத்தி புரேசனைக் காணப் பெற்றால்
அலைகட னான்குட் பட்ட வவனிமா தானஞ் செய்த
பலனுறுங் கதிர்கால் உச்சி வைகலிற் பணியப் பெற்றாற்
கலைஞர்பா னூற்றுப் பத்துக் கபிலைமா தானப் பேறோம்

309 விண்ணிடைப் பரிதிப் புத்தேண் மேலைநீர் குளிக்கும் எல்லை
அண்ணலை வணங்கிற் கோடி யானினத் தானப் பேறோம்
பண்ணவர் பரவும் பாதி யிருள்வயிற் பணியப் பெற்றால்
வண்ணவெம் புரவி மேத மகம்புரி பெரும்பே றெய்தும்

310 இன்னன வதிக மாம்பே றறிந்துபோ யெத்தே வர்க்கும்
முன்னவன் சமட்டி விச்சா புரமுறை முதல்வன் றன்னைச்
சொன்னவிக் காலந் தோறும் இறைஞ்சியுந் தொழுதுஞ் சூழ்ந்தும்
பொன்னடிக் கன்ப ராகி வழிபடும் புனித சீலர்

311 உம்மையில் வினைக ளென்னும் பிணியவிழ்ந் தொருவித் தூய
செம்மைய ராகி யானாத் திருவொடு செல்வ மோங்க
வெம்மையில் போகமூழ்கி மலவிருள் வீக்க நீந்தி
மைம்மலி கண்டத் தெங்கோன் மலரடி நீழல் வாழ்வார்

312 அறவுருவன் ஆலவா யானாமஞ் செவிமடுத்தா லடைந்த பத்துப்
பிறவிவினை யறுநினைந்தா னூறுபெரும் பவப்பாவப் பிணிபோங் கூடல்
இறைவனையின் றிறைஞ்சுதுமென் றெழுதுமனைப் புறம்போந்தா லீரைஞ்ஞூறு
மறமுறுவெம் பவத்திழைத்த பாதகவல் வினையனைத்து மாயு மன்னோ

313 புழைக்கைவரை தொலைத்தானை தரிசித்தோர் ஆயிரமாம் புரவி வேள்வி
தழைத்தபெரும் பயன்பெறுவ ருருத்திரசூத் தம்மதனாற் றவவா னோர்கள்
தொழற்கரியான் றனைத்துதித்தோர் கணத்துக்கா யிரராச சூய யாகம்
இழைத்தபெரும் பயன்பெறுவர் சமட்டிவடி வாகியவவ் விலிங்கந் தன்னை

314 அங்கையள வாகியநன் னீராட்டிப் பூசித்தோ ரளவி லேனைத்
துங்கதலத் துறையிலிங்க மூர்த்திகளைச் சிவாகமநூல் சொன்ன வாற்றான்
மங்கலமா கியமுகம னீரெட்டும் வழுவாது வாசந் தோய்ந்த
செங்கனசு மணிக்கலச்ப் புனலாட்டி மாபூசை செய்தோ ராவார்

315 அவ்வண்ணஞ் சுந்தரனை யைந்தமுத மானுதவு மைந்து தீந்தேன்
செவ்வண்ணக் கனிசாந்தச் சேறுமுதன் மட்டித்துத் தேவர் தேறா
மெய்வண்ணங் குளிரவிரைப் புனலாட்டி மாபூசை விதியாற் செய்தோர்
மைவண்ண வினைநீந்தி யறமுதனாற் பொருளடைந்து மன்னி வாழ்வார்

316 நல்லவகை முகமனீ ரெட்டுள்ளும் வடித்தவிரை நன்னீர் ஆட்ட
வல்லவர்நூ றாயிரமா மேதமகப் பயன்பெறுவர் வாச நானம்
எல்லவிர்குங் குமஞ்சாந்த மிவைபலவு மட்டித்தோ ரெழிலார் தெய்வ
முல்லைநகை யாரோடும் விரைக்கலவை குளித் தின்ப மூழ்கி வாழ்வார்

317 நன்மலரோன் றாலவா யான்முடிமேற் சாத்தினா யைந்து நூறு
பொன்மலர்கொண் டயற்பதியுற் பூசித்த பயனெய்தும் புனித போகத்
தன்மைதரு சுந்தரக்கு தூபமொரு காற்கொடுப் போர் தமக்குத் தாங்கள்
சொன்மனமெய் யுறச் செய்த குற்றம் ஆயிரம் பொறுப்பன் சுருதி நாதன்

318 திருவமுது நிவேதிப்போர் அவிழொன்றற் குகமொன்றாச் சிவலோ கத்தின்
மருவிநிறை போகமுடன் வைகுவர்தாம் பூலமுக வாச மீந்தோர்
பொருவரிய கடவுளராண் டொருநூறு கோடிசிவ புரத்து வாழ்வார்
ஒருபளித விளக்கிடுவோர் வெண்ணிறமுங் கண்ணுதல முடைய ராவார்

319 நறுந்திருமஞ் சனமெடுக்கக் குடமாட்ட மணிக்கலச நல்ல வாசம்
பெறுந்தகைய தூபக்கா றீபக்கான் மணியின்ன பிறவுங் கங்குல்
தெறுங்கதிர்கான் மணிமாட மதுரைநா யகர்க்கீந்தோர் செய்த பாவம்
வெறுந்துகள்செய் தைம்பொறிக்கும் விருந்தூட்டும் பெருங்காம வெள்ளத் தாழ்வார்

320 கயலிசைய கண்ணுமைகோன் றிருமுன்னர்ப் பல்லியமுங் கல்லென் றார்ப்ப
இயலிசைய பாடலினோ டாடலிவை செய்விப்போர் இறுமாப் பெய்திப்
புயலிசைய வியங்கலிப்ப மூவுலகுந் தொழவரசாய்ப் பொலங்கொம் பாடுஞ்
செயலிசைய வணங்கனையா ராடரங்கு கண்டின்பச் செல்வத் தாழ்வார்

321 ஒருகாலட் டாங்கமுடன் பஞ்சாங்க முடநாத லெண்செங் கால்வெண்
குருகாலு மலர்த்தடஞ்சூழ் கூடனா யகற்பணிவோர் கோலொன் றோச்சிப்
பொருகாலின் வருபரித்தேர் மன்னவரா யாவருந்தம் புடைவந் தெய்தி
இருகாலுந் தலைவருட வெக்காலுந் தமைவணங்க விருப்பர் அன்றே

322 இத்தகைய திருவால வாயுடையான் றிருமுன்னர் இயற்று மோமம்
மெய்த்தவமந் திரந்தான மின்னவணு வளவெனினு மேரு வாகும்
உத்தமமா மிவ்விலிங்கப் பெருமையெலாம் யாவரளந் துரைப்பர் வேத
வித்தகரே சிறிதறிந்த வாறுரைத்தே மினிப்பலகால் விளம்பு மாறென்

323 இத்தலத்துக் கொப்பாக வொருதலமும் பொற்கமலம் என்னு மிந்த
உத்தமமா தீர்த்தத்துக் கொப்பதொரு தீர்த்தமுமெய் யுணர்வா னந்த
வித்தனைய விலிங்கமிதற் கொப்பாவோ ரிலிங்கமும்பார் விண்மே லென்னும்
முத்தலத்து மிலையந்த மூர்த்திதிரு நாமங்கண் மொழியக் கேண்மின்

324 கருப்பூர சுந்தரன்பூங் கடம்பவன சுந்தரனுட் கரவாத் தொண்டர்
விருப்பூருங் கலியாண சுந்தரனல் லறவடிவாய் விளங்கு மேற்றுப்
பொருப்பூரும் அபிராம சுந்தரன்றேன் புடைகவிழப் பொன்னிற் பூத்த

மருப்பூசெள சண்பகசுந் தரன்மகுட சுந்தரன்றான் வாழி மன்னோ

325 மான்மதசுந் தரன்கொடிய பழியஞ்சு சுந்தரனோர் மருங்கின் ஞானத்
தேன்மருவி யுறைசோம சுந்தரன்றேன் செவ்வழியாழ் செய்யப் பூத்த
கான்மருவு தடம்பொழில்சூழ் ஆலவாய்ச் சுந்தரன்மீன் கணங்கள் சூழப்
பான்மதிசூழ் நான்மாடக் கூடனா யகன்மதுரா பதிக்கு வேந்தன்

326 சிரநாலோன் பரவரிய சமட்டிவிச்சா புரநாதன் சீவன் முத்தி
புரநாதன் பூவுலக சிவலோகா திபன்கன்னி புரேசன் யார்க்கும்
வரநாளுந் தருமூல விலிங்கமென விவைமுதலா மாடக் கூடல்
அரனாம வின்னமளப் பிலவாகும் உலகுய்ய வவி லிங்கம்

327 பாதாள மேழுருவ முளைத்தெழுந்த தவ்விலிங்கப் படிவந் தன்னுள்
அதார மாகவமர்ந் தறுபத்து நாலுவிளை யாடல் செய்த
போதானந் தன்பெருமை நங்குரவன் மொழிப்படியே புகன்றோ மென்றான்
வேதாதி கலைதெரிந்த மலயமுனி கேட்டறவோர் வினாதல் செய்வார்

328 அருட்கடலே யிறைவிளையாட் டறுபத்து நான்கென்றா யவையா னந்தப்
பொருட்கடவுள் எக்காலத் தியாவர்பொருட் டாடினனெம் போதந் தேறித்
தெருட்படர வரன்முறையாற் செப்புகெனக் கரங்குவித்தார் தென்பால் வெற்பில்
இருப்பவனும் வினாயபடிக் கிறை நிரம்பத் தொகுத்துவிரித் தியம்பு கின்றான்

மூர்த்தி விசேடப் படலம் சுபம்

பதிகப் படலம் (329 - 343)

329 வானவர்கோன் பழிதொலைத்த விளையாட்டுங் கரிசாப மாய்த்த வாறும்
மீனவர்கோன் காடெறிந்து புரங்கண்ட பெருஞ்சிறப்பு மீனநோக்கி
ஆனதடா தகையழல்வா யவதரித்துப் பாராண்ட வருளும் ஈசன்
தானவளை மணஞ்செய்து முடிதரித்து மண்காத்த தகைமைப் பாடும்

330 புலிமுனியும் பணிமுனியுந் தொழவெள்ளி மன்றுணடம் புரிந்த வாறும்
வலிகெழுதோட் குண்டகட்டுக் குறட்கன்னக் குன்றளித்த வகையும் பின்னும்
நலிபசிநோய் கெடவன்னக் குழியசைத்துக் கொடுத்துநீர் நசைக்கு வைகை
அலைபுனல்கூ யருத்தியதும் பொன்மாலைக் கெழுகடலும் அழைத்த வாறும்

331 அந்தரர்கோ னாதனத்தில் உறைமலயத் துவசனை மீண்டழைத்த வாறுஞ்
சுந்தரவுக் கிரகுமர னவதரித்த வாறும்வளை சுடர்வேல் செண்டு
தந்தையிடத் தவன்பெற்ற வாறுமவ னவ்வடிமேல் சலதி வீறு
சிந்தவிடுத் ததுமகவான் முடியைவளை யெறிந்திறைவன் சிதைத்த வாறும்

332 பொன்னசலந் தனைச்செண்டாற் புடைத்துநிதி யெடுத்ததுவும் புனிதர்க்கு ஈசன்
பன்னரிய மறைப்பொருளைப் பகர்ந்ததுவு மாணிக்கம் பகர்ந்த வாறுந்

தொன்னகர்மே னீர்க்கிழவன் வாவிடுத்த கடல்சுவறத் தொலைத்த வாறும்
அன்னதனித் தொன்மதுரை நான்மாடக் கூடனக ரான வாறும்

333 வட்டங்கொள் சடையுடைய சித்தர்விளை யாடியதோர் வனப்புங் கையிற்
கட்டங்கந் தரித்தபிரான் கல்லானை கரும்பருந்தக் காட்டு மாறும்
உட்டங்கு வஞ்சனையால் அமணர்விடு வாரணத்தை யொழித்த வாறும்
இட்டங்கொள் கௌரிமுனம் விருத்தனிளை யோன்குழவி யான வாறும்

334 செய்யதாண் மாறிநட மாடியதும் பழியஞ்சு திறனுந் தாயை
மையலாற் புணர்ந்தமகன் பாதகத்தை மாற்றியது மதியா தாசான்
தையலா டனைவிரும்பு மாணவனை வாளமரிற் றடிந்த வாறும்
பையரா வெய்ததுவும் படிற்றமணர் விடுத்தபசுப் படுத்த வாறும்

335 அறவேற்றுப் பரியுகைத்து மெய்க்காட்டுக் கொடுத்தவிளை யாட்டுங் காட்டுச்
சுறவேற்றுக் கொடியரசன் றனக்குலவாக் கிழிகொடுத்த தொடர்பு நாய்கர்
நறவேற்ற மலர்க்குழலார் மனங்கவர்ந்து வளைபகர்ந்த நலனு மாறு
மறவேற்கண் மாதரார்க்கு அட்டமா சித்திபெற வகுத்த வாறும்

336 சென்னிபொருட் டெயில்வாயி றிறந்தடைத்து விடைபொறித்த செயலுஞ் சென்னி
மன்னிகலிட் டமர்விளைப்ப மீனவற்கு நீர்ப்பந்தர் வைத்த வாறும்
பொன்னனையாள் பொருட்டிரத வாதவினை முடித்ததுவும் புகார்க்கு வேந்தன்
தன்னையகன் குழிவீட்டித் தென்னவற்கு மறவாகை தந்த வாறும்

337 மனக்கவலை கெடவுலவாக் கோட்டையடி யாற்களித்த வகைய மாமன்
எனக்கருணை வடிவாகி வழக்குரைத்துப் பொருள் வணிகற் கீந்த வாறுஞ்
சினக்கதிர்வேல் வரகுணற்குச் சிவலோகங் காட்டியதுந் திலவுக் கோலான்
தனக்கடிமை யெனவிறகு திருமுடிமேற் சுமந்துபகை தணித்த வாறும்

338 அப்பாணற் கிருநிதியஞ் சேரனிடைத் திருமுகமீந் தளித்த வாறும்
அப்பாணன் மனைவியிசைப் பகைவெல்ல வண்ணலவை யடைந்த வாறும்
அப்பாண னாளென்றோன் முலையருத்திப் பன்றியுயி ரளித்த வாறும்

339 வயவேனக் குருளைகளை மந்திரிகள் ஆக்கியதும் வலியுண் டாகக்
கயவாய்க்குக் குருமொழிவைத் தருளியது நாரைக்குக் கருணை நாட்டந்
தயவால்வைத் தருண்முத்தி நல்கியதுங் கூடனகர் தன்னைச் சித்தர்
புயநாகம் போய்வளைந்து திருவால வாயாக்கிப் போந்த வாறும்

340 சுந்தரனென் றெழுதியகூ ரம்பெய்து செம்பியன் போர் தொலைத்த வாறுஞ்
செந்தமிழோர்க் கியற்பலகை யருளியதுந் தருமிக்குச் செம்பொன் பாடித்
தந்ததுவு மாறுபடு கீரற்க்குக் கரையேற்றந் தந்த வாறும்
விந்தமடக் கியமுனியாற் கீரனியற் றமிழ்தெளிய விடுத்த வாறும்

341 ஊமனாற் புலவரிக லகற்றியதும் இடைக்காட னுடன்போய்க் கொன்றைத்

தாமனார் வடவால வாயமர்ந்த பரிசும்வலை சலதி வீசிப்
பூமனாய் குழலியைவேட் டருளியதும் வாதவூர்ப் புனிதர்க் கேறத்
தேமனாண் மலரடிகண் முடிசூட்டி யுபதேசஞ் செய்த வாறும்

342 நரிகள்பரி யாக்கியதும் பரிகணரி யாக்கியது நாகம் பூண்டோன்
அரியதிரு மேனியின்மேல் அடிசுமந்து மண்சுமந்த வருளுந் தென்னன்
எரியடுவெஞ் சுரந்தணித்த வாறுமம ணரைக்கழுவி லிட்ட வாறுங்
கரியதென வன்னிகிண றிலிங்கங்கூய் வணிகமகட் காத்த வாறும்

343 எனத்தொகையால் அறுபத்து நான்கிவற்றை நிறுத்தமுறை யீறிலாத
வினைத்தொகையா றகன்றீரெக் காலமெவர் பொருட்டெனநீர் வினாய வாற்றான்
மனத்தளவி லன்புமடை யுடைந்தொழுகத் திருவால வாயான் றாளை
நினைத்தளவி லானந்தம் பெருகவிரித் துரைப்பலென நெரியாற் கூறும்

பதிகப் படலம் சுபம்
----

1. 1 இந்திரன் பழி தீர்த்த படலம் (344-440)

344 மின்பயில் குலிசப் புத்தேள் விருத்திரா கரனைக் கொன்ற
வன்பழி விடாது பற்றக் கடம்பமா வனத்தில் எய்தி
என்பர வாரம் பூண்ட விறைவனை யருச்சித் தேத்திப்
பின்பது கழிந்து பெற்ற பேற்றினை யெடுத்துச் சொல்வாம்

345 முன்னதா முகத்தில் வண்டு மூசுமந் தார நீழற்
பொன்னவிர் சுணங்குண் கொங்கைப் புலோமசை மணாளன் பொற்பூண்
மின்னவிரிந் திமைப்பச் சிங்கஞ் சுமந்தமெல் லணைமேன் மேவி
அன்னமென் னடையா ராடு மாடன்மேல் ஆர்வம் வைத்தான்

346 மூவகை மலரும் பூத்து வண்டுளே முழங்கத் தெய்வப்
பூவலர் கொடிபோர்ந் தன்ன பொன்னனார் கூத்து மன்னார்
நாவலர் அமுத மன்ன பாடலு நாக நாட்டுக்
காவலன் கண்டு கேட்டுக் களிமதுக் கடலி லாழ்ந்தான்

347 பையரா வணிந்த வேணிப் பகவனே யனைய தங்கள்
ஐயனாம் வியாழப் புத்தேள் ஆயிடை யடைந்தா னாகச்
செய்யதாள் வழிபா டின்றித் தேவர்கோ னிருந்தா னந்தோ
தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண் டாமோ

348 ஒல்லெனக் குரவ னேக வும்பர்கோன் றிருவி னாக்கம்
புல்லெனச் சிறிது குன்றப் புரந்தர னறிந்திக் கேடு
நல்லதொல் குரவற் பேணா நவையினால் விளைந்த தென்னா
அல்லலுற் றறிவின் றன்னைத் தேடுவா னாயி னானே

349 அங்கவ னிருக்கை புக்கான் கண்டில னவித்த பாசப்
புங்கவர் உலகு மேனோர் பதவியும் புவன மூன்றில்
எங்கணுந் துருவிக் காணா னெங்குற்றான் குரவ னென்னுஞ்
சங்கைகொண் மனத்த னாகிச் சதுர்முக னிருக்கை சார்ந்தான்

350 துருவின னங்குங் காணான் றிசைமுகற் றெழுது தாழ்ந்து
பரவிமுன் பட்ட வெல்லாம் பகர்ந்தனன் பகரக் கேட்டுக்
குரவனை யிகழ்ந்த பாவங் கொழுந்துபட் டருந்துஞ் செவ்வி
வருவது நோக்கிச் சூழ்ந்து மலர்மகன இதனைச் சொன்னான்

351 அனையதொல் குரவற் காணும் அளவுநீ துவட்டா வீன்ற
தனையன்முச் சென்னி யுள்ளான் றானவர் குலத்தில் வந்தும்
வினையினா லறிவான் மேலான் விச்சுவ வுருவ னென்னும்
இனையனைக் குருவாக் கோடி யென்னலு மதற்கு நேர்ந்தான்

352 அழலவிர்ந் தனைய செங்கேழ் அடுக்கிதழ் முளரி வாழ்க்கைத்
தொழுதகு செம்ம றன்னைத் தொழுதுமீண் டகன்று நீங்கா
விழைதகு காதல் கூர விச்சுவ வுருவன் றன்னை
வழிபடு குருவாக் கொண்டான் மலர்மகன் சூழ்ச்சி தேறான்

353 கைதவக் குரவன் மாயங் கருதிலன் வேள்வி யொன்று
செய்திட லடிக ளென்னத் தேவர்கட் காக்கங் கூறி
வெய்தழல் வளர்பான் உள்ளம் வேறுபட் டவுணர்க் கெல்லாம்
உய்திற நினைந்து வேட்டான் றனக்குமே லுறுவ தோரான்

354 வாக்கினான் மனத்தால் வேறாய் மகஞ்செய்வான் செயலை யாக்கை
நோக்கினா னோதி தன்னா னோக்கினான் குலிச வேலாற்
றாக்கினான் றலைகண் மூன்றுந் தனித்தனி பறவை யாகப்
போக்கினான் அலகை வாயிற் புகட்டினான் புலவுச் சோரி

355 தெற்றெனப் பிரம பாவஞ் சீறிவந் தமரர் வேந்தைப்
பற்றலு மதனைத் தீர்ப்பான் பண்ணவர் மரமேன் மண்மேற்
பொற்றொடி யார்மே னீர்மேல் வேண்டினர் புகுத்த லோடும்
மற்றவ ரிஃதியாந் தீர்க்கும் வண்ணம்யா தென்ன விண்ணோர்

356 அப்பிடை நுரையாய் மண்ணில் அருவருப் புவரா யம்பொற்
செப்பிளங் கொங்கை யார்பாற் றீண்டுதற் கரிய பூப்பாய்க்
கப்பிணர் மரத்திற் காலும் பயினதாய்க் கழிக வென்றார்
இப்பழி சுமந்த வெங்கட் கென்னல மென்றார் பின்னும்

357 கருவின் மாதர் கருவுயிர்க்கும் அளவு முறையாற் கணவர்தோள்
மருவி வாழ்க மண்ணகழ்ந்த குழியு மதனால் வடுவொழிக
பொருவி னீரு மிறைதோறு மூறிப் பொலிக மாங்குறைபட்
டொருவி னாலுந் தழைகவென வொழியா நலனுமுதவினார்

358 மாசிற் கழிந்த மணியேபோல் வந்த பழிதீர்ந் திந்திரனுந்
தேசிற் றிகழத் துவட்டாத்தன் செல்வன் றன்னைத் தேவர்பிரான்
வீசிக் குலிசத் துயிருண்ட விழுமங் கேட்டு வெகுண்டுயிர்த்துக்
கூசிப் பழிகோள் கருதியொரு கொடிய வேள்வி கடிதமைத்தான்

359 அந்தக் குண்டத் தெரிசிகைபோல் அழலுங் குஞ்சி யண்டமுக
டுந்தக் கொடிய தூமம்போ லுயிர்த்துச் செங்கண் சினச்செந்தீச்
சிந்தப் பிறைவா ளெயிறதுக்கித் திசைவான் செவிடு படநகைத்து
வந்தக் கொடிய விடம்போல வெழுந்தா னொருவாண் மறவீரன்

360 ஈங்குவன் விருத்திரன் என்ப வாரழற்
றூங்குவன் கணைவிடு தூர நீண்டுநீண்
டோங்குவ னோங்குதற் கொப்ப வைகலும்
வீங்குவ னறனிலார் வினையி னென்பவே

361 வீங்குடல் விருத்திரன் றன்னை விண்ணவர்
எங்குற வருதுவட் டாவெ னும்பெயர்த்
தீங்குறு மனத்தினேன் றேவர் கோனுயிர்
வாங்குதி பொருதென வரவிட் டானரோ

362 மதித்துணி யெயிற்றினோன் வடவை போற்சினைஇக்
கொதித்தெதிர் குறுகினான் கொண்டல் ஊர்தியும்
எதிர்த்தனன் களிற்றின்மே லிமையத் துச்சிமேல்
உதித்ததோர் கருங்கதிரொக்கு மென்னவே

363 அறத்தொடு பாவநேர்ந் தென்ன வார்த்திரு
திறத்தரு மூண்டமர் செய்யக் கற்சிறை
குறைத்தவன் றகுவன்மேற் குலிச வேலெடுத்
துறைத்திட வீசினான் உடன்று கள்வனும்

364 இடித்தனன் கையிலோர் இருப்பு லக்கையைப்
பிடித்தனன் வரையெனப் பெயர்ந்து தீயெனத்
துடித்தனன் சசிமுலைச் சுவடு தோய்புயத்
தடித்தன னிந்திர னவச மாயினான்

365 அண்டரே றனையவ னவச மாறிப்பின்
கண்டகன் கைதவ நினைந்திக் கள்வனோர்
மண்டமர் ஆற்றுவான் வலியி லோமெனப்
புண்டரீ கத்தவ னுலகிற் போயினான்

366 தாழ்ந்துதான் படுதுயர் விளம்பத் தாமரை
வாழ்ந்தவன் வலாரியோ டணைந்து மாமகள்
வீழ்ந்தமார் பின்னடி வீழ்ந்து செப்பமால்

சூழ்ந்துவா னாடனை நோக்கிச் சொல்லுவான்

367 ஆற்றவும் பழையதுன் னங்கை வச்சிரம்
மாற்றவர் உயிருண வலியின் றாதலால்
வேற்றொரு புதியது வேண்டு மாலினிச்
சாற்றது மதுபெறுந் தகைமை கேட்டியால்

368 தொடையகன் மார்பநாந் தூய பாற்கடல்
கடையுநாள் அசுரருஞ் சுரருங் கையில்வெம்
படையொடு மடையன்மின் பழுதென் றப்படை
அடையவுந் ததீசிபா லடைவித் தாமரோ

369 சேட்படு நாணனி செல்லத் தேவரா
வாட்படை யவுணரா வந்து கேட்டிலர்
ஞாட்படை படையெலா ஞான நோக்கினால்
வேட்படை வென்றவன் விழுங்கி னானரோ

370 விழுங்கிய படையெலாம் வேற றத்திரண்
டொழுங்கிய தான்முது கந்தண் டொன்றியே
எழுங்கதிர்க் குலிசமாம் அதனை யெய்துமுன்
வழங்குவன் கருணையோர் வடிவு மாயினான்

371 என்று மாதவன் இயம்ப வும்பர்கோன்
ஒன்றும் வானவர் தம்மொ டொல்லெனச்
சென்று மாயையின் செயலை நோன்பினால்
வென்ற மாதவ னிருக்கை மேவினான்

372 அகமலர்ந் தருந்தவன் அமரர்க் கன்புகூர்
முகமலர்ந் தின்னுரை முகமன் கூறிநீர்
மிகமெலிந் தெய்தினீர் விளைந்த தியாதது
தகமொழிந் திடலென வலாரி சாற்றுவான்

373 அடிகணீர் மறாததொன் றதனை வேண்டியிம்
முடிகொள்வான் அவரொடு முந்தி னேனது
செடிகொள்கா ரிருளுட லவுணர்த் தேய்த்தெமர்
குடியெலாம் புரப்பதோர் கொள்கைத் தாயது

374 யாதெனி னினையதுன் யாக்கை யுள்ளதென்
றோதலும் யாவையு முணர்ந்த மாதவன்
ஆதவற் கண்டதா மரையி னானனப்
போதலர்ந் தின்னன புகல்வ தாயினான்

375 நாள்நம தெனநரி நமதெ னப்பிதாத்
தாய்நம தெனநமன் றனதெ னப்பிணி

பேய்நம தெனமன மதிக்கும் பெற்றிபோ
லாய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே

376 விடம்பயி லெயிற்றர வுரியும் வீ நுழை
குடம்பையுந் தானெனுங் கொள்கைத் தேகொலாம்
நடம்பயல் கூத்தரி னடிக்கு மைவர்வாழ்
உடம்பையும் யானென வுரைக்கற் பாலதோ

377 நடுத்தயா விலார்தமை நலியத் துன்பநோய்
அடுத்தயா வருந்திரு வடைய யாக்கையைக்
கொடுத்தயா வற்ம்புகழ் கொள்வ னேயெனின்
எடுத்தயாக் கையின்பயன் இதனின் யாவதே

378 என்றனன் கரண மொன்றி யெழுகருத் தறிவை யீர்ப்ப
நின்றனன் பிரம நாடி நெறிகொடு கபாலங் கீண்டு
சென்றனன் விமான மேறிச் சேர்ந்தனன் உலகை நோன்பால்
வென்றனன் துறக்கம் புக்கு வீற்றினி திருந்தா னம்மா

379 அம்முனி வள்ளல் ஈந்த வடுபடை முதுகந் தண்டைத்
தெம்முனை யடுபோர் சாய்க்குந் திறல்கெழு குலிசஞ் செய்து
கம்மியப் புலவ னாக்கங் கரைந்துலைக் கொடுப்ப வாங்கி
மைம்முகி லூர்தி யேந்தி மின்விடு மழைபோ னின்றான்

380 மறுத்தவா வஞ்சப் போரால் வஞ்சித்து வென்று போன
கறுத்தவாள் அவுணற் கொல்வான் கடும்பரி நெடுந்தேர் நீழ்ல்
வெறுத்தமால் யானை மள்ளர் வேலைபுக் கெழுந்து குன்றம்
அறுத்தவா னவர்கோ னந்த வவுணர்கோ மகனைச் சூழ்ந்தான்

381 வானவர் சேனை மூண்டு வளைத்தலும் வடவைச் சேந்தீ
யானது வரையி னோங்கி யழன்றுருத் தெழுந்தால் என்னத்
தானவர் கோனு மானந் தலைக்கொள வெழுந்து பொங்கிச்
சேனையுந் தானு மூண்டு சீறிநின் றடுபோர் செய்வான்

382 அடுத்தன ரிடியே றென்ன வார்த்தனர் ஆக்கங் கூறி
எடுத்தனர் கையிற் சாப மெறிந்தனர் சிறுநா ணோசை
தொடுத்தனர் மீளி வாளி தூர்த்தனர் குந்த நேமி
விடுத்தனர் வானோர் சேனை வீரர்மே லவுண வீரர்

383 கிட்டினர் கடகக் கையாற் கிளர்வரை யனைய திண்டோள்
கொட்டினர் சாரி மாறிக் குதித்தனர் பலகை நீட்டி
முட்டின ரண்டம் விள்ள முழங்கினர் வடிவாள் ஓச்சி
வெட்டின ரவுணச் சேனை வீரரை வான வீரர்

384 வீழ்ந்தனர் தோளுந் தாளும் விண்டனர் சோரி வெள்ளத்

தாழ்ந்தனர் போருந் தாரு மகன்றன ரகன்ற மார்பம்
போழ்ந்தனர் சிரங்க ளெங்கும் புரண்டனர் கூற்றூர் புக்கு
வாழ்ந்தன ரடுபோ ராற்றி வஞ்சகன் சேனை மள்ளர்

385 தாளடு கழலு மற்றார் தலையொடு முடியு மற்றார்
தோளடு வீர மற்றார் தும்பையொ டமரு மற்றார்
வாளடு கரமு மற்றார் மார்பொடு கவச மற்றார்
கோளடும் ஆண்மை யற்றார் குறைபடக் குறையா மெய்யர்

386 தொக்கன கழுகு சேனஞ் சொரிகுடர் பிடுங்கி யீர்ப்ப
உக்கன குருதி மாந்தி யொட்டல்வாய் நெட்டைப் பேய்கள்
நக்கன பாடல் செய்ய ஞாய்பினுட் கவந்த மாடப்
புக்கன பிணத்தின் குற்றம் புதைத்தபார் சிதைத்த தண்டம்

387 இவ்வகை மயங்கிப் போர்செய் திறந்தவ ரொழியப் பின்னுங்
கைவ்வகை யடுபோ ராற்றிக் கரையிற்ந் தார்கண் மாண்டார்
அவ்வகை யறிந்து வானத் தரசனு மவுணர் வேந்துந்
தெய்வதப் படைகள் வீசிச் சீற்நின் றடுபோர் செய்வார்

388 அனற்படை விடுத்தான் விண்ணோர் ஆண்டகை யதனைக் கள்வன்
புனற்படை விடுத்துச் சீற்றந் தனித்தனன் புனிதன் காற்றின்
முனைப்படை விடுத்தான் வெய்யோன் முழங்குகால் விழுங்கு நாகச்
சினப்படை தொடுத்து வீசி விலக்கினான் றேவ ரஞ்ச

389 நாகமாப் படைவிட் டார்த்தா னாகர்கோ னுவணச் செல்வன்
வேகமாப் படையை வீசி விளக்கினான் றகுவர் வேந்தன்
மோகமாப் படையைத் தொட்டு முடுக்கினான் முனைவன் அன்ன
தேகமாப் படிறன் ஞானப் படைவிடுத் திருள்போ னின்றான்

390 மட்டிடுதாரான் விட்ட வானவப் படைக்கு மாறு
விட்டுடன் விலக்கி வேறும் விடுத்திடக் கனன்று வஞ்சன்
முட்டிடமான வெங்கான் மூட்டிட கோபச் செந்தீச்
சுட்டிடப் பொறாது பொங்கிச் சுராதிபன் இதனைச் செய்தான்

391 வீங்கிருள் ஒதுங்க மேக மின்விதிர்த் தென்னக் கையில்
ஓங்கிருங் குலிச வேலை யொல்லென விதிர்த்த லோடுந்
தீங்குளம் போன்றிருண்ட திணியுடற் கள்வ னஞ்சி
வாங்கிருங் கடலில் வீழ்ந்தான் மறைத்தமை நாக மொத்தான்

392 ஓக்கவிந் திரனும் வீழ்ந்தான் உடல்சின வுருமே றன்றான்
புக்கிடந் தேடிக் காணான் புண்ணிய முளரி யண்ணல்
பக்கம்வந் தனைய செய்தி பகர்ந்தனன் பதகன் மாளத்
தக்கதோர் சூழ்ச்சி முன்னிச் சராசர மீன்ற தாதை

393 விந்தவெற் படக்கி னாற்கீ துரையென விடுப்ப மீண்டு
சந்தவெற் படைந்தான் வானோர் தலைவனை முகமன் கூறிப்
பந்தவெற் பறுத்தான் வந்த தெவனெனப் பறைகள் எல்லாஞ்
சிந்தவெற் பறுத்தான் வந்த செயலெலா முறையாற் செப்பி

394 யாலையு முணர்ந்த வெந்தைக் கியானெடுத் துணர்த்து கின்ற
தாவாதென் னமருக் காற்றா தாழிபுக் கொளித்தான் ஆவி
வீவது மவனால் வந்த விழுமநோ யெல்லா மின்று
போவதுங் கருதி நும்பாற் புகுந்தன மடிகளென்றான்

395 என்றவன் இடுக்கண் டீர்ப்பா னிகல்புரி புலன்க ளைந்தும்
வென்றவ னெடியோன் றன்னை விடையவன் வடிவ மாக்கி
நின்றவ னறிவா னந்த மெய்ம்மையாய் நிறைந்த வெள்ளி
மன்றவ னூழிச் செந்தீ வடிவினை மனத்துட் கொண்டான்

396 கைதவன் கரந்து வைகுங் கடலைவெற் படக்குங் கையிற்
பெய்துமுழுந் தெல்லைத் தாக்கிப் பருகினான் பிறைசேர் சென்னி
ஐயன தருளைப் பெற்றார்க் கதிசய மிதென்கொன் முன்று
வையமுத் தொழிலுஞ் செய்ய வல்லவர் அவரே யன்றோ

397 அறந்துறந் தீட்டு வார்த மரும்பெறற் செல்வம் போல
வறந்தன படுநீர்ப் பௌவம் வடவைகட் புலப்பட் டாங்கு
நிறைந்தசெம் மணியு மத்தீ நீண்டெரி சிகைபோ னீண்டு
சிறந்தெழு பவளக் காடுந் திணியிருள் விழுங்கிற் றம்மா

398 பணிகளின் மகுட கோடிப் பரப்பென விளங்கிப்பல்கா
சணிகலப் பேழை பேழ்வாய் திறந்தனைத் தாகி யொன்பான்
மணிகிடந் திமைக்கு நீரான் மகபதி வேள்விக் காவாய்த்
திணியுடல் அவுணன்பட்ட செங்கள மனைய தன்றே

399 வறந்தநீர் தன்னின் மின்னு வாள்விதிர்த் தென்னப் பன்மீன்
எறிந்தன நெளிந்த நாகம் இமைத்தன வளைய முத்துஞ்
செறிந்தன கரந்த யாமை சேர்ந்தபல் பண்டஞ் சிந்தி
முறிந்தன வங்கங் கங்க முக்கின சிறுமீ னெல்லாம்

400 செருவினில் உடைந்து போன செங்கண்வா ளவுண னங்கோர்
அருவரை முதுகிற் கார்போ லடைந்துவா னாடர் செய்த
உருகெழு பாவந் தானோ ருருவெடுத் திருந்து நோற்கும்
பரிசென நோற்றா னின்னும் பரிபவ விளைவு பாரான்

401 கைதவ நோன்பு நோற்குங் கள்வனைக் கண்டு வானோர்
செய்தவ மனையான் யாணர் வச்சிரஞ் சீரிப் பான்போற்
பொய்தவன் றலையைக் கொய்தான் புணரிவாய் நிறையச் சோரி
பெய்தது வலாரி தன்னைப் பிடித்தது பிரமச் சாயை

402 உம்மெனு மார்பைத் தட்டு முருத்தெழு மதிர்க்கும் போர்க்கு
வம்மெனும் வாய்மடிக்கும் வாளெயி றதுக்கும் வீழுங்
கொம்மென வோடுமீளுங் கொதித்தழுஞ் சிரிக்குஞ் சீறும்
இம்மெனும் அளவு நீங்கா தென்செய்வா னஞ்சி னானே

403 விரைந்தரன் றிசையோர் வாவி வீழ்ந்தொரு கமல நூலுட்
கரந்தனன் மகவா னிப்பாற் கற்பக நாடு புல்லென்
றிடுந்ததா லிருக்கு மெல்லை யிம்பரி னகுட னென்போன்
அருமபரி மேத வேள்வி யாற்றினான் ஆற்று மெல்லை

404 அரசிலா வறுமை நோக்கி யவனைவா னாடர் யாரும்
விரை செய்தார் மகுடஞ் சூட்டி வேந்தனாக் கொண்டார் வேந்தாய்
வருபவன் சசியை யீண்டுத் தருகென மருங்கு ளார்ப்போய்த்
திரைசெய்நீ ரமுத னாட்குச் செப்பவக் கற்பின் மிக்காள்

405 பொன்னுயிர்த் தனைய காட்சிப் புண்ணிய குரவன் முன்போய்
மின்னுயிர்த் தனையா ணின்று விளம்புவாள் இதென்கொல் கெட்டேன்
என்னுயிர்த் துணைவ னாங்கே யிருக்கமற் றொருவ னென்னைத்
தன்னுயிர்த் துணையாகக் கொள்கை தருமமோ வடிக ளென்றாள்

406 மாதவர் எழுவர் தாங்க மாமணிச் சிவிகை மீது
போதரி னவனே வானோர் புரந்தர னவனே யுன்றன்
காதல னாகு மென்றான் கைதொழுதற்கு நேர்ந்தம்
மேதகு சிறப்பாலிங்கு வருகென விடுத்தா டூது

407 மனிதரின் மகவா னாகி வருபவன் சிவிகை தாங்கும்
புனித மாதவரை யெண்ணான் புண்கணோய் விளைவும் பாரான்
கனிதரு காமந் துய்க்குங் காதலால் விரையச் செல்வான்
இனிதயி ராணி பாற்கொண் டேகுமின் சர்ப்ப வென்றான்

408 சர்ப்பமா கெனமுற் கொம்பு தாங்குமுன் னடக்குந் தென்றல்
வெற்பனா முனிவன் சாபம் விளைத்தனன் விளைத்த லோடும்
பொற்பமா சுணமே யாகிப் போயினா னறிவி லாத
அற்பரா னவர்க்குச் செல்வம் அல்லது பகைவே றுண்டோ

409 பின்னர்த்தங் குரவ னான பிரானடி பணிந்து வானோர்
பொன்னகர் வேந்தன் இன்றிப் புலம்படை கின்ற தைய
என்னுலங் குரவன் போயவ் விலஞ்சியு ளளித்தாற் கூவித்
தன்னுரை யறிந்து போந்த சதமகற் கொண்டு மீண்டாள்

410 கொடும்பழி கோட்பட் டான்றன் குரவனை வணங்கி யென்னைச்
சுடும்பழி கழிய தெங்ஙன் சொல்லெனத் தொலைவ தோர்ந்தான்
அடும்பழி மண்மேல் அன்றி யறாதுநீ வேட்டைக் கென்னப்

படும்பழி யிதனைத் தீர்ப்பான் பார்மிசை வருதி யென்றான்

411 ஈசனுக் கிழைத்த குற்றந் தேசிகன் எண்ணித் தீர்க்குந்
தேசிகற் கிழைத்த குற்றங் குரவனே தீர்ப்ப தன்றிப்
பேசுவ தெவனோ தன்பாற் பிழைத்தகா ரணத்தால் வந்த
வாசவன் பழியைத் தீர்ப்பான் குரவனே வழியுங் கூற

412 வாம்பரி யுகைத்துத் தன்னால் வழிபடு குரவன் வானோர்
தாம்பரி வோடுஞ் சூழத் தாராதலத் திழிந்து செம்பொற்
காம்பர் தோளி பங்கன் கயிலைமால் வரையைத் தாழ்ந்து
தேம்பரி யலங்கன் மார்பன் றென்றிசை நோக்கிச் செல்வான்

413 கங்கைமுத லளவிறந்த தீர்த்தமெலாம் போய்ப்படிந்து காசி காஞ்சி
அங்கனக கேதார முதற்பதிகள் பலபணிந்து மவுணற் கொன்ற
பொங்குபழி விடாதழுங்கி யராவுண்ண மாசுண்டு பொலிவு மாழ்குந்
திங்களனை யான்கடம்ப வனத்தெல்லை யணித்தாகச் செல்லு மேல்வை

414 தொடுத்தபழி வேறாகி விடுத்தகன்ற திந்திரன்றான் சுமந்த பாரம்
விடுத்தவனொத் தளவிறந்த மகிழ்வெய்தித் தேசிகன் பால் விளம்பப் பாசங்
கெடுத்தவன்மா தலம்புனித தீர்த்தமுள விவணமக்குக் கிடைத்தல் வேண்டும்
அடுத்தறிக வெனச்சிலரை விடுத்தவ்வே றாநிலை நின்று அப்பாற் செல்வான்

415 அருவிபடிந் தருவியெறி மணியெடுத்துப் பாறை யிலிட் டருவி நீர்தூய்க்
கருவிரல்கொய் தலர்சூட்டிக் கனியூட்டு வழிபடுவ கல்லா மந்தி
ஒருதுறையில் யாளிகரி புழைக்கைமுகந் தொன்றற் கொன் றூட்டி யூட்டிப்
பருகுவன புலிமுலைப்பால் புல்வாய்க்கன் றருந்தியிடும் பசிநோய் தீர

416 நெளியராக் குருளைவெயில் வெள்ளிடையிற் கிடந்துயங்கி நெளியப் புள்ளே
றொலியறாச் சிறைவிரித்து நிழல்பரப்பப் பறவைநோய் உற்ற தேகொல்
அளியவா யச்சோவென் றோதியயன் மடமந்தி யருவி யூற்றுந்
துளியநீர் வளைத்தசும்பின் முகந்தெடுத்துக் கருங்கையினாற் சொரிவ மாதோ

417 படவரவ மணியீன்று நொச்சிப்பா சிலையன்ன பைந்தாண் மஞ்ஞை
பெடைதழுவி மணஞ்செய்ய மணவறையில் விளக்கிடுவ பெருந்தண் கானத்
தடர்சிறைமென் குயிலோமென் றார்ப்பமடக் கிள்ளையெழுத் தைந்தும் ஓசை
தொடர்புபெற வுச்சரிப்பக் குருமொழிகேட்டாங் குவப்ப தொடிக்கட் பூவை

418 இன்னவிலங் கொடுபுள்ளின் செயற்கரிய செயனோக்கி யிறும்பூ தெய்திப்
பொன்னகரான் புளகமுடல் புதைப்பநிறை மகிழ்ச்சியுளம் புதைப்பப் போவான்
அன்னபொழு தொற்றுவர்மீண் டடிவணங்கி யின்சுவைப்பால் அருந்து வான்முன்
பின்னரிய தேன்சொரிந்தாங் குவகைமேற் பேருவகை பெருகச் சொல்வார்

419 எப்புவனத் திலுமென்றுங் கண்டறியா வதிசயமு மெண்ணுக் கெய்தாத்
திப்பியமு மிக்கடம்ப வனத்தின்று கண்டுவகை திளைத்தே பங்கண்

வைப்பனைய வொருபுனித வாவிமருங் கொருகடம்ப வனத்தினீழல்
ஒப்பிலொளி யாய்முளைத்த சிவலிங்க மொன்றுள தென் றுரைப்பக் கேட்டான்

420 செவித்துளையி லமுதொழுக்கு முழையரொடும் வழிக்கொண்டு சென்னிமேற்கை
குவித்துளமெய் மொழிகரணங் குணமூன்று மொன்றித்தன் கொடிய பாவம்
அவித்துளயர் வொழிக்கமுளைத் தருள்குறிமேல் அன்பீர்ப்ப வடைவான் கானங்
கவித்துளபூந் தடம்படிந்து கடம்பவனத் துழைநுழைந்தான் கவலை தீர்வான்

421 அருவாகி யுருவாகி யருவுவங் கடந்துண்மை யறிவா னந்த
உருவாகி யளவிறந்த வுயிராகி யவ்வுயிர்க்கோர் உணர்வாய்ப் பூவின்
மருவாகிச் சராசரங்க ளகிலமுந்தன் னிடையுதித்து மடங்க நின்ற
கருவாகி முளைத்தசிவக் கொழுந்தையா யிரங்கண்ணுங் களிப்பக் கண்டான்

422 கண்டுவிழுந் தெழுந்துவிழி துளிப்பவெழு களிப்பென்னுங் கடலில் ஆழ்ந்து
விண்டுமொழி தழுதழுப்ப வுடல்பனிப்ப வன்புருவாய் விண்ணோர் வேந்தன்
அண்டர்பிரா னருச்சனைக்கு வேண்டுமுப கரணமெலா மகல்வா னெய்திக்
கொண்டுவரச் சிலரைவிடுத் தவரேகப் பின்னுமொரு குறைவு தீர்ப்பான்

423 தங்குடிமைத் தச்சனையோர் விமானமமைத் திடவிடுத்தத் தடத்தின் பாற்போய்
அங்கணனைக் கடிதருச்சித் திடநறிய மலர்கிடையா தயர்வா னந்தச்
சங்கெறிதண் டிரைத்தடத்தில் அரனருளாற் பலபரிதி சலதி யொன்றிற்
பொங்குகதிர் பரப்பிமுளைத் தாலென்னப் பொற்கமலம் பூப்பக் கண்டான்

424 அன்புதலை சிறப்புமகிழ்ந் தாடினான் காரணத்தால் அதற்குநாமம்
என்பதுபொற் றாமரையென் றேழுலகும் பொலிகவென விசைத்துப் பின்னும்
மின்பதுமத் தடங்குடைந்து பொற்கமலங் கொய்தெடுத்து மீண்டு நீங்காத்
தன்பிணிநோய் தணியமுளைத் தெழுந்தமுழு முதன்மருந்தின் றன்பால் வந்து

425 மொய்த்தபுனக் காடெறிந்து நிலந்திருத்தி வருமளவின் முளைத்த ஞான
வித்தனைய சிவக்கொழுந்தின் றிருமுடிமேற் பரிதிகா மெல்லத் தீண்டச்
சிந்தநெகிழ்ந் திந்திரன்றன் வெண்கவிகைத் திங்கணிழல் செய்வான் உள்ளம்
வைத்தனனப் போதிரவி மண்டலம்போ லிழிந்த தொரு மணிவி மானம்

426 கிரியெட்டு மெனமழையைக் கிழித்தெட்டும் புழைக்கைமதிக் கீற்றுக் கோட்டுக்
கரியெட்டுஞ் சினமடங்க னாலெட்டு மெட்டெட்டுக் கணமுந்தாங்க
விரியெட்டுத் திசைபரப்ப மயனிருமித் துதவியவவ் விமானஞ் சாத்தி
அரியெட்டுத் திருவுருவப் பரஞ்சுடரை யருச்சிப்பான் ஆயி னானே

427 முந்தவம ருலகடைந்து பூசனைக்கு வேண்டுவன முழுதந் தேர்வார்
வந்துதரு வைந்தீன்ற பொன்னாடை மின்னுமிழு மணிப்பூண் வாசச்
சந்தனமந் தாகினிமஞ் சனந்தூபந் திருப்பள்ளித் தாமந் தீபம்
அந்தமிலா னைந்துநறுங் கனிதீந்தேன் றிருவமுத மனைத்துந் தந்தார்

428 தெய்வத்தா மரைமுளைத்த தடம்படிந்து பவந்தொலைக்குந் திருநீ றாடித்

சைவத்தாழ் வடந்தாங்கி யன்புருவாய் அருளுவந் தானாய்த் தோன்றும்
பைவைத்தா டரவார்த்த பசுபதியை யவனுரைத்த பனுவ லாற்றின்
மெய்வைத்தா தரம்பெருக வருச்சனைசெய் தானந்த வெள்ளத் தாழ்ந்தான்

429 பாரார வட்டாங்க பஞ்சாங்க விதிமுறையாற் பணிந்துள் வாய்மெய்
நேராகச் சூழ்ந்துடலங் கம்பித்துக் கும்பிட்டு நிருத்தஞ் செய்து
தாராருந் தொடைமிதப்ப வானந்தக் கண்ணருவி ததும்ப நின்றன்
பாராமை மீக்கொள்ள வஞ்சலித்துத் துதிக்கின்றான் அமரர் கோமான்

430 அங்கணா போற்றி வாய்மை யாரணா போற்றி நாக
கங்கணா போற்றி மூல காரணா போற்றி நெற்றிச்
செங்கணா போற்றி யாதி சிவபரஞ் சுடரே போற்றி
எங்கணா யகனே போற்றி யீறிலா முதலா போற்றி

431 யாவையும் படைப்பாய் போற்றி யாவையுந் துடைப்பாய் போற்றி
யாவையு மானாய் போற்றி யாவையும் அல்லாய் போற்றி
யாவையு மறிந்தாய் போற்றி யாவையு மறந்தாய் போற்றி
யாவையு புணர்ந்தாய் போற்றி யாவையும் பிரிந்தாய் போற்றி

432 இடருறப் பிணித்த விந்தப் பழியினின் றென்னை யீர்த்துன்
அடியிணைக் கன்ப னாக்கு மருட்கடல் போற்றி சேற்கண்
மடவரன் மணாள் போற்றி கடம்பமா வனத்தாய் போற்றி
சுடர்விடு விமான மேய சுந்தர விடங்க போற்றி

433 பூசையும் பூசைக்கேற்ற பொருள்களும் பூசை செய்யும்
நேசனும் பூசை கொண்டு நியதியின் பேறு நல்கும்
ஈசனுமாகிப் பூசை யான்செய்தேன் என்னுமென் போத
வாசனை யதுவுமான மறைமுத லடிகள் போற்றி

434 என்னநின் றேத்தி னானை யின்னகை சிறிது தோன்ற
முன்னவ னடியார் எண்ண முடிப்பவ னருட்க ணோக்கால்
உன்னது வேட்கை யாதிங் குரையென விரையத் தாழ்ந்து
சென்னிமேற் செங்கை கூப்பித் தேவர்கோ னிதனை வேண்டு

435 ஐயநின் னிருக்கை யெல்லைக் கணியனாம் அளவி னீங்கா
வெய்யவென் பழியி னோடு மேலை நாளடியேன் செய்த
மையல்வல் விளையு மாய்ந்துன் மலரடி வழுத்திப் பூசை
செய்யவு முரிய னானேன் சிறந்தபே றிதன்மேல் யாதோ

436 இன்னநின் பாதப் போதே யிவ்வாறே யென்றும் பூசித்
துன்னடி யாருள் யானு மோரடித் தொண்டன் ஆவேன்
அன்னதே யடியேன் வேண்டத் தக்கதென் றடியில் வீழ்ந்த
மன்னவன் றனக்கு முக்கண் வரதனுங் கருணை பூத்து

437 இருதுவிற் சிறந்த வேனிலு மதியா றிரண்டிச் சிறந்தவான் றகரும்
பொருவிறா ரகையிற் சிறந்தசித் திரையுந் திதியினிற் சிறந்தபூ ரணையும்
மருவுசித் திரையிற் சித்திரை தோறும் வந்துவந் தருச்சியோர் வருடந்
தெரியுநாண் முந்நூற் றறுபது மைந்துஞ் செய்தவர்ச் சனைப்பயன் எய்தும்

438 துறக்கநா டணைந்து சுத்தபல் போகந் துய்த்துமேன் மலபரி பாகம்
பிறக்கநான் முகன்மான் முதற்பெருந் தேவர் பெரும் பதத் தாசையும் பிறவும்
மறக்கநாம் வீடு வழங்குதும் என்ன வாய்மலர்ந் தருளிவான் கருணை
சிறக்கநால் வேதச் சிகையெழு மநாதி சிவபரஞ் சுடர்விடை கொடுத்தான்

439 மூடினான் புளகப் போர்வையால் யாக்கை முடிமிசை யஞ்சலிக் கமலஞ்
சூடினான் வீழ்ந்தான் எழுந்துகண் ணருவி பன்முறை துதிசெய்
தாடினா னைய னடிபிரி வாற்றா தஞ்சினா னவனரு ளாணை
நாடினான் பிரியாவிடைகொடு துறக்க நண்ணினான் விண்ணவர் நாதன்

440 வந்தரமங் கையர் கவரி மருங்கு வீச
மந்தார கற்பகப்பூ மாரி தூற்ற
அந்தரநாட் டவர்முடிகள் அடிகள்சூட வயிராணி
முலைத்த டந்தோய்ந் தகலந் திண்டோள்
விந்தமெனச் செம்மாந்து விம்மு காம வெள்ளத்து
ளுடலமுந்தவுள்ளஞ் சென்று
சுந்தரநா யகன் கருணை வெள்ளற் தாழ்ந்து தொன்
முறையின் முறைசெய்தான் துறக்க நாடன்

இந்திரன் பழிதீர்த்தப் படலம் சுபம்
----

1. 2. வெள்ளை யானையின் சாபம் தீர்த்த படலம் (441-471)

441 தொட்ட பழியின் றொடக்கறுத்த வாறீது
பட்டமத வேழம் பரனைப் பராய் முனிவன்
அட்டகொடுஞ் சாபநீத் தேகியவாறு ஓதுவாம்

442 கருவா சனைகழிக்குங் காசிநகர் தன்னிற்
றுருவாச வேதமுனி தொல்லா கமத்தின்
பெருவாய்மை யாற்றன் பெயர் விளங்க வீசன்
ஒருவா விலிங்க வொளியுருவங் கண்டான்

443 இன்புற் றருச்சனைசெய் தேத்துவான் அவ்வேலை
அன்புக் கெளிய னருளாற் றிருமுடிமேன்
மின்பொற் கடிக்கமலப் போதொன்று வீழ்த்திடலுந்
தன்பொற் கரகமலப் போதலர்த்தித் தாங்கினான்

444 தாங்கிக்கண் சென்னி தடமார் பணைத்துடலம்

வீங்கித் தலைசிறந்த மெய்யுவகை மேற்கொள்ள
நீங்கிக் கழிந்த கருணை நிதியனையான்
யங்கற் பகநாட்டிற் போகின்றான் அவ்வேலை

445 சங்கலறச் செங்களத்துத் தானவரைத் தேய்த்துவிறற்
கொங்கலர்ந்தார் வேய்ந்தமரர் கோமான்றன் கோநகரிற்
செங்கண் அமரர்பெருஞ் சேனைக் கடல் கலிப்ப
மங்கலப்பல் லாண்டு மறைமுழங்க வந்தணைவான்

446 எத்திக்குங் கல்லென் றியங்கலிப்ப வேந்திழையார்
தித்தித்து அமுதொழுக்குங் கீதஞ் செவிமடுப்பப்
பத்திக் கவரிநிரை தானைபடுகடலிற்
றத்திப் புரளுந் திரைபோற் றலைபனிப்ப

447 அங்கட் கடலி னெடுங்கூடம் பகநிமிர்ந்த
வங்கத் தலையுய்க்கு மீகான் றனைமானத்
திங்கட் குடைநிழற்றத் தீந்தே மதங்கவிழ்க்கும்
வெங்கற் களிற்றின் மிசைப்பவனி போந்தணைந்தான்

448 அத்தலைவிண் ணாடர் அருகணைந்து வெவ்வேறு
தத்த மனக்கிசைந்த கையுறைக டாங்கொடுத்துக்
கைத்தலங்கள் கூப்பினார் கண்டார் கடவுளரில்
உத்தமனை யர்ச்சித்துப் போந்தமுனி யுத்தமனும்

449 தீங்கரிய வாசிமொழி செப்பித்தன் செங்கரத்தின்
நீங்கரிய தாமரையை நீட்டினான் மற்றதனைத்
தாங்கரிய செல்வத் தருக்காலோர் கையோச்சி
வாங்கிமத யானையின்மேல் வைத்தான் மதியில்லான்

450 கீறிக் கிடந்த மதியனைய கிம்புரிகோட்
டூறிக் கடங்கவிழ்க்கு மால்யானை யுச்சியின்மேல்
நாறிக்கிடந்த நறுமலரை வீழ்த்தியுரற்
சீறிக்கிடந்த நெடுந் தாளாற் சிதைத்தன்றே

451 கண்டான் முனிகாமற் காய்ந்தா னுதற்கண்போல்
விண்டார் அழல்சிதற நோக்கினான் வெங்கோபங்
கொண்டா னமர ரொதுங்கக் கொதித்தாலம்
உண்டா னெனநின் றுருத்தா னுரைக்கிறான்

452 புள்ளியதோ லாடை புனைந்தரவம் பூணணிந்த
வெள்ளிய செங்கண் விடையான் அடிக்கமலம்
உள்ளிய மெய்யன் புடையா ரருவருத்துத்
தள்ளிய செல்வத் தருக்கினா யென்செய்தாய்

453 கதிர்த்தார் முடியமரர் கையுறையே நன்கு
மதித்தா யெம்மீசன் மதிமுடிமேற் சாத்தும்
பொதித்தா தவிழ்மலரைப் போற்றாது வாங்கி
மிதித்தானை சிந்தவதன் மேல்வைத்தாய் பேதாய்

454 வண்டுளருந் தண்டுழாய் மாயோன் இறுமார்ப்பும்
புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தே ளிறுமாப்பும்
அண்டர்தொழ வாழுன் னிறுமாப்பு மாலாலம்
உண்டவனைப் பூசித்த பேறென் றுணர்ந்திலையால்

455 சேட்டானை வானவநின் சென்னி செழியரிலோர்
வாட்டானை வீரன் வளையாற் சிதறுகநின்
கோட்டான நாற்கோட்டு வெண்ணிறத்த குஞ்சரமும்
காட்டானை யாகவென விட்டான் கடுஞ்சாபம்

456 சவித்தமுனி பாதந் தலைக்கொண்டு செங்கை
குவித்தமரர் தங்கோன் குறையிரப்பா ரைய
அவித்தபொறி யாயெம் மரசுங்கா றள்ளுஞ்
செவித்தறுகண் வேழமுந் தீங்குடையர் அன்றோ

457 அத்தகைய நீராற் சபித்தீ ரடிகேன்மற்
றித்தகைய சாப மினிவிடுமின் என்றிரந்து
கைத்தலங்கள் கூப்பிக் கரைந்தார்க் கிரங்கியருள்
வைத்த முனிபிறிது சாபம் வகுக்கின்றான்

458 சிந்தனை வாக்கிற் கெட்டாச் சிவனருள் அளித்த சேட
நிந்தனை பரிகா ரத்தா னீங்காது தலைமட் டாக
வந்தது முடிமட் டாக மத்தமா வனமா வாகி
ஐந்திரு பஃதாண் டெல்லை யகன்றபின் பண்டைத் தாக

459 என்றனன் பிறிது சாபம் இந்திரன் மகுட பங்கம்
ஒன்றிய செய்கை பின்ன ருரைத்துமற் றஃது நிற்க
நின்றவெள் ளானை வான நீத்தறி விழுந்து நீலக்
குன்றென வனத்து வேழக் குழாத்தொடு குழீ இய தன்றே

460 மாவொடு மயங்கிச் செங்கன் மறம்பயில் காடு முல்லைப்
பூவொடு வழங்கு நீத்தப் புறவமுங் குறவர் தங்கள்
தேவொடு பயிலுங் கல்லுந் திரிந்துநூ றியாண்டுஞ் செல்லக்
காவொடு பயிலுந் தெய்வக் கடம்பமா வனம்புக் கன்றே

461 புக்குரல் வட்டத் திண்காற் பொருவிறே வியலிற் றீர்ந்த
மைக்கருங் களிறு முக்கண் மாதவன் அருள்வந் தெய்தத்
தக்கதோ ரமையஞ் சார மரகதந் தழைத்து மின்னு
நக்கபொன் முளரி பூத்த நளிர்கயந் தலைக் கண் டன்றே

462 கண்டபோ தறிவு தோன்றக் கயந்தலைக் குடைந்த போது
பண்டைய வடிவந் தோன்றப் பரஞ்சுடர் அருட்கண் டோன்றக்
கொண்டதோர் பரமா னந்தக் குறியெதிர் தோன்றக் கும்பிட்
டண்டர்நா யகனைப் பூசை செய்வதற் கன்பு தோன்ற

463 தூம்புடைக் கையான் மொண்டு மஞ்சனத் தாநீ ராட்டித்
தேம்புடை யொழுகப் பள்ளித் தாமமுந் தெரிந்து சாத்திப்
பாம்புடைத் தாயவேணிப் பரனையர்ச் சிக்கவுள்ளத்
தாம்புடை யறிந்த வெந்தை யானையை நோக்கிக் கூறும்

464 வந்ததை யெவனீ வேண்டும் வரமெவன் உரைத்தி யென்னச்
சிந்தையி லன்பு கூர்ந்த தெய்வத வேழந் தாழ்ந்து
முந்தையில் விளைவும் வந்த முறைமையு முறையாற் கூறி
எந்தையை யடையப் பெற்றேற் கினியொரு குறையுண் டாமோ

460 என்பதா மாரம் பூண்ட வெந்தையிக் கரிக ளெட்டோ
டொன்பதா யடிய னேனு முன்னடி பிரியா துன்றன்
முன்பதா யிவ்வி மான முதுகுறச் சுமப்ப லென்றோர்
அன்பதா யொன்றென் னுள்ளத் தடுத்ததா லஃதே வேண்டும்

466 இடையறா வன்பின் வேழ மிங்ஙனங் கூற விண்ணா
டுடையவ னம்பான் மெய்யன் புடையவன் அவனைத் தாங்கி
அடைவதே நமக்கு வேண்டு மகமகிழ் வென்னாப் பின்னும்
விடையவள் வரங்க ணல்கி விடைகொடுத் தருளி னானே

467 விடைகொடு வணங்கி யேகும்வெள் ளானை
மேற்றிசை யடைந்துதன் பெயராற்
றடமுமற் றதன்பால் ஆனையுங் கணேசன்
றன்னையுங் கண்டருச் சனைசெய்
திடையறா வன்புந் தானுமங் கிருக்கு மெல்லையிச்
செய்திகேட் டருள்கூர்
கடவுளர் பெருமா னுழையரை விளித்தெங்
களிற்றினைக் கொணர்கென விடுத்தான்

468 வல்லைவந் தழைத்தார் தம்மைமுன் போக்கி
வருவ லென் றெழுந்துகீழ்த் திசையோர்
எல்லைவந் தோரூர் தன்பெய ராற்கண் டிந்திரேச்
சிரனென விறைவன்
றொல்லைவண் பெயரா லொன்றுகண் டரனைத்
தூயபூ சனைசெய்தல் கிருப்பக்
கல்லைவன் சிறகு தடிந்தவன் இன்னுங் களிறுவந்
திலதெனப் பின்னும்

469 மனத்தினுங் கடிய தூதரை விடுப்ப வானடைந்
திறைவனை வணங்கிப்
புனத்தினுங் கடிய கல்லினும் பன்னாட் புன்கணோ
யுறவரு சாபங்
கனத்தினுங் கரிய கண்டனைக் கண்டு சுளைந்ததுங்
கிளந்துதிக் கயத்தின்
இனத்தினுங் கழிந்த தெய்வத வேழம் இனிதுவீற
றிருந்தது மாதோ

470 குடவயி னயிரா வதப்பெருந் தீர்த்தங் குடைந்தயி ராவத கணேசக்
கடவுளைத் தொழுதை ராவதேச் சுரத்துக் கடவுளைப் பணிந்தவர் சாபத்
தொடர்பினும் பாவத் தொடர்பினுங் கழிவர் சுராதிபன் களிறுசென்னெறிபோய்
இடர்கெட வைகை படிந்துதென் கரையில் இந்திரேச் சுரனடி பணிவோர்

471 இம்மையி லறமுன் மூன்றால் எம்திய பயனை யெய்தி
அம்மையின் மகவா னீரே ழரும்பத மளவும் வானில்
வெம்மையில் போக மூழ்கி வெறுப்புவந் தடைய வுள்ளச்
செம்மையில் விளைபே ரின்பச் சிவகதிச் செல்வ ராவார்

வெள்ளை யானையின் சாபம் தீர்த்த படலம் சுபம்
----

1. 3. திருநகரம் கண்ட படலம் (472- 518)

472 தான வாறிழி புகர்முகத் தடுகரி சாபம்
போன வாறுரை செய்துமேற் புதுமதி முடிமேல்
வான வாறினன் கடம்பா வனமுது நகரம்
ஆன வாறது தனைச்சிறது அறிந்தவா றறைவாம்

473 இன்ன ரம்புளர் ஏழிசை யெழிஅன்மிடற் றளிகள்
கின்ன ரம்பயில் கட்ம்பமா வனத்தினின் கீழ்சார்த்
தென்னர் சேகர னெனுங்குல சேகர னுலக
மன்னர் சேகர னரசுசெய் திருப்பது மண்வூர்

474 குலவு மப்பெரும் பதியிளங் கோக்களில் ஒருவன்
நிலவு மாநிதி போலருச் சனைமுத னியதி
பலவு மாஞ்சிவ தருமமுந் தேடுவான் பரன்பாற்
றலைமை சான்றமெய் யன்பினான் தனஞ்சயன் என்பான்

475 செல்வ மாநக ரிருந்துமேற் றிசைப்புலஞ் சென்று
மல்லல் வாணிகஞ் செய்துதன் வளம்பதி மீள்வான்
தொல்லை யேழ்பவக் கடற்கரை தோற்றுவித் தடியார்
அல்ல றீர்ப்பவன் கடம்பமா வனம்புகும் அளவில்

476 இரவி கண்மறைந் தேழ்பரி யிரத முந் தானும்
உரவு நீர்க்கருங் கடலில் வீழ்ந் தொளித்தன னாக
இரவு நீண்மயங் கிருள்வயிற் றமியனாய் மெலியும்
அரவு நீர்ச்சடை யண்ணலுக் கன்பினோ னாங்கண்

477 வாங்கு நான்மருப் பேந்திய மதமலை யெருத்தந்
தாங்கி யாயிரங் கரங்களாற் றடவியெண்டி சையுந்
தூங்கு காரிரு டுரத்துசெஞ் சுடரெனச் சூழ்போய்
வீங்கு காரிரு ளதுக்கிய விமானனேர் கண்டான்

478 அடுத்த ணைந்தனன் அவிர்சுடர் விமானமீ தமர்ந்த
கடுத்த தும்பிய கண்டனைக் கண்டுதாழ்ந் துவகை
மடுத்த நெஞ்சினா னங்ஙனம் வைகிருள் கழிப்பான்
எடுத்த சிந்தையி னிடுந்தன னிருக்குமவ் விருள்வாய்

479 சோம வாரமன் றாதலாற் சுரர்களங் கெய்தி
வாம மேகலை மலைமக டலைமகன் மலர்ந்த
காமர் சேவடி பணிந்தவன் கங்குல்போற் கருதி
யாம நான்கினு மருச்சனை யின்புறப் புரிவா

480 அண்டர் வந்தது மருச்சனை புரிவது மனைத்துந்
தொண்டர் அன்பினுக் கெளியவன் சுரர்தொழக் கறுத்த
கண்ட னின்னருட் கண்ணினாற் கண்டன னுதலிற்
புண்ட ரம்பயி லன்புடைப் புண்ணிய வணிகன்

481 நான மென்பனி நறும்புன னாயகன் பூசைக்
கான நல்விரை வருக்கமும் அமரர்கைக் கொடுத்து
ஞான வெண்மதிச் சடையவன் கோயிலின் ஞாங்கர்த்
தான மர்ந்தருச் சனைசெய்வான் றங்கணா யகனை

482 வள்ள றன்னைமெய் யன்பினால் அருச்சனைசெய் வானோர்
உள்ள வல்வினை யீட்டமுங் கங்குலு மொதுங்கக்
கள்ள மில்லவன் யாரையுங் கண்டிலன் கண்டான்
தள்ள ருஞ்சுடர் விமானமேற் றனித்துறை தனியை

483 ஆழ்ந்த சிந்தையன் அதிசய மடைந்துசே வடிக்கீழ்த்
தாழ்ந்தெ ழுந்திரு கைகளுந் தலைமிசைக் கூப்பிச்
சூழ்ந்து தன்பதிக் கேகுவா னொருதலை துணிந்து
வாழ்ந்த வன்பினான் விடைகொடு வழிக்கொடு வந்தான்

484 முக்க டம்படு களிற்றினான் முகிறவழ் கோயில்
புக்க டங்கலர் சிங்கமன் னானெதிர் புகல்வான்
திக்க டங்கலுங் கடந்தவெந் திகிரியாய் நெருநல்
அக்க டம்பமா வனத்திலோர் அதிசயங் கண்டேன்

485 வல்லை வாணிகஞ் செய்துநான் வருவழி மேலைக்
கல்ல டைந்தது வெங்கதிர் கங்குலும் பிறப்பும்
எல்லை காணிய கணடனன் இரவிமண் டலம்போல்
அல்ல டுஞ்சுடர் விமானமு மதிற்சிவக் குறியும்

486 மாவ லம்புதார் மணிமுடிக் கடவுளர் வந்தத்
தேவ தேவனை யிரவெலாம் அருச்சனை செய்து
போவ தாயினார் யானுமப் பொன்னெடுங் கோயின்
மேவு மீசனை விடைகொடு மீண்டன னென்றான்

487 மூளு மன்பினான் மொழிந்திட முக்கணெம் பெருமான்
றாளு மஞ்சலி கரங்களுந் தலையில்வைத் துள்ளம்
நீளு மன்புறமற் புதமுமே நிரம்பநீர் ஞாலம்
ஆளு மன்னவன் இருந்தனன் போயினா னருக்கன்

488 ஈட்டு வார்வினை யொத்தபோ திருண்மலங் கருக
வாட்டு வார்அவர் சென்னிமேன் மலரடிக் கமலஞ்
சூட்டு வார்மறை கடந்ததந் தொல்லுரு விளங்கக்
காட்டு வாரொரு சித்தராய்த் தோன்றினார் கனவில்

489 வடிகொள் வேலினாய் கடம்பா வனத்தினைத் திருந்தக்
கடிகொள் காடகழ்ந் தணிநகர் காண்கென வுணர்த்தி
அடிகள் ஏகினார் கவுரிய ராண்டகை கங்குல்
விடியும் வேலைகண் விழித்தனன் பரிதியும் விழித்தான்

490 கனவிற் றீர்ந்தவ னியதியின் கடன்முடித் தமைச்சர்
சினவிற் றீர்ந்தமா தவர்க்குந்தன் கனாத்திறஞ் செப்பி
நனவிற் கேட்டதுங் கனவிற் கண்டது நயப்ப
வினவித் தேர்ந்துகொண் டெழுந்தனன் மேற்றிசைச் செல்வான்

491 அமைச்ச ரோடுமந் நீபமா வனம்புகுந் தம்பொன்
சமைச்ச விழ்ந்தபொற் றாமரைத் தடம்படிந் தொளிவிட்
டிமைச்ச லர்ந்தபொன் விமானமீ தினிதுவீற் றிருந்தோர்
தமைச்ச ரண்பணிந்து அஞ்சலி தலையின்மேன் முகிழ்த்தான்

492 அன்பு பின்றள்ள முன்புவந் தருட்கணீர்த் தேக
என்பு நெக்கிட வேகிவீழ்ந் திணையடிக் கமலம்
பொன்பு னைந்ததார் மௌலியிற் புனைந்தெழுந்து இறைவன்
முன்பு நின்றுசொற் பதங்களாற் றோத்திர மொழிவான்

493 சரண மங்கையோர் மங்குறை சங்கர சரணஞ்
சரண மங்கல மாகிய தனிமுதல் சரணஞ்
சரண மந்திர வடிவமாஞ் சதாசிவ சரணஞ்

சரண மும்பர்க ணாயக பசுபதி சரணம்

494 ஆழி ஞாலமே லாசையும் அமரர்வான் பதமேல்
வீழு மாசையும் வெறுத்தவர்க் கன்றிமண் ணாண்டு
பீழை மூழ்கிவா னரகொடு பிணிபடச் சுழலும்
ஏழை யேங்களுக் காவதோ வெந்தைநின் கருணை

495 சூள தாமறைச் சென்னியும் தொடத்தொட நீண்ட
நீள னீயுனக் கன்பில மாயினு நீயே
மூள வன்புதந் தெங்குடி முழுவதும் பணிகொண்
டாள வேகொலிக் கானகத் தமர்ந்தனை யென்னா

496 சுரந்த வன்பிரு கண்வழிச் சொரிவபோற் சொரிந்து
பரந்த வாறொடு சிவானந்தப் பரவையுட் படிந்து
வரந்த வாதமெய் யன்பினால் வலங்கொடு புறம்போந்
தரந்தை தீர்ந்தவன் ஒருசிறை யமைச்சரோ டிருந்தான்

497 ஆய வேலையின் மன்னவ னாணையால் அமைச்சர்
மேய வேவலர் துறைதுறை மேவினர் விடுப்பப்
பாய வேலையி னார்த்தனர் வழிக்கொடு படர்ந்தார்
சேய காடெறிந் தணிநகர் செய்தொழின் மாக்கள்

498 வட்ட வாய்மதிப் பிளவின்வெள் வாய்க்கூரிய நவியம்
டுட்ட தோளினர் யாப்புடைக் கச்சினர் இரும்பின்
விட்ட காரொளி மெய்யினர் விசிகொள்வார் வன்றோல்
தொட்ட காலினர் வனமெறி தொழிலின ரானார்

499 மறியு மோதைவண் டரற்றிட மரந்தலை பனிப்ப
எறிய மோதையு மெறிபவ ரோதையும் இரங்கி
முறிய மோதையு முரிந்துவீ ழோதையு முகில்வாய்ச்
செறியு மோதையிங் கீழ்ப்பட மேற்படச் செறியும்

500 ஒளிறு தாதொடு போதுசெந் தேனுக வொலித்து
வெளிறில் வன்மரஞ் சினையிற் வீழ்வசெங் களத்துப்
பிளிறு வாயவாய் நிணத்தொரு குருதிநீர் பெருகக்
களிறு கோடிற மாய்ந்துவீழ் காட்சிய வனைய

501 பூவ டைந்தவண் டினமயற் புறவொடும் பழனக்
காவ டைந்தன பறவைவான் கற்பக மடைந்த
கோவ டைந்திட வொதுங்குறுங் குறும்புபோற் செறிந்து
மாவ டைந்தன மாடுள வரைகளுங் காடும்

502 இருணி ரம்பியவனவெலா மெறிந்துமெய் யுணர்ந்தோர்
தெருணி றைந்தசிந் தையின்வெளி செய்துபல் லுயிர்க்கும்

அருணி றைந்துபற் றறுத்தர னடிநிழ லடைந்த
கருணை யன்பர்தம பிறப்பென வேரொடுங் களைந்தார்

503 களைந்து நீணிலந் திருத்திச்செந் நெறிபடக் கண்டு
வளைந்து நன்னக ரெடுப்பதெவ் வாறெனத் தேறல்
விளைந்து தாதுகு தார்முடி வேந்தன்மந் திரரோ
டளைந்த ளாவிய சிந்தையோ டிருந்தன னங்கண்

504 மெய்ய ரன்புதோய் சேவடி வியனிலந் தீண்டப்
பொய்ய கன்றவெண் ணீறணி மேனியர் பூதிப்
பையர் நள்ளிருட் கனவில்வந் தருளிய படியே
ஐயர் வல்லைவந் தருளினா ரரசுளங் களிப்ப

505 கனவி லும்பெருங் கடவுளர் காண்பதற் கரியார்
நனவி லும்வெளி வந்தவர் தமையெதிர் நண்ணி
நினைவி னின்றதா ளிறைஞ்சிநேர் நின்றுநல் வரவு
வினவி யாதனங் கொடுத்தனன் மெய்யுணர் வேந்தன்

506 தென்ன ரன்பினில் அகப்படு சித்தர்தா முன்னர்ச்
சொன்ன வாதிநூல் வழிவரு சார்புநூற் றொடர்பால்
நன்ன ராலய மண்டபங் கோபுர நகரம்
இன்ன வாறுசெய் யெனவகுத் திம்மென மறைந்தார்

507 மறைந்தெ வற்றினு நிறைந்தவர் மலரடிக் கன்பு
நிறைந்த நெஞ்சுடைப் பஞ்சவ னிலத்துமேம் பட்டுச்
சிறந்த சிற்பநூற் புலவராற் சிவபரஞ் சுடர்வந்
தறைந்து வைத்தவா றாலய மணிநகர் காண்பான்

508 மறைபயில் மதும மண்டப மருத்த மண்டப மழை நுழை வளைவாய்ப்
பிறைபயில் சிகைமா மண்டப மறுகாற் பீடிகை திசையெலாம் பிளக்கும்
பறைபயி னிருத்த மண்டபம் விழாக்கொள் பன்மணி மண்டபம் வேள்வித்
துறைபயில் சாலை திருமடைப் பள்ளி சூழுறை தேவர்தங் கோயில்

509 வலவயி னிமய வல்லி பொற் கோயின் மாளிகை யடுக்கிய மதில்வான்
நிலவிய கொடிய நெடிய சூளிகைவா னிலாவிரி தவளமா ளிகைமீன்
குலவிய குடுமிக் குன்றிவர் செம்பொற் போபுரங் கொண்டல்கண் படுக்குஞ்
சுலவெயில் அகழிக் கிடங்குகம் மியநூற் றொல்வரம் பெல்லைகண் டமைத்தான்

510 சித்திர நிரைத்த பீடிகை மறுகு தெற்றிகள் வாணிலாத் தெளிக்கும்
நிலத்தில நிரைத்த விழாவரு வீதி நிழன்மணிச் சாளர வொழுக்கப்
பித்திகை மாடப் பெருந்தெருக் கவலை பீடுசால் சதுக்கநற் பொதியில்
பத்தியிற் குயின்ற மன்றுசெய் குன்று பருமணி மேடையா டரங்கு

511 அருந்தவர் இருக்கை யந்தண ருறையு ளரசரா வணங்குல வணிகப்

பெருந்தெரு நல்வே ளாளர்பே ரறஞ்சால் பெருங்குடி யேனைய கரிதேர்
திருந்திய பரிமா நிலைக்களங் கழகந் தீஞ்சுவை யாறுநான் குண்டி
இரந்தவர்க் கருத்து நல்லறச் சாலை யினையன பிறவுநன் கமைத்தான்

512 துணிகயங் கீழ்நீர்க் கூவல்பூ வோடை தொடுகுளம் பொய்கைநந் தவனந்
திணிமலர்ச் சோலை துடவையூ யானந் திருநகர்க் கணிபெறச் செய்து
மணிமலர்த் தாரோன் மாளிகை தனக்கம் மாநகர் வடகுண பாற்கண்
டணிநகர் சாந்தி செய்வது குறித்தா னண்ணலார் அறிந்திது செய்வார்

513 பொன்மய மான சடைமதிக் கலையின் புத்தமு துகுத்தனர் அதுபோய்ச்
சின்மய மான தம்மடி யடைந்தார்ச் சிவமய மாக்கிய செயல்போற்
றன்மய மாக்கி யந்நகர் முழுதுஞ் சாந்திசெய் ததுவது மதுர
நன்மய மான தன்மையான் மதுரா நகரென வுரைத்தனர் நாமம்

514 கீட்டிசைக் கரிய சாத்தனுந் தென்சார் கீற்றுவெண் பிறை நுதற் களிற்றுக்
கோட்டிளங் களபக் கொங்கையன் னையருங் குடவயின் மதுமடை யுடைக்குந்
தோட்டிளந் தண்ணந் துழாயணி மௌலித் தோன்றலும் வடவயிற் றோடு
நீட்டிரும் போந்தி னிமிர்குழ லெண்டோ ணீலியுங் காவலா நிறுவி

515 கைவரை யெருத்திற் கனவரை கிடந்த காட்சியிற் பொலிந்தொளிர் கோயின்
மைவரை மிடற்று மதுரைநா யகரை மரபுளி யருச்சனை புரிவான்
பொய்வரை மறையா கமநெறி யொழுகும் புண்ணிய முனிவரை யாதி
சைவரைக் காசிப் பதியினிற் கொணர்ந்து தலத்தினிற் றாபனஞ் செய்தான்

516 உத்தம குலத்து நாற்பெருங் குடியு முயர்ந்தவும் இழிந்தவுமயங்க
வைத்தவு மான புறக்குடி மூன்று மறைவழுக் காமநு வகுத்த
தத்தம நெறிநின் றொழுகவை திகழுஞ் சைவமுந் தருமமும் தழைப்பப்
பைத்தெழு திரைநீர் ஞாலமேற் றிலகம் பதித்தென நகர்வளம் படுத்தான்

517 அன்றுதொட் டசர னந்நகர் எய்தி
யணிகெழு மங்கல மியம்ப
என்று தொட் டிமைக்கு மனையின்மங் கலநா
ளெய்தினா னிருந்துமுப் புரமுங்
குன்று தொட் டெய்தான் கோயின்மூன் றுறுப்புங்
குறைவில்பூ சனைவழா தோங்கக்
கன்றுதொட் டெறிந்து கனியுருத் தான்போற்
கலிதுரந் தரசுசெய் நாளில்

518 பவநெறி கடக்கும் பார்த்திவன் கிரணம் பரப்பிளம் பரிதிபோன் மலயத்
துவசனைப் பயந்து மைந்தன்மேன் ஞாலஞ் சுமத்திநாள் பலகழித் தொருநாள்
நவவடி விறந்தோன் ஆலயத் தெய்தி நாதனைப் பணிந்துமூ வலஞ்செய்
துவமையி லின்ப வருணிழ லெய்தி யொன்றியொன் றாநிலை நின்றான்

திருநகரம் கண்ட படலம் சுபம்

----

1. 4. தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரப் படலம் (519 -599)

519 கன்னியொரு பங்கினர் கடம்பவன மெல்லாம்
நன்னகர மானது நவின்றுமுல கீன்ற
அன்னைமக ளாகிமல யத்துவச னாகுந்
தென்னனிடை வந்துமுறை செய்ததுரை செய்வாம்

520 மனுவறம் உவந்துதன் வழிச்செல நடத்தும்
புனிதன்மல யத்துவசன் வென்றிபுனை பூணான்
கனியமுத மன்னகரு ணைக்குறையுங் காட்சிக்
கினியன்வட சொற்கட றமிழ்க்கட லிகந்தோன்

521 வேனில் விறல் வேள்வடிவன் வேட்கைவிளை பூமி
ஆனமாட வார்கள்பதி னாயிரவர் உள்ளான்
வானொழுகு பானுவழி வந்தொழுகு சூர
சேனன்மகள் காஞ்சனையை மன்றல்வினை செய்தான்

522 கண்ணுதலை முப்பொழுதும் வந்துபணி கற்றோன்
எண்ணில்பல நாண்மகவி லாவறுமை யெய்துப்
பண்ணரிய தானதரு மம்பலவும் ஆற்றிப்
புண்ணிய நிரம்புபரி வேள்விபுரி குற்றான்

523 ஈறின்மறை கூறுமுறை யெண்ணியொரு தொண்ணூற்
றாறினொடு மூன்றுமக மாற்றவம ரேசன்
நாறுமக மும்புரியி னென்பதநொ டிப்பின்
மாறுமென மற்றதனை மாற்றியிது சாற்றும்

524 நன்பொருள் விரும்பினை யதற்கிசைய ஞாலம்
இன்புறு மகப்பெறு மகத்தினை யியற்றின்
அன்புறு மகப்பெறுதி யென்றமரர் நாடன்
தன்புலம் அடைந்திடலு நிம்பநகு தாரான்

525 மிக்கமக வேள்விசெய் விரும்புடைய னாகி
அக்கண மதற்குரிய யாவையும் அமைத்துத்
தக்கநிய மத்துரிய தேவியோடு சாலை
புக்கன னிருந்துமக வேள்விபுரி கிற்பான்

526 ஆசறம றைப்புலவர் ஆசிரியர் காட்டும்
மாசறுச டங்கின்வழி மந்திரமு தாத்த
ஓசையநு தாத்தசொரி தந்தழுவ வோதி
வாசவ னிருக்கையி லிருந் தெரி வளர்ப்பான்

527 விசும்புநில னுந்திசையும் வேள்வியடுசாலைப்
பசும்புகை படர்ந்தொரு படாமென மறைப்பத்
தசும்புபடு நெய்பொரி சமித்தனோடு வானோர்க்
கசும்புபடு மின்னமுதின் ஆகுதி மடுத்தான்

528 ஐம்முக னநாதிபர மாத்தனுரை யாற்றால்
நெய்முக நிறைத்தழ னிமிர்ந்து வரு மெல்லை
பைம்முக வராவணி பரஞ்சுடர் தனிப்ப
மைம்முக நெடுங்கணிம வான்மனைவி நாண

529 வள்ளன்மல யத்துவச மீனவன் வலத்தோள்
துள்ளமனை காஞ்சனை சுருங்கிய மருங்குல்
தள்ளவெழு கொங்கைக டதும்பநிமிர் தீம்பால்
வெள்ளமொழி கக்கரிய வேற்கணிட னாட

530 இவ்வுலக மன்றியுல கேழுமகிழ் வெய்தச்
சைவமுத லாயின தவத்துறை நிவப்ப
ஔவிய மறங்கெட வறங்குது கலிப்பத்
தெய்வமறை துந்துபி திசைப்புலன் இசைப்ப

531 மைம்மலர் நெடுங்கணர மங்கையர் நடிப்ப
மெய்ம்மன மொழிச்செயலின் வேறுபடல் இன்றி
அம்மதுரை மாநகரு ளாரக மகிழ்ச்சி
தம்மையறி யாதன தலைத்தலை சிறப்ப

532 மார்ந்தர்பயின் மூவறுசொன் மாநில வரைப்பிற்
றீந்தமிழ் வழங்குதிரு நாடது சிறப்ப
ஆய்ந்ததமிழ் நாடர சளித்துமுறை செய்யும்
வேந்தர்களின் மீனவர் விழுத்தகைமை யெய்த

533 நொய்தழ லெரிக்கடவு ணோற்றபயன் எய்தக்
கொய்தளி ரெனத்தழல் கொழுந்துபடு குண்டத்
தைதவ ழிதழ்க்கமல மப்பொழு தலர்ந்தோர்
மொய்தளிர் விரைக்கொடி முளைத்தெழுவ தென்ன

534 விட்டிலகு சூழியம் விழுங்குசிறு கொண்டை
வட்டமதி வாய்க்குறு முயற்கறையை மானக்
கட்டியதி னாற்றிய கதிர்த்தரள மாலை
சுட்டியதில் விட்டொழுகு சூழ்கிரண மொப்ப

535 தீங்குதலை யின்னமுத மார்பின்வழி சிந்தி
யாங்கிள நிலாவொழுகு மாரவட மின்ன
வீங்குடல் இளம்பரிதி வெஞ்சுடர் விழுங்கி
வாங்குகடல் வித்துரும மாலையொளி கால

536 சிற்றிடை வளைந்தசிறு மென்றுகில் புறஞ்சூழ்
பொற்றிரு மணிச்சிறிய மேகலை புலம்ப
விற்றிரு மணிக்குழை விழுங்கிய குதம்பை
சுற்றிருள் கடிந்துசிறு தோள்வருடி யாட

537 தெள்ளமுத மென்மழலை சிந்திவிள மூரல்
முள்ளெயி றரும்பமுலை மூன்றுடைய தோர்பெண்
பிள்ளையென மூவொரு பிராயமொடு நின்றாள்
எள்ளரிய பல்லுயிரும் எவ்வுலகு மீன்றாள்

538 குறுந்தளிர்மெல் லடிக்கிடந்த சிறுமணிநூ புரஞ்சதங்கை குழறி யேங்க
நறுந்தளிர்போல் அசைந்துதளர் நடையொதுங்கி மழலையிள நகையுந் தோன்றப்
பிறந்தபெரும் பயன்பெறுபொன் மாலைமடி யிருந்தொருபெண் பிள்ளை யானாள்
அறந்தழுவு நெறிநின்றோர்க் கிகம்போகம் வீடளிக்கு மம்மை யம்மா

539 செய்யவாய் வெளிறாது துணைமுலைக்கண் கருகாது சேல்போல் நீண்ட
மையவாய் மதர்த்தகருங் கண்பசவா தையிரண்டு மதியந் தாங்கா
தையவா லிலைவருந்தப் பெறாதுபெறு மகவையெடுத் தணைத்தாள் மோந்தாள்
துய்யவாய் முத்தங்கொண் டின்புற்றாள் முன்பெற்ற தோகை யன்னாள்

540 பரையாதி விருப்பறிவு தொழிலாகி யுலகமெலாம் படைத்துக் காத்து
வரையாது துடைத்துமறைத் தருளியவை நின்றுந்தன் வடிவு வேறாய்
உரையாதி மறைகடந்த வொருமுதல்வி திருமகளா யுதித்தற் கிந்தத்
தரையாளு மன்னவன்செய் தவமிதுவோ அதற்குரிய தவந்தான் மன்னோ

541 கள்ளமா நெறியொழுகும் பொறிகடந்து கரண மெலாங் கடந்தா னந்த
வெள்ளமாம் பரஞான வடிவுடையாள் தன்னன்பின் வெளிவந் தின்றோர்
பிள்ளையாய் அவதரித்த கருணையுந்தன் மணாட்டிதவப் பேறுந் தேறான்
பள்ளமா கடற்றானைப் பஞ்சவர்கோ னெஞ்சகத்துவப் பரிவு கூர்ந்தான்

542 மகவின்றிப் பலபகல்யான் வருந்தியருந் தவம்புரிந்தேன் மைந்தற் பேறு
தகவிந்த மகஞ்செய்தேன் அதுவுமொரு பெண்மகவைத் தந்த தந்தோ
முகவிந்து நிலவொழுக வருபெண்ணு முலைமூன்றாய் முகிழ்த்து மாற்றார்
நகவந்த தென்னேயோ என்றுவகை யிலனாகி நலியு மெல்லை

543 மன்னவநின் றிருமகட்கு மைந்தர் சடங்கனைத்தும் வழாது வேதஞ்
சொன்னமுறை செய்துபெயர் தடாதகையென் றிட்டுமுடி சூட்டு வாயிப்
பொன்னையா டனக்கிறைவன் வரும்பொழுதோர் முலைமறையும் புந்தி மாழ்கேல்
என்னவரன் அருளாலோர் திருவாக்கு விசும்பிடைநின் றெழுந்த தன்றே

544 அவ்வாக்குச் செவிநிரம்ப வன்புவகை யகநிரம்ப வகல மெல்லாம்
மெய்வாக்கு மனமொன்ற விழிவாக்கும் புனனிரம்ப விமலற் போற்றி
நெய்வாக்கு மகநிரப்பி யெழுந்துமனை யொடுஞ்சாலை நீத்தி ரண்டு

கைவாக்கு மியங்கலிப்பக கடிமாட மனைபுகுந்தான் சுழற்கால் வேந்தன்

545 முரசதிர்ப்ப மங்கலங்கொண் டெதிர்வருவார் முகத்துவகை முறுவல் பூப்ப
அரசிருக்கு மண்டபம்புக் கினிதமர்ந்து கனகமழை யான்ற கேள்வி
விரசிருக்கு மறையவர்கைப் பெய்தெவர்க்கு மம்முறையால் வெறுப்ப நல்கிப்
பரசிருக்குங் கரதலத்தெம் பரன்கோயி னனிசிறப்புப் பல்க நல்கா

546 சிறைவிடுமின் சிறைக்களமுஞ் சீத்திடுமின் ஏழாண்டு தேயத் தீட்டும்
இறைவிடுமி னயல்வேந்தர் திறைவிடுமி னிறைநிதிய மீட்டு மாயத்
துறைவிடுமி னறப்புறமு மாலயமும் பெருக்குமெனத் தொழாரைக் காய்ந்த
கறைவிடுமின் னயில்வேலான் வள்ளுவனைக் கூய்முரசங் கறங்கச் சாற்றி

547 கல்யாண மணிமௌலி வேந்தரையுங் கால்யாப்புக் கழல நீத்துக்
கொல்யானை பரிநெடுந்தேர் அரசுரிமை தொன்முறையாற் கொடுத்துப் போக்கிப்
பல்லாருங் கொளகவெனப் பண்டாரந் தலைசிறந்து பசும்பொன் னாடை
வில்லாரு மணிக்கொடும்பூண் வெறுக்கைமுத லெனைப்பலவும் வெறுக்க வீசி

548 தூமரபின் வருபெருமங் கலகவிகட் கிருநிதியந் துகில்பூண் பாய்மா
காமர்கரி பரித்தடந்தேர் முதலாய பலபொருளுங் களிப்ப நல்கிக்
கோமறுகு களிதூங்கச் சுண்ணமொடு மெண்ணெய்விழாக் குளிப்ப நல்கி
மாமதுரா நகரன்றி மற்றுமுள நகரெங்கு மகிழ்ச்சி தூங்க

549 இவ்வண்ண நகர்களிப்ப விறைமகனுங் விறைமகனுங்
களிப்பெய்தி இறைவர் சொன்ன
அவ்வண்ணஞ் சாதமுதல் வினை நிரப்பித் தடாதகையென்று
அழைத்துத் தேவி
மெய்வண்ண மறையுணரா விறைவிதனை
மேனைபோல் மேனா ணோற்ற
கைவண்ணத் தளிர்தீண்டி வளர்ப்பவிம
வான்போலக் களிக்கு நாளில்

550 திருந்தாத விளங்குதலை யாயமோடு புறம்போந்து சிறார்க்குச் சிற்றில்
விருந்தாக மணற்சிறுசோ றட்டும்வரை யுரங்கிழித்த வேளும் வாய்வைத்
தருந்தாத விளமுலைவாய் வைத்தருத்தப் பாலைவதனக் களித்தும் போதில்
வருந்தாதை யண்டமெலாஞ் சிற்றிலிழைப் பாளாய்க்கு மகிழ்ச்சி செய்தான்

551 தீட்டுவாள் இரணடனைய கண்களிப்பத் தோழியர்க்குத் தெரிய வாடிக்
காட்டுவா ளெனக்கழங்கு பந்துபயின் றம்மனையுங் கற்றுப் பாசம்
வீட்டுவாண் மேலொடுகீழ் தள்ளவெமை வினைக்கயிறு வீக்கி யூசல்
ஆட்டுவாள் காட்டுதல்போல் லாடினா ணித்திலத்தாம் பசைத்த வூசல்

552 இம்முறையாற் றாயர்க்குந் தோழியர்க்கு மகத்துவகை யீந்தாள் ஆகி
அம்முறையாற் றாதைக்கு மகத்துவகை யீவாளா யாத்த வாய்மைச்
செம்முறையா ரண்முதனா லீரெட்டுக் கலைமுழுதுந் தெளிந்தா ளந்த

மெய்ம்மறையார் கலையனைத்தும் மேகலையா மருங்கசைத்த விமலை யம்மா

553 சொல்வாய்மைக் கலைத்தெளிவு முழுமதியைப் பிளந்திருபாற் சொருகி யன்ன
பல்வாய்மைக் கடகரிதேர் பரியுகைக்குந் திறனுமழற் பகழி தூர்க்கும்
வில்வாள்வச் சிரமுதற்பல் படைத்தொழிலுங் கண்டிளமை விழுங்கு மூப்பிற்
செல்வாய்மைத் திறலரசன் றிருமகட்கு முடிசூட்டுஞ் செய்கை பூண்டான்

554 முடிகவிக்கு மங்கலநாள் வரையறுத்துத் திசைதோறு முடங்கல் போக்கி
கடிகெழுதார் மணிமௌலிக் காவலரை வருவித்துக் காவல் சூழ்ந்த
கொடியணிமா நகரெங்கும் விழாவெடுப்ப வழகமைத்துக் குன்ற மன்ன
தொடிகெழுதோட் சுமதிதிரு மணத்தினுக்கு வேண்டுவன சூழ்ந்து செய்தான்

555 மங்கலதூ ரியமுழங்க மால்யானை யுச்சிமிசை வந்த பூத
கங்கைமுதல் ஓன்பதுதீர்த் தமுநிரப்பிக் கதிர் விடுபொற் கடம்பூ சித்துப்
புங்கவரை மந்திரத்தீ வளர்த்தமுத மருத்தியெரி பொன்னாற் செய்த
சிங்கமணி யாதனத்தை நேசித்துப் பூசித்துத் தெய்வ மேற்றி

556 திருமுடியை மதயானை மிசைவைத்து நகரைவலஞ் செய்து பூசித்
தருமணியாற் சுடிகையிழைத் தாடகத்தாற் குயிற்றியதோர் ஐவாய் நாகம்
பெருமணிநீள் படம்பரப்பி மிசைகவிப்ப வச்சிங்க பீடத் தேற்றிக்
குருமணிவா ணகைமயிலைக் கும்பத்துப் புண்ணியநீர் குளிர வாட்டி

557 புங்கவர்மந் தாரமழை பொழியவருந் தவராக்கம் புகலத் தெய்வப்
பங்கயமென் கொம்பனையா ராடமுனி பன்னியர்பல் லாண்டு பாட
மங்கலதூ ரியமுழங்க மறை தழங்க மாணிக்க மகுடஞ் சூட்டி
எங்கருணைப் பெருமாட்டிக் கரசமைச்சர் பணியுந்தன் னிறைமை நல்கா

558 பாலனைய மதிக்கவிகை மிசைநிழற்ற மதிகிரணம் பரப்பி யன்ன
கோலமணிக் கவரிபுடை யிரட்டமலர் மழைதேவர் குழாங்க டூற்றக்
காலையிளங் கதிர்கயிலை யுதித்தெனவெண் கடாயானைக் கழுத்தில் வேப்ப
மாலைமுடிப் பெண்ணரசை மங்கலதூ ரியமுழங்க வலஞ்செய் வித்தான்

559 விண்ணாடு மொழிகேட்ட மகிழ்ச்சியுனுந் திருமகடன் விளக்க நோக்கி
உண்ணாடு பெருங்களிப்புத் தலைசிறப்புச் சிலபகல்சென்றொழிய மேனாட்
புண்ணாடு வேன்மங்கை குதுகலித்து நடிப்பத்தன் புயமேல் வைத்த
மண்ணாடு மகட்களித்து வானாடு பெற்றானம் மகவு பெற்றான்

560 விரதநெறி யடைந்தீற்றுக் கடன்பிறவுந் தாதைக்கு விதியால் ஆற்றி
அரதனமெல் லணைமேற்கொண் டுலகமெலா மொருகுடைக்கீ ழாள்வா ளானாள்
சரதமறை யாய்மறையின் பொருளாயப் பொருண் முடிவு தானாய்த் தேனின்
இரதமெனப் பூவின்மண மெனப்பரம னிடம்பிரியா வெம்பிராட்டி

561 மண்ணர சிறைஞ்ச ஞால மநுவழி புரந்து மாறன்
விண்ணர சிருக்கை யெய்தப் பெற்றபின் விடையோன் உள்ளத்

தெண்ணர சன்ன மென்னத் தென்னவ னீன்ற கன்னிப்
பெண்ணர சிருந்து நேமி யுருட்டிய பெருமை சொல்வாம்

562 இன்னிய மியம்பு மாக்க ளெழுப்பவான் இரவி தோன்றக்
கன்னலைந் தென்னப் பள்ளித் துயிலெழீஇக் கடிநீராடித்
தன்னிறை மரபுக் கேற்ற நியதிமா தான மன்பு
துன்னிய கடவுட் பூசைத் தொழின்முத லனைத்து முற்றா

563 திடம்படு மறிஞர் சூழச் சிவபரன் கோயில் முன்னிக்
கடம்படி முளைத்த முக்கட் கரும்பினை மறைவண் டார்க்கும்
விடம்பொதி கண்டத் தேனை விதிமுறை வணங்கி மீண்டு
குடம்பயில் குடுமிச் செம்பொற் குருமணிக் கோயில் நண்ணி

564 அரசிறை கொள்ளுஞ் செம்பொன் அத்தாணி யிருக்கை யெய்தி
நிறைசெற்¢ மடங்க லாறு முடங்கின நிமிர்ந்து தாங்க
விரைசெறி மலர்மீப் பெய்த வியன்மணித் தவிசின் மேவித்
திரைசெறி யமுதிற் செய்த பாவை போற் சிறந்து மாதோ

565 அனிந்திதை யமுதின் சாயற் கமலினி யணங்குங் காதல்
கனிந்தபார் மகளி ராய்வந் தடைப்பைப்பொற் களாஞ்சி யேந்த
இனந்திரி பதுமக் கோயில் இருவரு மனைய ராகிப்
புனைந்தவெண் கவரிக் கற்றை யிருபுடை புரட்டி வீச

566 செடியுட லெயினச் செல்வன் சென்னிமேற் சுமந்து சாத்துங்
கடியவிழ் மலரிற் பொன்னிக் காவலன் குடக்கோ னேனை
முடிகெழு வேந்தர் உள்ளார் முடிமிசை மிலைந்த தாமம்
அடிமிசைச் சாத்திநங்கை யாணையா றேவல்செய்ய

567 வையுடை வாள ராகி மார்புறப் பின்னி யார்த்த
கையின ராகி யன்னை யென்றுதன் கருணை நோக்குஞ்
செய்யுமென் றிமையார் நோக்கி நோக்குமேற் செங்கை கூப்பி
உய்குந மெனவாய் பொத்தி யுழையர்தம் பணிகேட்டுய்ய

568 ஆங்கவன் மராடர் வேந்தன் அவன்கரு நாடர் வேந்தன்
ஈங்கிவன் விராடா வேந்த னிவன்குரு நாடர் வேந்தன்
ஊங்குவன் சேரன் சென்னி யுவனெனக் கோலாற் சுட்டிப்
பாங்கிரு மருங்குங் காட்டக் கஞ்சுகப் படிவ மாக்கள்

569 செந்தமிழ் வடநூலெல்லை தெரிந்தவர் மறைநூ லாதி
அந்தமில் எண்ணெண் கேள்வியளந்தவர் சமயமாறும்
வந்தவர் துறந்தோர் சைவ மாதவர் போத மாண்ட
சிந்தனை யுணர்வான் மாயை வலிகெடச் செற்ற வீரர்

570 முன்னிருந் தினிய தேற்று மூத்தவர் எண்ணி யெண்ணிப்

பன்னுமைந் துறுப்பிற் கால மளந்தறி பனுவன் மாந்தர்
பின்னுமுன் னோக்குஞ் சூழ்ச்சிப் பெருந்தகைச் சுமதி யோடும்
இன்னமு தனைய கேள்வி மந்திரர் யாருஞ் சூழ

571 கற்றறி யந்தணாளர் விருத்திகள் கடவுட் டானத்
தற்றமில் பூசைச் செல்வ மறப்புற நடக்கை யேனைச்
செற்றமில் குடிகண் மற்று மமைச்சராற் றெளிந்தும் வெவ்வே
றொற்றுவிட் டுணர்த்தும் வேறு குறையுண்டே லொறுத்துத் தீர்த்தும்

572 ஆதியுத் தேசத் தானும் இலக்கண வமைதி யானுஞ்
சோதனை வகைமை யானுஞ் சொன்னநூ லனுவா தித்து
நீதியி நவற்றாற் கண்டித் தவ்வழி நிறுத்தித் தம்மில்
வாதிகள் வாதஞ் செய்யுங் கோட்டின்மேன் மகிழ்ச்சி கூர்ந்தும்

573 பையுள பகுவாய் நாகப் பள்ளியோன் ஆதி வானோர்
கையுள வலியா லட்ட கடலமு தனைத்தும் வாரிப்
பொய்யுள மகலக் கற்ற புனிதநூற் புலவர் நாவிற்
செய்யுள விளைவித் தூட்டத் திருச்செவி தெவிட்ட வுண்டும்

574 தொல்லைநான் மறையோர் சைவர் துறந்தவர் யார்க்கும் இன்பம்
புல்லவா னமுதுங் கைப்பப் பாகநூற் புலவ ரட்ட
முல்லைவான் முகையினன்ன வறுசுவை முரியாமூரல்
நல்லவூ ணருத்தி யன்னார் நாவிருந் தமுதுசெய்யும்

575 எல்லவன் உச்சி நீந்து மெல்லையி னான்கு மாறும்
வல்லவர் சூதனோதி வகுத்தமூ வாறு கேள்வி
சொல்லவுண் மலர்ந்துமேனை மநுமுதற் றுறைமாண் கேள்வி
நல்லவ நயந்து கேட்டு நன்பகற் போது நீத்தும்

576 கலைக்குரை விரிப்பார் என்ன வறுமையிற் கல்வி போலப்
புலப்படா மருங்கு னல்லா ரெந்திப் புலவன் பூட்டி
அலைத்திடு பாவை போனின் றாடல்செய் யாடற் கண்ணும்
நலத்தகு பாடற் கண்ணு நல்லரு ணாட்டஞ் செய்தும்

577 இன்னிலை யொழுகுத் தொல்லோர் இயற்றிய தருமம் வேறும்
அந்நிலை நிறுத்தும் வேள்வியறம்பல வாக்கஞ் செய்ய
நன்னிதி யளித்தும் வேள்வி நடாத்தியுஞ் செல்வங் கல்வி
தன்னிரு கண்க ளாகத் தழைந்திட வளர்க்கு நாளும்

578 ஒப்புரு முதலீ றில்லா வொருத்திதன் சத்திபெற்ற
முப்பெருந் தேவ ராலே முத்தொழி னடாத்து மென்று
செப்பலும் புகழன் றென்னிற்றென்னவன் கன்னியாகி
இப்புவி மநுவிற் காக்கும் என்பதென் பேதை மைத்தே

579 வரைசெய் பூண்முலைத் தடாதகை மடவரற் பிராட்டி
விரைசெய் தார்முடி வேய்ந்துதண் குடைமநு வேந்தன்
கரைசெய் நூல்வழி கோல்செலக் கன்னியாம் பருவத்
தரசு செய்தலாற் கன்னிநா டாயதந் நாடு

580 இன்ன வாறுமை யவதரித் திருந்தனள் என்னாப்
பொன்ன வாவினர் பெறவெறி பொருநைகால் பொருப்பான்
சொன்னவாய்மை கேட் டகங்களி தூங்கினர் தொழுது
மின்னுவார்சடை முனிவரோர் வினாவுரை செய்வார்

581 திருந்து நான்மறைச் சென்னியுந் தீண்டுதற் கரிதாய்
இருந்த நாயகி யாவையும் ஈன்றவெம் பிராட்டி
விரிந்த வன்புகூர் தக்கனும் வெற்பனும் பன்னாள்
வருந்தி நோற்றலா லவர்க்கொரு மதலையாய் வந்தாள்

582 மனித்த னாகிய பூழியன் மகளென வீங்குத்
தனித்த காரணம் யாதெனத் தபனியப் பொதுவிற்
குனித்த சேவடிக் கன்புடைக் குடமுனி யருள்கூர்ந்
தினித்த தோர்கதை கேண்மினென்று எடுத்துரை செய்வாள்

583 விச்சு வாவசு வெனுமொரு விச்சையன் பயந்த
நச்சு வாள்விழி மடந்தைவிச் சாவதி நாமம்
அச்சு வாகத மொழியினாள் அம்பிகைக் கன்பு
வைச்சு வாழ்வுறு மனத்தினா டாதையை வணங்கா

584 ஐய வம்பிகை தன்னையாண் அன்பினால் வழிபட்
டுய்ய வேண்டுமென் றாளவ னுலகெலாம் பயந்த
தையன் மந்திரந் தனைமக டனக்குப தேசஞ்
செய்ய வந்நெறி யொழுகுவாள் செப்புவாள் பின்னும்

585 இறைவி தன்னையா தரிப்பவற் கிம்பரிற் சிறந்த
குறைவி னன்னகர் யாதெனக் கூறுவான் கேள்வித்
துறைவி ளங்கினோர் பயில்வது துவாதச முடிவென்
றறைவ ளம்பதி யவனிமேற் சிவபுர மாமால்

586 சேடு தாங்குமூ வுலகினுட் சிறந்தன சக்தி
பீட மூவிரு பத்துநான் கவற்றின்முற் பீடம்
மாடம் ஓங்கிய மதுரையா மற்றது போகம்
வீடும் வேண்டிய சித்தியும் விளைப்பதென் றெண்ணா

587 அல்லு மெல்லுவா னகர்க்கத வடைப்பின்றிச் சுவர்க்கச்
செல்வ ரங்கடைந் துமையருள் சித்தியால் வினையை
வெல்லு வாரதான் றெந்தையோ டைவர்கள் வேண்டி
நல்வ ரம்பல வடைந்தனர் நமர்களந் நகரில்

588 எம்மை யாரையும் யாவையும் ஈன்றவங் கயற்கண்
அம்மை யாவரே யாயினு மன்பினா தரிப்போர்
இம்மை யாகிய போகம்வீ டெண்ணியாங் கெய்தச்
செம்மை யாகிய வின்னருள் செய்துவீற் றிருக்கும்

589 என்ற தாதையை யிறைஞ்சினாள் அநுச்சைகொண்டெழுந்தாள்
மன்றன் மாமலர் வல்லிபோல் வழிக்கொடு கானங்
குன்ற மாறுபின் கிடப்பமுன் குறுகினா ளன்பின்
நின்ற வாதியெம் பரையரு ணிறைந்தவந் நகரில்

590 அடைந்தி ளம்பிடி யாடல்போல் ஆடக கமலங்
குடைந்து நான்மறைக் கொழுந்திடங் கொண்டுறை குறிப்பாற்
படர்ந்த பொன்மலை வல்லியைப் பணிந்துவெங் கதிரோன்
றொடர்ந்த வான்சுறா மதியமே யாதியாத் தொடங்கா

591 பெரும்பக னல்லூண் கங்குலூ ணுதவப் பெற்றவூ ணிலைமுதற் பல்லூண்
அரும்பொடி யெள்ளுண் சாந்திரா யணமா னைந்துபா னறியநீர் தருப்பை
இரும்புத னுனிநீர் காலிவை நுகர்ந்து மியற்றரும் பட்டினி யுற்றும்
வரம்புறு விராறு திங்களு நோற்று வாடிமேல் வருஞ்சுறா மதியில்

592 சந்நிதி யடைந்து தாழ்ந்துநின் றிளமாந் தளிரடிக் காஞ்சிசூழ் கிடந்த
மின்னிகர் மருங்குல் இழையிடை நுழையா வெம்முலைச் செம்மலர்க் காந்தட்
பொன்னிரை வளைக்கை மங்கலக் கழுத்திற் பூரண மதிக்கலை முகத்தின்
இன்னிசை யளிசூ ழிருட்குழற் கற்றை யிறைவியை யிம்முறை நினையா

593 கோலயாழ்த் தெய்வம் பராய்க்கரங் குவித்துக்
கொழுஞ்சுடர்ப் பசுங்கதிர் விளக்கம்
போல நூற் பொல்லம் பொத்து பொன் னிறத்த ¨
போர்வைநீத் தவிழ்கடி முல்லை
மாலைமேல் வீக்கிப் பத்தர்பின் கிடப்ப
மலர்க்குழ றோய்சுவற் கிடத்திச்
சேலைநேர் விழியாண் மாடகந் திரித்துத்
தெறித்தனன் பண்ணிறிந் திசைப்பாள்

594 ஒளியா லுலகீன் றுயிரனைத்து மீன்போற் செவ்வி யுறநோக்கி
அளியால் வளர்க்கு மங்கயற்க ணன்னே கன்னி யன்னமே
அளியால் இமவான் றிருமகளா யாவி யன்ன மயில்பூவை
தெளியா மழலைக் கிளிவளர்த்து விளையாட் டயருஞ் செயலென்னே

595 அண்டக் குவைவெண் மணற்சிறுசோ றாக்கித் தனியே விளையாடுங்
கொண்டற் கோதாய் படி யெழுத லாகா வுருவக் கோகிலமே
கொண்டற் குடுமி யிமயவரை யருவி கொழிக்குங் குளிர்முத்தால்
வண்டற் குதலை மகளிரொடும் விளையாட்டயரும் வனப்பென்னே

596 வேத முடிமேல் ஆனந்த வுருவாய் நிறைந்து விளையாடு
மாத ரரசே முத்தநகை மானே யிமய மடமயிலே
மாத ரிமவான் றேவிமணி வடந்தோய் மார்புந் தடந்தோளும்
பாத மலர்சேப் புறமிதித்து விளையாட் டயரும் பரிசென்னே

597 யாழியன் மொழியா லிவ்வழி பாடி யேத்தினா ளாகமெய் யுள்ளத்
தாழிய வன்பின் வலைப்படு கருணை யங்கயற் கண்மட மானோர்
சூழிய நுழைமெல் லிளங்குழற் குதலைத் தொண்டைவாய் அகவைமூன் றெய்தி
வாழிளங் குழவி யாகியா லயத்து வந்துநின் றாள்வரங் கொடுப்பாள்

598 இறைஞ்சியஞ் சலித்தா டன்னையெம் மன்னை
யாதுவேண் டினையென வென்றும்
நிறைந்தபே ரன்பு நின்னடிப் போதி னீங்கலா
நிலைமைதந் தருளென்
றறைந்தன ளின்னும் வேண்டுவ தேதென்
றருளவிம் மகவுரு வாகிச்
சிறந்துவந் தென்பால் அருள்சுரந் திருக்கத்
திருவுளஞ் செய்யெனப் பணிந்தாள்

599 சிவபரம் பரையு மதற்குநேர்ந் தருள்வா டென்னவர் மன்னனாய் மலயத்
துவசனென் றொருவன் வருமவன் கற்பின் றுணைவியாய் வருதியப் போதுன்
தவமக வாக வருவலென் றன்பு தந்தனள் வந்தவா றிதுவென்
றுவமையில் பொதியத் தமிழ்முனி முனிவர்க் கோதினான் உள்ளவா றுணர்ந்தார்

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம் சுபம்
----

1. 5. திருமணப் படலம் (600-798)

600 தரை புகழ் தென்னன் செல்வத் தடாதகைப் பிராட்டி தானே
திரைசெய் நீர் ஞாலம் காத்த செயல் சிறிது உரைத்தேன் தெய்வ
விரைசெய் பூம் கோதை மாதை விடையவன் மணந்து பாராண்டு
அரசு செய்து இருந்த தோற்றம் அறிந்தவாறு இயம்பல் உற்றேன்.

601 காய் இரும் பரிதிப் புத்தேள் கலி இருள் உமிப்பச் சோதி
பாய் இரும் குடை வெண் திங்கள் படர் ஒளி நீழல் செய்ய
மாயிரும் புவனம் எல்லாம் மனுமுறை உலகம் ஈன்ற
தாய் இளம் குழவி ஆகித் தனி அரசு அளிக்கும் நாளில்.

602 மருங்கு தேய்ந்து ஒளிப்ப செம்பொன் வன முலை இறுமாப்பு எய்தக்
கரும் குழல் கற்றை பானாள் கங்குலை வெளிறு செய்ய
இரங்கு நல் யாழ் மென் தீம் சொல் இன்னகை எம் பிராட்டிக்
கரும்கடி மன்றல் செய்யும் செவ்வி வந்து அடுத்தது ஆக.

603 பனிதரு மதிக் கொம்பு அன்ன பாவையைப் பயந்தாள் நோக்கிக்
குனிதர நிறையப் பூத்த கொம்பனாய்க்கு இன்னும் கன்னி
கனிதரு செவ்வித்து ஆயும் கடி மணப் பேறு இன்று என்னாத்
துனி தரு நீராள் ஆகிச் சொல்லினாள் சொல்லக் கேட்டாள்.

604 அன்னை நீ நினைந்த எண்ணம் ஆம் பொழுது ஆகும் வேறு
பின்னை நீ இரங்கல் யான் போய்த் திசைகளும் பெருநீர் வைப்பும்
என்னது கொற்ற நாட்டி மீள் வள் இங்கு இருத்தி என்னாப்
பொன் அவிர் மலர்க் கொம்பு அன்னாள் பொருக்கு என எழுந்து போனாள்.

605 தேம் பரி கோதை மாதின் திரு உளச் செய்தி நோக்கி
ஆம் பரிசு உணர்ந்த வேந்தர் அமைச்சரும் பிறரும் போந்தார்
வாம் பரி கடாவித் திண் தேர் வலவனும் கொணர்ந்தான் வையம்
தாம் பரி அகல வந்தாள் ஏறினாள் சங்கம் ஆர்ப்ப.

606 ஆர்த்தன தடாரி பேரி ஆர்த்தன முருடு மொந்தை
ஆர்த்தன உடுக்கை தக்கை ஆர்த்தன படகம் பம்பை
ஆர்த்தன முழவம் தட்டை ஆர்த்தன சின்னம் தாரை
ஆர்த்தன காளம் தாளம் ஆர்த்தன திசைகள் எங்கும்.

607 வீங்கிய கொங்கை யார்த்த கச்சினர் விழி போல் தைப்ப
வாங்கிய சிலை ஏறிட்ட கணையினர் வட்டத் தோல் வாள்
தாங்கிய கையர் வை வேல் தளிர்க்கையர் பிணாத் தெய்வம் போல்
ஒங்கிய வாயத் தாரும் ஏறினர் உடன் அத் திண்தேர்.

608 கிடைப்பன உருளால் பாரைக் ஈண்டு பாதலத்தின் எல்லை
அடைப்பன பரந்த தட்டால் அடையவான் திசைகள் எட்டும்
உடைப்பன அண்டம் உட்டி ஒற்றிவான் கங்கை நீரைத்
துடைப்பன கொடியால் சாரி சுற்றுவ பொன் திண்தேர்கள்.

609 செருவின் மா தண்டம் தாங்கிச் செல்லும் வெம் கூற்றம் என்ன
அருவி மா மதநீர் கால வரத்த வெம் குருதி கோட்டால்
கருவி வான் வயிறுக் ஈண்டு கவிழு நீர் ஆயம் காந்து
பருகிமால் வரை போல் செல்வ பரூஉப் பெரும் தடக்கையானை.

610 ஒலிய வார் திரையின் அன்ன ஒழுங்கின யோக மாக்கள்
வலியகால் அடக்கிச் செல்லும் மனம் எனக் கதியில் செல்வ
கலிய நீர் ஞாலம் காப்பான் கடை உக முடிவில் தோற்றம்
பொலியும் வாம் புரவி ஒன்றே போல்வன புரவி வெள்ளம்.

611 காலினும் கடிது செல்லும் செலவினர் கடும் கண் கூற்றம்
மேலினும் இகை உண்டாயின் வெகுண்டு வெம் கண்டு மீளும்
பாலினர் பகுவாய் நாகப் பல்லினும் பில்கு ஆல

வேலினர் வீயா வென்றி வீக்கிய கழல்கால் வீரர்.

612 எண் புதைத்து எழுந்த வீரர் இவுளி தேர் யானை வெள்ளம்
மண் புதைத்தன பதாகை மாலை வெண் கவிகை பீலி
விண் புதைத்தன நுண் தூளி வெயில் விடு பரிதி புத்தேள்
கண் புதைத்தன பேர் ஓதை கடல் ஒலி புதைத்தது அன்றே.

613 தேர் ஒலி கலினப் பாய்மான் செல ஒலி கொலை வெண் கோட்டுக்
கார் ஒலி வீரர் ஆர்க்கும் கனை ஒலி புனைதார்க் குஞ்சி
வார் ஒலி கழல் கால் செம் கண் மள்ளர் வன் திண் தோள் கொட்டும்
பேர் ஒலி அண்டம் எல்லாம் பிளந்திடப் பெருத்த அன்றே.

614 பரந்து எழு பூழி போர்ப்பப் பகலவன் மறைந்து முந்நீர்
கரந்தவன் போன்றான் ஆகக் கங்குல் வந்து இறுத்தது ஏய்ப்பச்
ரந்திரு நிறைய முத்தின் சோதி வெண் குடையும் வேந்தர்
நிரந்த பூண் வயிர வாளும் நிறைநிலா எறிக்கும் மன்னோ.

615 தேர் நிரை கனலாய்ச் செல்லப் பரிநிரை திரையாய்த் துள்ள
வார் முரசு ஒலியாய்க் கல்ல வாள் கலன் மீனாய் கொட்பத்
தார் நிரை கவரிக் காடு நுரைகளாய் ததும்ப வேழம்
கார் நிரை ஆகத் தானை கடல் வழிக் கொண்டது அன்றே.

616 கள் அவிழ் கோதை மாதர் எடுத்து எறி கவரிக் காடு
துள்ள அந்தணர் வாயாசி ஒரு புறந்துவன்றி ஆர்ப்ப
தௌ¢ விளி அமுத கீத ஒரு புறந்து இரண்டு விம்ம
வள்ளை வார் குழை எம் அன்னை மணித் திண் தேர் நடந்தது அன்றே.

617 மீனவன் கொடியும் கான வெம்புலிக் கொடியும் செம்பொன்
மான வில் கொடியும் வண்ண மயில் தழைக் காடும் தோட்டுப்
பால் நலம் கரும் கண் செவ்வாய் வெண்ணகை பசும் தோள் நிம்பத்
தேன் அலம் பலங்கல் வேய்ந்த செல்வி தேர் மருங்கில் செல்ல.

618 மறை பல முகம் கொண்டு ஏத்தி வாய் தடுமாறி எய்ப்ப
நிறை பரம்பரை நீ எங்கள் நிருபர் கோன் மகளாய் வையம்
முறை செய்து மாசு தீர்ப்பாய் அடியனேன் முகத்து மாசும்
குறை என நிழற்றும் திங்கள் கொள்கை போல் கவிகை காப்ப.

619 அம் கயல் நோக்கி மான்தேர் அணித்து ஒரு தடம் தேர் ஊர்ந்து
வெம்கதிர் வியாழச் சூழ்ச்சி மேம்படு சுமதி என்போன்
நங்கை தன் குறிப்பு நோக்கி நாற்பெரும் படையும் செல்லச்
செம் கையில் பிரம்பு நீட்டிச் சேவகம் செலுத்திச் செல்ல.

620 அலகினால் கருவிச் சேனை ஆழ்கடல் அனைத்தும் தன்போல்
மலர்தலை உலகம் அன்றி மகபதி உலகம் ஆதி

உலகமும் பிறவும் செல்ல உலப்பிலா வலியது ஆக்கித்
திலக வாண் நுதலாள் மன்னர் திருஎலாம் கவரச் செல்வாள்.

621 கயபதி ஆதி ஆய வடபுலக் காவல் வேந்தர்
புயவலி அடங்க வென்று புழைக்கைமான் புரவ மான்தேர்
பயன் மதி நுதல் வேல் உண்கண் பாவையர் ஆயம்ஓடு
நயமலி திறையும் கொண்டு திசையின் மேல் நாட்டாம் வைத்தாள்.

622 வார் கழல் வலவன் தேரை வலிய கால் உதைப்ப முந்நீர்
ஊர் கலன் ஒப்பத் தூண்ட உம்பர் கோன் அனிகத்து எய்திப்
போர் விளையாடு முன்னர் புரந்தரன் இலைந்த தும்பைத்
தார் விழ ஆற்றல் சிந்தத் தருக்கு அழிந்து அகன்று போனான்.

623 இழை இடை நுழையா வண்ணம் இடை இற ஈங்கு கொங்கைக்
குழை இடை நடந்து மீளும் கொலைக்கணார் குழுவும் தான
மழை கவிழ் கடாத்து வெள்ளை வாரண மாவும் கோவும்
தழை கதிர் மணியும் தெய்வத் தருக்களும் கவர்ந்து மீண்டாள்.

624 இவ்வாறு மற்றைத் திசைக் காவலர் யாரையும் போய்த்
தெவ் ஆண்மை சிந்தச் செருச் செய்து திறையும் கைக்கொண்டு
அவ்வாறு வெல்வாள் என மூன்று அரண் அட்ட மேருக்
கைவார் சிலையான் கயிலைக் கிரி நோக்கிச் செல்வாள்.

625 சலிக்கும் புரவித் தம் தேர் உடைத் தம் பிராட்டி
கலிக்கும் பல தூரியம் கைவரை தெய்வத் திண்தேர்
வலிக்கும் பரி மள்ளர் வழங்கு ஒலி வாங்கி நேரே
ஒலிக்கும் படி கிட்டினள் ஊழிதோர் ஓங்கு ஓங்கல்.

626 வானார் கயிலை மலையான் மகள் தன்னை நீத்துப்
போனாள் வந்தாள் என்று அருவிக் கண் புனலுக்கு அந்நீர்
ஆனா ஒலியால் அனை வா என்று அழைத் தன் தேசு
தான நகையால் தழீஇ எதிர் ஏற்பச் சென்றாள்.

627 கிட்டிப் பொருப்பைக் கிரியோடு கிரிகள் தாக்கி
முட்டிப் பொருதால் என வேழ முழங்கிப் பாயப்
புட்டில் புறத்தார் மறத்தார் கணை பூட்டு இல்லார்
வட்டித்து உரு மேறு என ஆர்த்து வளைந்து கொண்டார்.

628 ஓடித் திருமா மலைக் காவலர் உம்பர் ஆர்க்கும்
நாதிப் பணிதற்கு அரிது ஆகிய நந்தி பாதம்
கூடிப் பணிந்து இத்திறம் கூறலும் கொற்ற ஏனம்
தேடிக் கிடையான் உளம் தேர்ந்தன நந்தி எந்தை.

629 வென்றிக் கணத்தை விடுத்தான் கனன் மீது பெய்த

குன்றிக் கணம் போல் சுழல் கண்ணழல் கொப்பளிப்பச்
சென்றிக் கனைய மொழியாள் பெரும் சேனை ஓடும்
ஒன்றிக் கடலும் கடலும் பொருது ஒத்தது அன்றெ.

630 சூலம் கண் மழுப் படை தோமரம் நேமி பிண்டி
பாலங்கள் கழுக் கடை வாள் படை தண்டம் நாஞ்சில்
ஆலம் கவிழ் கின்ற அயில் படை வீசி ஊழிக்
காலம் கலிக்கும் கடல் போன்ற களமர் ஆர்ப்பு.

631 எறிகின்றன ஓச்சுவ எய்வன ஆதி ஆகச்
செறிகின்றன பல் படை செந் நிறப் புண்ணீர் மூழ்கிப்
பறிகின்றனவும் பிழைக் கின்றனவும் பட்டுத் தாக்கி
முறி கின்றனவும் முயன்றார் வினைப் போகம் ஒத்த.

632 தெரிசிக்க வந்த சில தேவர் சிறைப் புள் ஊர்தி
வெருவிப் பறந்த ஒழிந்தோர் விலங்கு ஊர்தி மானம்
கருவிப் படையால் சிதைப் பட்டன கலன் ஊர்தி
குருதிப் புனலுக்கு அது கொற்றவை உண்டது என்ன.

633 பொரு கின்றது கண்டு இச் சாதரர் போகம் வீடு
தருகின்றவனைத் தொழ வான் நெறி சார்ந்து நேரே
வருகின்றவர் வேறு வழிக் கொடு போவர் அன்புக்கு
உருகின்ற தளிர் மெல் அடியா ரொடு மூற்ற அஞ்சா.

634 திங்கள் படை செம் கதிரோன் படை சீற்றம் ஏற்ற
அங்கிப் படை தீம் புனல் ஆன் படை நார சிங்க
துங்கப் படை சிம்புண் நெடும் படை சூறைச் செல்வன்
வெம் கண் படை பன்னக வெம்படை மாறி விட்டார்.

635 கொட்புற்று அமரா துமிக் கொள்கையர் தம்மின் நந்தி
நட்பு உற்றவர் கைப் படை தூள் பட ஞான மூர்த்தி
பெட்புற்று அருள வரும் எங்கள் பிராட்டி வெய்ய
கட்புற்று அரவில் கணை மாரிகள் ஊற்றி நின்றாள்.

636 கையில் படை அற்றனர் கல் படை தொட்டு வீரர்
மெய்யில் படுக என்று விடுக்கு முன் வீரக் கன்னி
பொய்யில் படு நெஞ்சுடையார் தவம் போல மாய
நெற்றியில் படு வச்சிர வேலை நிமிர்த்து வீசி.

637 துண்டம் படவே துணித்து அக்கண வீரர் தம்மைத்
தண்டம் கொடு தாக்கினள் சாய்ந்தவர் சாம்பிப்போனார்
அண்டங்கள் சரா சரம் யாவையும் தானே ஆக்கிக்
கொண்டு எங்கு நின்றாள் வலி கூற வரம்பிற்று ஆமோ.

638 படை அற்று விமானமும் பற்று அற அற்றுச் சுற்றும்
தொடை அற்று இகன் மூண்டு எழு தோள் வலிஅற்றுச் செற்றம்
இடை அற்று வீர நகை அற்ற அடல் ஏறு போலும்
நடை அற்று அடைவார் நிலை கண்டனன் நந்தி அண்ணல்.

639 உடையான் அடி தாழ்ந்து இவை ஓதலும் ஓத நீத்தச்
சடையான் இள வாண் நகை செய்து தருமச் செம்கண்
விடையான் சிலையான் இகல் வென்றி விளைக்கும் தெய்வப்
படையான் எழுந்தான் அமர் ஆடிய பாரில் சென்றான்.

640 மேவி ஆக அப் பார் இடைப் பாரிட வீரரை அமர் ஆடி
ஓவிலா வலி கவர்ந்தது மன்றினி உருத்து எவர் எதிர்ந்தாலும்
தாவிலா வலி கவரவும் மடங்கலின் தளிப் பிணா என நிற்கும்
தேவியார் திரு உருவமும் சேவகச் செய்கையும் எதிர் கண்டான்.

641 ஒற்றை வார் கழல் சரணமும் பாம்பசைத்து உடுத்தவெம் புலித் தோலும்
கொற்ற வாள் மழுக் கரமும் வெண் நீறணி கோலமும் நூல் மார்பும்
கற்றை வேணியும் தன்னையே நோக்கிய கருணை செய்திருநோக்கும்
பெற்ற தன் வலப் பாதியைத் தடாதகை பிராட்டியும் எதிர் கண்டாள்.

642 கண்ட எல்லையில் ஒரு முலை மறைந்தது கருத்தில் நாண் மடம் அச்சம்
கொண்ட மைந்திடக் குனிதா மலர்ந்த பூம் கொம்பரின் ஒசிந்து ஒல்கிப்
பண்டை அன்பு வந்து இறை கொளக் கரும் குழல் பாரமும் பிடர் தாழக்
கெண்டை உண் கண்ணும் புறவடி நோக்க மண் கிளைத்து மின் என நின்றாள்.

643 நின்ற மென் கொடிக்கு அகல் விசும்பு இடை அரன் நிகழ்த்திய திருமாற்றம்
அன்று அறிந்த மூதறிவான் ஆம் சுமதி சீறடி பணிந்து அன்னாய் இக்
கொன்றை அம் சடைய குழகனே நின்மணக் குழகன் என்றலும் அன்பு
துன்ற நின்றவள் பார்த்து அருள் சிவ பரம் சோதி மற்று இது கூறும்.

644 என்று தொட்டு நீ திசையின் மேல் சயம் குறித்து எழுந்து போந்தனை யாமும்
அன்று தொட்டும் மதுரை விட்டு உனை விடாது அடுத்து வந்தனம் உன்னைத்
தொன்று தொட்ட நான் மறை உரை வழிவரும் சோம வாரத் ஓரை
நன்று தொட்ட நாண் மணம் செய வருதும் நின் நகர்க்கு நீ ஏகு என்றன்.

645 என்ற நாதன் மேல் அன்பையும் உயிரையும் இருத்தி ஆயம் சூழக்
குன்றம் அன்னது ஓர் மேல் கொடு தூரியும் குரைகடல் என ஆர்ப்ப
நின்ற தெய்வ மால் வரைகளும் புண்ணிய நீத்தமும் நீத்து ஏகி
மன்றல் மா மதுரா புரி அடைந்தனள் மதிக் குல விளக்கு அன்னாள்.

646 மங்கை நாயகி மங்கலம் எதிர் கொள வந்து வான் இழிச் செல்வம்
பொங்கு மாளிகை புகுந்தனள் ஆக மேல் புது மணத்திறம் தீட்டி
எங்கும் ஓலை உய்த்து அமைச்சர் மங்க வினை இயைவன அமைக்கின்றார்
அங்கண் மா நகர் எங்கணும் கடி முரசு ஆனைமேல் அறைவித்தார்.

647 கன்னி தன் மண முரசு அறைதலும் கடிநகர் உறைபவர் கரை கெடத்
துன்னிய உவகையர் கடவுளைத் தொழுகையர் உடலம் முகிழ்பு எழப்
பன்னிய துதியினர் இயல் எழிலின் மகளிரை அழகு செய் பரிசு என
இன்னிய எழில் வள நகர் எலாம் செயல்வினை அணிபெற எழில் செய்வார்.

648 கோதை ஒடும் பரி சந்தனக் குப்பை களைந்தனர் வீசுவார்
சீதள மென்பனி நீர்கள் தூய்ச் சிந்தின பூழி அடக்குவார்
மாதரும்மைந்தரும் இறைமகள் மன்றல் மகிழ்ச்சி மயக்கினால்
காதணி குழை தொடி கண்டிகை கழல்வன தெரிகிலர் தொழில் செய்வார்.

649 மங்கலம் என்று என வினவுவார் வருமதி நாள் என உரை செய்வார்
தங்களை ஒல்லை தழீ இக் கொல்வார் தாங்கரு மோகை தலைக் கொள்வார்
திங்களின் எல்லையும் ஆறு நாள் ஆறு உகம் என்று செலுத்துவார்
நங்கை அரும் கடி காண வோ துடித்தன தோள்கள் நமக்கு என்பார்.

650 பித்திகை வெள்ளை புதுக்குவார் பெட்பு உறுவார்களும் பெட்பு உறச்
சித்திர பந்தி நிறுத்துவார் தெற்றிகள் குங்குமம் நீவு வார்
வித்திய பாலிகை மென் தழை விரிதலை நீர் நிறை பொன் குடம்
பத்தியின் வேதி நிரப்புவார் தோரணம் வாயில் பரப்புவார்.

651 நீள் இடை மணி மறுகு எங்கணும் நெடு நடைக்காவணம் நாட்டுவார்
பாளை கொள் கமுகு சுவைக் கழை பழுக் குலைவாழை ஒழுக்குவார்
கோள் நிறை கொண்டு என வாடிகள் கோத்து அணிவார் இசைக் கொடி நிரை
வாள் அரி எழுபரி அடிபட மத்திகை நிரை என வைப்பர் ஆல்.

652 பூவொடு தண்பனி சிந்துவார் பொரி ஒடு பொன்சுணம் வீசுவார்
பாவை விளக்கு நிறுத்துவார் பைந்தொடை பந்தரின் ஆற்றுவார்
ஆவணம் என்ன வயிர்ப்புற அணி மறுகு எங்கணும்அரதனக்
கோவையும் மரகத மாலையும் கோப்பு அமை ஆரமும் தூக்குவார்.

653 அடுகரி சிந்துரம் அப்புவார் அழல் மணி ஓடை மிலைச் சுவார்
கடு நடை இவுளி கழுத்து அணி கால் அணி கலனை திருத்துவார்
சுடர் விடு தேர் பரி பூட்டுவார் தொடை ஒடு கவரிகள் தூக்குவார்
வடுவறு பொன்கல நவமணி மங்கல தீபம் இயற்றுவார்.

654 பழையன கலனை வெறுப்பர் ஆல் புதியன பணிகள் பரிப்பர் ஆல்
குழை பனி நீர் அளை குங்குமம் குவிமுலை புதைபட மெழுகுவார்
மெழுகிய வீரம் புலர்த்துவார் விரைபடு கலைவைகள் அப்புவார்
அழகிய கண்ணடி நோக்குவார் மைந்தரை ஆகுலம் ஆக்குவார்.

655 அஞ்சனம் வேல் விழி தீட்டுவார் ஆடவர் மார்பு இடை நாட்டுவார்
பஞ்சுகள் பாதம் இருத்துவார் பரிபுர மீது இருத்துவார்
வஞ்சியர் தேறல் அருந்துவார் மருங்கு குறளாட வருந்துவார்

கொஞ்சிய கனிமொழி கழறுவார் குழுவொடு குரவைகள் குழறுவார்.

656 கின்னர மிதுனம் எனச் செல்வார் கிளை கெழு பாண் ஒடு விறலியர
கன்னியர் அரசை வணங்குவார் கடிமணம் எய்தும் களிப்பினால்
இன்னிசை யாழொடு பாடுவார் ஈந்தன துகில் விரித்து ஏந்துவார்
சென்னியின் மீது கொண்டாடுவார் தேறலை உண்டு செருக்குவார்.

657 மன்னவர் மகளிரும் மறையவர் மகளிரும் வந்து பொன் மாலையைத்
துன்னினர் சோபனம் வினவுவார் தோகை தன் மணி அணி நோக்குவார்
கன்னிதன் ஏவலர் வீசிய காசறை கர்ப்புர வாசமென்
பொன்னறும் கலவையின் மெய் எல்லாம் புதைபட வளன் ஒடும் போவர் ஆல்.

658 அம் கனகம் செய் தசும்பின வாடை பொதிந்தன தோடு அவிழ்
தொங்கல் வளைந்தன மங்கையர் துள்ளிய கவரியின் உள்ளன
கங்கையும் வாணியும் யமுனையும் காவிரியும் பல துறை தொறும்
மங்கல தூரிய மார்ப்பன மதமலை மேலன வருவன.

659 அங்கு அவர் மனை தொறும் மணவினை அணுகிய துழனியர் என மறைப்
புங்கவரின் இதுண அறுசுவை போனக மடுவினை புரிகுவார்
இங்கு அடுவனபலி அடிகளுக்கு என அதிகளை எதிர் பணிகுவார்
சங்கரன் அடியரை எதிர் கொள்வார் சபரியை விதி முறை புரிகுவார்.

660 இன்னண நகர் செயல் அணி செய இணை இலி மணமகன் மணவினைக்
கன்னியும் அனையவள் என் இனிக் கடிநகர் செயும் எழில் வளனையாம்
என்ன அரிய நகர் செயல் எழில் இணை என உரை செய்வது எவன் இதன்
முன் இறை மகள் தமர் மண அணி மண்டப வினை செயும் முறை சொல்வாம்.

661 கருவி வான் முகில் ஊர்தியைப் பொருத நாள் கலை மதி மருமாட்டி
செருவில் வாங்கிய விமான மாலைகள் எனத் தெய்வத வரை எல்லாம்
மருவி அந்நகர் வைகிய தம் இறை மடமகள் தமை காண்பான்
துருவி நின்று என நட்டனர் எட்டி வான் தொடு நிலை நெடும் தேர்கள்.

662 பளிக்கின் ஏழு உயர் களிறு செய்து அமைத்த பொன் படியது பசும் சோதி
தௌ◌க்கும் நீலத்தின் ஆளிகள் நிரை மணித் தெற்றியது உற்றோர் சாய்
வெளிக்குள் ஆடிய ஓவியப் பாவை போல் மிளிர் பளிங்கால் சோதி
தளிர்க்கும் பித்தியத் இடை இடை மரகதச் சாளரத் அது மாதோ.

663 பல் உருச் செய்த பவளக் கால் ஆயிரம் படைத்து இந்திர நீலக்
கல் உருத்தலைப் போதிய தடாகக் கவின் கொளுத்தரமேல
தல் உருக்கிய செம் மணித் துலாத் அதால முதுடற் பசும் திங்கள்
வில் உருக்கு அகன் மாடம் ஆகிய வேள்வி மண்டபம் செய்தார்.

664 முத்தில் பாளை செய்து அவிர் மரகதத்தின் ஆன் மொய்த்த பாசிலை துப்பின்
கொத்தில் தீம் பழம் வெண் பொனால் கோழரை குயின்ற பூகம் உந்துப் பின்

தொத்தில் தூங்கு பூச் செம் பொன்னால் பழுக்குலை தூக்கிப் பொன்னால் தண்டு
வைத்துப் பாசொளி மரகத நெட்டிலை வாழையும் நிரை வித்தார்.

665 பித்தி மாதவி சண்பகம் பாதிரி பிறவும் மண்டபம் சூழப்
பத்தியா வளர்த் தளிகள் வாய் திறந்து பண் பாட இன் மதுக் காலத்து
தத்தியாய் மணம் கவர்ந்து சாளரம் தொறும் தவழ்ந்து ஒழுகு இளம் தென்றல்
தித்தியா நிற்கும் மதுத்துளி தெள◌்த்திட செய்தனர் உய்யானம்.

666 வேள்விச் சாலையும் வேதியும் குண்டமும் மேகலை ஒடு தொல் நூல்
கேள்விச் சார் பினால் கண்டு கண்ணாடி விடை கிளர் சுடர் சீவற்சம்
நீள் வில் சாமரம் வலம்புரி சுவத்திக நிரைகுடம் என எட்டு
வாள் விட்டு ஓங்கும் மங்கலம் தொழில் செய் பொறி வகையினால் நிருமித்தார்.

667 மணம் கொள் சாந்தொடு குங்குமப் போது அளாய் மான் மதம் பனி நீர் தோய்த்து
இணங்கு சேறு செய் திருநிலம் தடவி வான் இரவி மண்டலம் நாணப்
பணம் கொள் நாகமா மணிவிளக்கு இருகையும் பாவைகள் எடுத்து ஏந்தக்
கணம் கொள் தாரகை என நவ மணி குயில் கம்பலம் விதானித்தார்.

668 செம் பொன் கோயில் முன் சேண் தொடு காவணம் திசை எலாம் விழுங்கச் செய்
தம் பொன் பலிகை பாண்டில் வாய் முளைத்துத் தெள◌்த்து அம்புயத் அவன் ஆதி
உம்பர் ஏற்ற பொன் கம்பல மேல் விரித்து உள்ளுறத் தவிசில் இட்டுத்
தும்பை தாழ் சடை ஆன்று அமர்க்கு ஆடனம் சூழ விட்டு அதன் நாப்பண்.

669 கற்பகத் தரு வயிரவாள் அரிப் பிடர் கதுவப் பொன்குறடு ஏற்றி
எற்படும் துகிரால் குடம் சதுரமா இயற்றிய எருத்தத் தூண்
வில் படும் பளிக்குத் தரம் துப்பினால் விடங்க மேல் நிலை மூன்றாப்
பொற்ப நூல் வழி விமானம் பல் மணிகளால் பொலியச் செய்து உள் ஆக.

670 அங்கம் ஆறுமே கால் களாய் முதல் எழுத்து அம்பொன் பீடிகை ஆகித்
துங்க நான் மறை நூல்களே நித்திலம் தொடுத்து அசைத் தாம்பு ஆகி
எங்கண் நாயகன் எம் பெருமாட்டி ஓடு இருப்பதற்கு உருக் கொண்டு
தங்கினால் என நவமணி குயின்ற பொன் தவிசது சமைத்திட்டார்.

671 புரந்தரன் தரு கற்பகம் பொலந்துகில் பூண் முதலிய நல்கச்
சுரந்தரும் பெறல் அமுத மை வகை அறு சுவை உணா முதலாகப்
பரந்த தெய்வவான் பயப்பச் சிந்தாமணி பற்பலவும் சிந்தித்து
இரந்து வேண்டுவ தரத்தர இட்டினார் இந்திர நகர் நாண.

672 தென்னர் சேகரன் திருமகள் திருமணத் திருமுகம் வரவேற்று
மன்னர் வந்து எதிர் தொழுது கைக் கொண்டு தம் மணி முடி இசை ஏற்றி
அன்ன வாசகம் கேட்டனர் கொணர்ந்து அவர்க்கு அரும் கலம் துகில் நல்கி
முன்னர் ஈர்த்து எழு களிப்பு உற மனத்தினும் முந்தினர் வழிக் கொள்வார்.

673 கொங்கர் சிங்களர் பல்லவர் வில்லவர் கோசலர் பாஞ்சாலர்

வங்கர் சோனகர் சீனர்கள் சாளுவர் மாளவர் காம்போசர்
அங்கர் மாகதர் ஆரியர் நேரியர் அவந்தியர் வைதர்ப்பர்
கங்கர் கொங்கணர் விராடர் கண் மராடர்கள் கருநடர் குருநாடர்.

674 கலிங்கர் சாவகர் கூவிளர் ஒட்டியர் கடாரர்கள் காந்தாரர்
குலிங்கர் கேகயர் விதேகர்கள் பௌரவர் கொல்லர்கள் கல்யாணர்
தெலுங்கர் கூர்ச்சரர் மச்சர்கள் மிலேச்சர்கள் செஞ்சையர் முதல் ஏனை
புலம் கொள் மன்னரும் துறை தொறும் இடைந்து பார் புதை பட வருகின்றார்.

675 இத்தகைப் பல தேய மன்னவர்களும் எள் இடம் பெறாது ஈண்டிப்
பைத்த ஆழிபோல் நிலமகள் முதுகு இறப் பரந்த தானையர் ஆகித்
தத்த நாட்டு உள பலவகை வளன் ஒடும் தழீஇப் பல நெறி தோறும்
மொய்த்து வந்தனர் செழியர் கோன் திருமகள் முரசு அதிர் மணமூதூர்.

676 வந்த காவலர் உழையர் சென்று உணர்த்தினர் வருக என வருகு உய்ப்பச்
சந்த வாளரிப் பிடர் அணை மீது அறம் தழைத்து அருள் பழுத்து ஓங்கும்
கந்த நாள் மலர்க் கொம்பினைக் கண்டு கண் களிப்பு உற முடித்தாமம்
சிந்த வீழ்ந்து அருள் சுரந்திடத் தொழுது போய்த்திருந்து தம் இடம் புக்கார்.

677 வரை வளங்களும் புறவினில் வளங்களும் மருதத் தண் பணை வேலித்
தரை வளங்களும் சலதி வாய் நடைக்கலம் தரு வளங்களும் ஈண்டி
உரை வரம்பு அற மங்கலம் பொலிந்தது இவ்வூரினில் நால் வேதக்
கரை கடந்தவன் திருமணம் செயவரு காட்சியைப் பகர்கின்றேன்.

678 ஏக நாயகி மீண்டபின் ஞாட்பிகந்து இரசத கிரி எய்தி
நாக நாயக மணி அணி சுந்தர நாயகன் உயிர்க்கு எல்லாம்
போக நாயகன் ஆகிப் போகம் புரி புணர்ப்பு அறிந்து அருணந்தி
மாக நாயகன் மால் அயன் உருத்திரர் வரவின் மேல் மனம் வைத்தான்.

679 சங்கு கன்னனை ஆதிய கணாதிபர் தமை விடுத்து தனன் அன்னார்
செம் கண் ஏற்றவர் மால் அயன் முதல் பெரும் தேவர் வான் பதம் எய்தி
எங்கள் நாயகன் திருமணச் சோபனம் இயம்பினார் அது கேட்டுப்
பொங்கு கின்ற பேர் அன்பு பின் தள்ளுறப் பொள் என வருகின்றார்.

680 அஞ்சு கோடி யோசனை புகைந்து திரு மடம் கழன்றவர் தமைப் போலீர்
அஞ்சு தீ உருத்திரர் புடை அடுத்தவர் அழல் கணால் பூதங்கள்
அஞ்சு நூறுருத்திரர் அண்டத்து உச்சியர் அரி அயன் முதல் தேவர்
அஞ்சும் ஆணையும் ஆற்றலும் படைத்தவர் அடு குறள் படைவீரர்.

681 புத்தி அட்டகர் நாலிரு கோடி மேல் புகப் பெய்த நரகங்கள்
பத்து இரட்டியும் காப்பவர் பார் இடப் படை உடைக்கூர் மாண்டர்
சத்தி அச்சிவ பரஞ்சுடர் உதவிய சத உருத்திரர் அன்னார்
உய்த்து அளித்த ஈர் ஐம்பது கோடியர் உருத்திரர் கணநாதர்.

682 பட்ட காரிவாய் அரவு அணிபவர் பசுபதி உருத்திரர் ஆதி
அட்ட மூர்த்தி கண் மேருவின் அவிர்சுடர் ஆடகர் தோள் ஏந்தும்
மட்ட அறா மலர் மகன் செருக்கு அடங்கிட மயங்கியவிதி தேற்ற
நிட்டையால் அவன் நெற்றியில் தோன்றிய நீலலோகித நாதர்.

683 பாலம் ஏற்ற செந்தழல் விழி உருத்திரர் பதினொரு பெயர் வாகைச்
சூலம் ஏற்ற கங்காள கபாலியர் துரகத நெடும் காரி
நீலம் ஏற்ற பைங்கஞ்சுகப் போர்வையின் நெடியவர் நிருவாணக்
கோலம் ஏற்றவர் எண்மர் ஞாளிப் புறம் கொண்ட கேத்திர பாலர்.

684 செய்ய தாமரைக் கண்ணுடைக் கரியவன் செம்மலர் மணிப்பீடத்து
ஐயன் வாசவன் ஆதி எண் திசைப்புலத்து அமரர் எண் வசு தேவர்
மையில் கேள்வி சால் ஏழ் எழு மருத்துக் கண் மருத்துவர் இருவோர்வான்
வெய்ய வாள் வழங்கு ஆறு இரண்டு அருக்கர் ஓர் வெண் சுடர் மதிச் செல்வன்.

685 கையும் கால்களும் கண்பெற்றுக் கதி பெற்ற கடும்புலி முனிச் செல்வன்
பை அராமுடிப் பதஞ்சலி பால் கடல் பருகி மாதவன் சென்னி
செய்ய தாள் வைத்த சிறு முனி குறு முனி சிவம் உணர் சனகாதி
மெய் உணர்ச்சி ஓர் வாமதேவன் சுகன் வியாதனார் அதன் மன்னோ.

686 எழுவர் அன்னையர் சித்தர் விச்சாதர் இயக்கர் கின்னரர் வேத
முழுவரம் புணர் முனிவர் யோகியர் மணி முடித்தலைப் பல நாகர்
வழு இல் வான் தவ வலி உடை நிருதர் வாள் வலி உடை அசுரேசர்
குழுவொடும் பயில் பூத வேதாளர் வெம் கூளிகள் அரமாதர்.

687 ஆண்டினோடு அயனம் பருவம் திங்கள் ஆறு இரண்டு இரு பக்கம்
ஈண்டு ஐம் பொழுது யோகங்கள் கரணங்கள் இராப்பகல் இவற்றோடும்
பூண்ட நாழிகை கணம் முதல் காலங்கள் பொருகடல் அதிதிக்கு
நீண்ட மால் வரைதிக்கு மேகம் மின் நிமிர்ந்த ஐயம் பெரும் பூதம்

688 மந்திரம் புவனங்கள் தத்துவம் கலை வன்னங்கள் பதம் வேதம்
தந்திரம் பல சமயநூல் புறம் தழீஇச் சார்ந்த நூல்தரும் ஆதி
முந்திரங்கிய சதுர்விதம் சரியையே முதலிய சதுட் பாதம்
இந்திரங்கு நீர் முடியவர் அடியவர் இச்சியா எண் சித்தி.

689 ஆயிரம் கடல் அனையவாய் பரந்து எழு ஆயிரம் அனிகத்துள்
ஆயிரம் கதிர் அனையராய் உருத்திரர் அந்தரத்தவர் அண்டம்
ஆயிரம் தகர் பட்டெனத் துந்துபி ஆயிரம் கலந்து ஆர்ப்ப
ஆயிரம் சதகோடி யோசனை வழி அரைக் கணத்து இடைச் செல்வார்.

690 சித்தம் தேர் முனி வேந்தரும் தேவரும் சிவன் உருத் தரித்தோரும்
தத்தம் தேர் முதல் ஊர்தியர் வார் திகழ் சந்தன மணிக் கொங்கைக்
கொத்தம் தேமலர் குழல் மனை ஆரோடும் குளிர் வீசும் பாறாச் சென்று
அத்தம் தேரிடை ஆள் பங்கன் அணிவரைக் அணியராய் வருகின்றார்.

691 இழிந்த ஊர்தியர் பணிந்து எழும் யாக்கையர் இறைபுகழ் திருநாமம்
மொழிந்த நாவினர் பொடிப்பு எழும் மெய்யினர் முகிழ்த்த கை முடியேறக்
கழிந்த அன்பினர் கண் முதல் புலம் கட்கும் கருணை வான் சுவை ஊறப்
பொழிந்த ஆனந்தத் தேன் உறை திருமலைப் புறத்து வண்டு என மொய்த்தார்.

692 விரவு வானவர் நெருக்கு அற ஒதுக்குவான் வேத்திரப் படை ஓச்சி
அரவு வார் சடை நந்தி எம் பிரான் அவர் அணிமணி முடி தாக்கப்
பரவு தூளியில் புதைபடு கயிலை அம் பருப்பதம் பகல் காலும்
இரவி மண்டலத்து ஒடுங்கும் நாள் ஒடுங்கிய இந்து மண்டலம் மானும்.

693 வந்த வானவர் புறநிற்ப நந்தி எம் வள்ளல் அங்கு உள் எய்தி
எந்தை தாள் பணிந்து ஐய விண்ணவர் எலாம் ஈண்டினர் என ஈண்டுத்
தந்தி என்ன வந்து அழைத்து வேத்திரத்தினால் தராதரம் தெரிந்து உய்ப்ப
முந்தி முந்தி வந்து இறைஞ்சினர் சேவடி முண்டக முடி சூட.

694 தீர்த்தன் முன் பணிந்து ஏத்து கின்றார்களில் சிலர்க்குத் தன் திருவாயின்
வார்த்தை நல்கியும் சிலர்க்கு அருள் முகிழ் நகை வழங்கியும் சிலர்க்குக் கண்
பார்த்து நீள் முடி துளக்கியும் சிலர்க் அருள் பரி சிறந்து எழுந்து அண்டம்
காத்த கண்டன் ஓர் மண்டபத்து இடைப்புக்குக் கடி மணக் கவின் கொள்வான்.

695 ஆண்ட நாயகன் திரு உளக் குறிப்பு உணர்ந்து அளகை நாயகன் உள்ளம்
பூண்ட காதல் மேல் கொண்டு எழு அன்பும் தன் புனித மெய்த் தவப் பேறும்
ஈண்ட ஆங்கு அணைந்து எண் இலா மறைகளும் இருவரும் முனி வோரும்
தீண்டரும் திரு மேனியைத் தன்கையால் தீண்டி மங்கலம் செய்வான்.

696 பூந்துகில் படாம் கொய் சகத் தானைபின் போக்கு கோவணம் சாத்தி
ஏந்தி இரட்டை ஞாண் பட்டிகை இறுக்கி வண்டு இரைக்கும் நாள் மலர்க் குஞ்சி
வேய்ந்து கற்பகப் புது மலர்ச் சிகழிகை இலைந்து நீறு அணி மெய்யில்
சாந்த மான் மதம் தண் பனி நீரளாய்த் தடக்கையான் அட்டித்தான்.

697 இரண்டு செம் சுடர் நுழைந்து இருந்தால் என இணை மணிக் குழைக் காதில்
சுருண்ட தோடு பொன் குண்டலம் திணி இருள் துரந்து தோள் புறம் துள்ள
மருண்ட தேவரைப் பரம் என மதிப்பவர் மையல் வல் இருண் மான
இருண்ட கண்ட மேல் முழுமதி கோத்து என இணைத்த கண்டிகை சாத்தி.

698 வலம் கிடந்த முந்நூல் வரை அருவியின் வயங்கு மார்பிடைச் சென்னித்
தலம் கிடந்த வெண் திங்கள் ஊற்று அமுது எனத் தரளம் ஆல் இலை சாத்தி
இலங் கிடந்த மாலிகைப் பரப்பிடை இமைத்து இருண் முகம் பிளந்து ஆரம்
கலம் கிடந்த பால் கடல் முளைத்து எழும் இளம் கதிர் எனக் கவின் செய்து.

699 திசை கடந்த நாற் புயங்களில் பட்டிகை சேர்த்து வாள் எறிக்கும் தோள்
நசை கடந்த நல்லார் மனம் கவர்ந்து உயிர் நக்க அங்கதம் சாத்தி
அசை கடங் கலுழ் வாரண உரிவை நீத்து அணிகொள் உத்தரியம் பெய்

திசை கடந்த மந்திர பவித்திர எடுத்து எழில் விரல் நுழைவித்து.

700 உடுத்த கோவண மிசை பொலம் துகில் அசைத்து உரகம் ஐந்தலை நால
இடுத்த போல் வெயின் மணித்தலைக் கொடுக்கு மின் விட இரும்புறம் தூக்கித்
தொடுத்த தார் புயம் தூக்கி நூபுரம் கழல் சொல் பதம் கடந்து அன்பர்க்கு
அடுத்த தாள் இட்டு இருநிதிக் கோமகன் அரும் தவப் பயன் பெற்றான்.

701 செம் கண் மால் அயன் இந்திரன் முதல் பெரும் தேவர்க்கும் யாவர்க்கும்
மங்கலம் தரு கடைக் கணா அகன் ஒரு மங்கலம் புனைந்தான் போல்
சங்கை கொண்டு உகும் போதரன் முதுகின் மேல் சரணம் வைத்து எதிர் போந்த
துங்க மால் விடை மேல் கொடு நடந்தனன் சுரர்கள் பூ மழை தூர்த்தார்.

702 அந்தரத் தவர் அந்தர துந்துபி ஐந்தும் ஆர்த்தனர் சூழ
வந்த அரக்கரும் இயக்கரும் பூதரும் மங்கல இயம் கல்லக்
கொந்தலர்க் கரும் குழல் அர மடந்தையர் கொளைவல் விஞ்சையர் தாளம்
தந்து அசைத்திட மலர்ந்த பூம் கொம்பர் போல் சாய்ந்து அசைந்தனர் ஆட.

703 துங்கம் ஆயிரம் கருவி ஆயிரம் மலைத் தூங்கி இருண் முழை தோறும்
சிங்கம் ஆயிரம் வாய் திறந்து ஆர்த்து எனச்சிரங்கள் ஆயிரம் திண் தோள்
அங்கம் ஆயிரம் ஆயிரம் உடையவன் ஆயிரம் முகம் தோறும்
சங்கம் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆயிரம் தடக்கையும் பிடித்து ஊத.

704 போக்கு மாயவன் புணர்ப்பையும் இருள் மலப்புணர்ப்பையும் கடந்து எம்மைக்
காக்கும் நாயகன் அருச்சனை விடாது அருள் கதி அடைந்துளவாணன்
தூக்கு நேர் பட ஆயிரம் கரங்களால் தொம் என முகம் தொறும்
தாக்க வேறு வேறு எழுகுட முழா ஒலி தடம் கடல் ஒலி சாய்ப்ப.

705 முனிவர் அஞ்சலி முகிழ்த்த செம் கையினர் மொழியும் ஆசியர் உள்ளம்
கனி அரும்பிய அன்பினர் பரவ உட் கருத்து ஒரு வழிக் கொண்டோர்
துனிவரும் கண நாதர் கொட்டதிர் கரத் துணையினர் மழைபோலப்
பனி வரும் கணர் ஆடிய தாளினர் பாடுநாவினர் ஏத்த.

706 இந்திரன் மணிக் களாஞ்சி கொண்டு ஒரு மருங்கு எய்த மெல் இலை வாசம்
தந்தில் அங்கு பொன் அடைப்பை கொண்டு ஈசன் ஒர் சார் வர மருத்துக் கோ
வந்திரம் ஒலி ஆலவட்டம் பணி மாறாவா அழல் தூபம்
தந்து நேர நீர்க் கடவுள் பொன் கோடிகம் தாமரைக் கரம் தூக்க.

707 நிருதி ஆடி கொண்டு எதிர்வர அடிக்கடி நிதி முகத்து அளகைகோன்
கருதி ஆயிரம் சிதறிடத் தண்டி நன்கு ஆம் சுகர் வினை செய்யப்
பரிதி ஆயிரம் பணாடவி உரகரும் பல்மணி விளக்கு ஏந்தச்
சுருதி நாயகன் திருவடி முடியின் மேல் சுமந்து பின்புறம் செல்ல.

708 கங்கை காவிரி ஆதிய நவநிதிக் கன்னியர் குளிர் தூங்கப்
பொங்குவார் திரைக் கொழுந்து எனக் கவரிகள் புரட்ட வெண் பிறைக் கீற்றுத்

துங்க வாள் எயிற்று இருள் உடல் குழி விழிச்சுடர் அழல் செம்பங்கிச்
சங்கவார் குழைக் குறிய குண்டோதரன் தண் மதி குடை தாங்க.

709 இடிக்கும் வான் உரு மேறுயர் நெடும் கொடி எகின வெண் கொடி ஞாலம்
முடிக்கும் ஊழி நாள் உளர் கடும் கால் என மூச் செறி விடநாகம்
துடிக்க வாய் விடு முவண வண் கொடி முதல் சூழ்ந்து சேவகம் செய்யும்
கொடிக் குழாத்தின் உள் கொடி அரசாய் விடைக் கொடி புடை பெயர்ந்து ஆட.

710 கண் நுதல் பிரான் மருங்கு இரு கடவுளர் கப்பு விட்டு என தோன்றும்
வண்ண முத்தலைப் படை எடுத்து ஒரு குட வயிறு உடைப் பெரும் பூதம்
பண்ண அப்பதி நெண் படைக் கலமும் தன் பக்கமாச் சேவிப்ப
அண்ணன் முச்சுடர் முளைத்து ஒரு வரை நடந்து அனையது ஓர் மருங்கு எய்த.

711 பந்த நான் மறைப் பொருள் திரட்டு என வட பாடல் செய்து எதிர் புட்ப
தந்தன் ஏத்த வான் உயிர் உண உருத்து எழு அடல் விடத்து எதிர் நோக்கும்
அந்தம் ஆதி இலான் நிழல் வடிவமா ஆடியின் நிழல் போல
வந்த சுந்தரன் சாத்து நீறொடு திரு மாலையும் எடுத்து ஏந்த.

712 அன்னத் தேரினன் அயன் வலப்பாங்கர் அராவலி கவர் சேன
அன்னத் தேரினன் மால் இடப் பாங்கரு மலர்க் கரம் குவித்து ஏத்தப்
பொன்னத் தேமலர் கொன்றையான் வெள்ளி அம் பொருப்பொடு எழீஇப் போந்தால்
என்ன தேர் அணி மதுரை மா நகர்ப் புறத்து எய்துவன் அவ்வேலை.

713 தேவர்கள் தேவன் வந்தான் செம் கண் மால் விடையான் வந்தான்
மூவர்கண் முதல்வன் வந்தான் முக்கண் எம்பெருமான் வந்தான்
பூவலர் அயன் மால் காணாப் பூரண புராணன் வந்தான்
யாவையும் படைப்பான் வந்தான் என்று பொன் சின்னம் ஆர்ப்ப.

714 பெண்ணினுக்கு அரசி வாயில் பெருந்தகை அமைச்சர் ஏனை
மண்ணினுக்கு அரசர் சேனை மன்னவர் பிறரும் ஈண்டிக்
கண்ணினுக்கு இனியான் தன்னைக் கண்டு எதிர் கொண்டு தாழ
விண்ணினுக்கு அரசன் ஊரின் வியத்தகு நகரில் புக்கான்.

715 முகில் தவழ் புரிசை மூதூர் முதல் பெரு வாயில் நீந்தி
அகில் தவழ் மாட வீதி வலம் பட அணைவான் ஆக
நகில் தழை பொலம் கொம்பு அன்ன நன்னகர் மகளிர் அம் பொன்
துகில் தழை மருங்குல் ஆயத் தொகைபுறம் தழுவச் சூழ்ந்தார்.

716 தமிழ் முதல் பதினெண் தேத்து மகளிரும் தாரு நாட்டின்
அமிழ்த மன்னவரும் முல்லை அம்புயம் குமுதம் நீலம்
குமிழ் நறும் கோங்கு காந்தள் கோழ் இணர் அசோகம் வாசம்
உமிழ் தர மலர்ந்த நந்த வனம் என ஒருங்கு மொய்த்தார்.

717 எம்மை நீர் விடுதிர்ஏ யோ என்ப போல் கலையும் சங்கும்

விம்ம நாண் மடனும் உங்கள் நெஞ்சுடை வெளியாறாக
உம்மை நீத்து ஓடும் அந்தோ உரைத்தன முரைத் தோம் என்று
தம்மை நூபுரம் கால் பற்றித் தடுப்ப போல் ஆர்ப்பச் சென்றார்.

718 கடி அவிழ் கமலக் காடு பூத்தது ஓர் கருணைவாரி
அடிமுதல் முடி ஈறு ஆக அலர் விழிக் குவளை சாத்திக்
கொடிய செம் பதுமப் போது குழல் இசை சூடுவார் போல்
தொடி அணி கரங்கள் கூப்பித் துதி என இனைய சொல்வார்.

719 நங்கை என் நோற்றாள் கொல்லோ நம்பியைத் திளைத்தற்கு என்பர்
மங்கையை மணப்பான் என்னோ வள்ளலும் நோற்றான் என்பர்
அங் கடி மதுரை என்னோ ஆற்றிய தவந்தான் என்பார்
இங்கு இவர் வதுவை காண்பான் என்ன நாம் நோற்றோம் என்பார்.

720 தென்னவன் வருந்தி மேல் நாள் செய்தவப் பேறாப் பெற்ற
தன் மகள் வதுவை காணத்தவம் செய்தான் இலனே என்பார்
கன்னிதன் அழகுக் ஏற்ற அழகன் இக் காளை என்பார்
மன்னவன் இவனே அன்றி வேறு இலை மதுரைக்கு என்பார்.

721 நங்கை தன் நலனுக்கு ஏற்ப நம்பியைத் தந்தது இந்தத்
துங்கமா மதி நூல் வல்ல சுமதி தன் சூழ்ச்சி என்பார்
அங்கவள் தவப் பேறு என்பார் அன்னை தன் கன்னிக்கு அன்றி
இங்கு இவண் மருகன் ஆக எத்தவம் உடையாள் என்பார்.

722 பூந்துகில் நெகிழ்ப்பர் சூழ்வர் புணர் முலை அலைப்பர் பூசு
சாந்தினை உகுப்பர் நாணம் தலைக் கொண்டார் போலச் சாய்வார்
கூந்தலை அவிழ்ப்பர் வாரிக் கூட்டுவர் முடிப்பர் மேனி
மாந்தளிர் எங்கு மாரன் வாளிகள் புதையச் சோர் வார்.

723 தண்ணளி ஒழுக்கம் சார்ந்த குணத்தினைச் சார்ந்தும் இந்த
வண்ண மென் மலர்கள் என்னே வாளியாய்த் தைத்த என்பார்
கண் நறும் கூந்தல் வேய்ந்த கடி அவிழ் நீலத்தாரும்
வெண்நகை அரும்பு முல்லை தாமமும் வெறுத்து வீழ்ப்பார்.

724 விம்மிச் செம் மாந்த கொங்கை மின் அனார் சிலர் வில் காமன்
கை மிக்க கணைஏறுண்டு கலங்கிய மயக்கால் தங்கள்
மைம் மிக்க நெடும் கண் மூரல் வதனமும் அவன் அம்பு என்றே
தம்மில்தம் முகத்தை நோக்கார் தலை இறக்கிட்டுச் செல்வார்.

725 பற்றிய பைம் பொன் மேனிப் பசப்பது தேறார் அண்ணல்
ஒற்றை மால் விடையின் மேல் கொண்டு இருந்து நம் உளத்து மேவப்
பெற்றனம் இது என் கொல் மாயம் பேதை ஈர் பெருமான் நீண்ட
கற்றைவார் சடைப் பூம் கொன்றை இது அன்றோ காண்மின் என்பார்.

726 திங்கள் என்று எழுந்து நம்மைச் சுடுவது என் செம் தீ என்பார்
புங்கவன் சென்னி மீதும் கிடப்பதே போலும் என்பார்
அங்கு அவற்கு இந்த வெப்பம் இலை கொல் என்று அயிற்பார் ஆற்றக்
கங்கை நீர் சுமந்தான் என்பார் அதனையும் காண்மின் என்பார்.

727 கலையொடு நாணம் போக்கிக் கருத்தொடு வண்ணம் வேறாய்
உலை யொடு மெழுக்கிட்டு என்ன உருகு கண்ணீரர் ஆகிக்
கொலையொடு பயில் வேல் கண்ணார் குரிசிறன் பவனி நோக்கி
அலை யொடு மதியம் சூடும் ஐயன் மெய் அன்பர் ஒத்தார்.

728 நட்டவர்க்கு இடுக்கண் எய்த நன்றி கொன்றவர் போல் கையில்
வட்டவாய் தொடியும் சங்கும் மருங்கு சூழ் கலையும் நீங்க
இட்ட பொன் சிலம்பிட்டு ஆங்கே நன்றியின் இகவார் போல்கால்
ஒட்டியே கிடப்ப நின்றார் உகுத்த பூம் கொம்பர் அன்னார்.

729 மின்னகு வேல் கணாள் ஓர் விளங்கு இழை விடை மேல் ஐயன்
புன்னகை போது நோக்கப் போது முப் புரமும் வேனின்
மன்னவன் புரமும் சுட்ட அல்லவோ கெட்டேன் வாளா
இன்னவை சுடாது போமோ ஏழையேம் புரமும் என்றாள்.

730 உழை விழி ஒருத்தி தன் கண் உரு வெளி ஆகித் தோன்றும்
குழகனை இரண்டு செம் பொன் கொங்கையும் ஒன்றாய் வீங்கத்
தழுவுவாள் ஊற்றம் காணா தடமுலை இரண்டே ஆகி
இழை உடை கிடக்க நீங்கி இருக்கை கண்டு இடைபோல் எய்த்தாள்.

731 வார் இரும் கொங்கையாள் ஒர் மாதரால் வானோர் உய்யக்
கார் இருள் விடம் உண்ட அன்று கறுத்ததே அன்று கொன்றைத்
தார் இரும் சடையார் கண்டம் ஐயன் மீர் தமது நெஞ்சம்
கார் இரும்பு என்றெ காட்டக் குறி இட்டக் கறுப்பே என்றாள்.

732 பொன்னவிர் சடையான் முன்னே போனது என் நெஞ்சு தூது ஆய்
அன்னது தாழ்த்தது என் என்று அழுங்குவாள் ஒருத்தி கெட்டேன்
என்னது நெஞ்சும் போனது என் என்றனள் ஒருத்தி கேட்ட
மின் அனாள் வேல் கண் சேந்தாள் விளைத்தனள் அவளும் பூசல்.

733 செப்பு இளம் கொங்கையாள் ஓர் தெரிவை நீர் திருநோக்கு எம்பால்
வைப்பது என் மதன் போல் எம்மைச் சுடுவதே அதனுக்கு ஆவி
அப்பொழுது அளித்தால் போல் எம் ஆவியும் அளித்தாள் இன்று
மெய்ப் புகழ் உமக்கு உண்டு இன்றெல் பெண் பழி விளையும் என்றாள்.

734 கவன மால் விடையான் தன்னைக் கடைக் கணித்திலன் என்று ஆங்குஓர்
சுவணவான் கொடியோர் ஓவத் தொழில் வல்லான் குறுக நோக்கி
இவனை நீ எழுதித் தந்தால் வேண்டுவ ஈவன் என்றாள்
அவனை யார் எழுத வல்லார் என்றனன் ஆவி சோர்ந்தாள்.

735 வலத்து அயன் வரவு காணான் மாலிடம் காணாள் விண்ணோர்
குலத்தையும் காணாள் மண்ணோர் குழாத்தையும் காணாள் ஞானப்
புலத்தவர் போலக் கண்ட பொருள் எலாம் மழுமான் செம்கைத்
தலத்தவன் வடிவாக் கண்டாள் ஒருதனித்து ஐயன் மாது.

736 முன் பெற்றம் காலில் செல்ல வண்ணலை முன்போய் காண்பான்
பின் பற்றி ஆசைப் பாசம் பிணித்து எழ ஓடு வாள் ஓர்
பொன் பெற்ற முலையாள் கொம்பர் அகுமலர் போலத் தாளின்
மின் பெற்ற காஞ்சி தட்ப விலங்கொடு நடப்பாள் ஒத்தாள்.

737 விதுக்கலை இலைந்து செம் கண் விடையின் மெல் வரும் ஆனந்த
மதுக் கடல்தனைக் கண் வாயான் முகந்து உண்டு மகளிர் எல்லாம்
புதுக்கலை சரிவது ஓரார் புரிவளை கழல்வது ஓரார்
முதுக் குறை அகல்வது ஓரார் மூழ்கினார் காம வெள்ளம்.

738 பைத்தழகு எறிக்கு மாடப் பந்தி மேல் நின்று காண்பார்
கைத்தலம் கூப்பி ஆங்கே கண்களும் நோக்கி ஆங்கே
சித்தமும் குடிபோய்ச் சொல்லும் செயலும் மாண்டு அம்கண் மாண
வைத்த மண் பாவை ஓடு வடிவுவேறு அற்று நின்றார்.

739 அன்பட்ட புரமும் காமன் ஆகமும் சுட்டதீ இம்
மின் பட்ட சடிலத்து அண்ணல் மெய் என்பது அறியார் நோக்கிப்
பொன் பட்ட கலனும் மெய்யும் பொரிகின்றார் அவனைப் புல்லின்
என் பட்டு விடுமோ ஐய ஏழையர் ஆவி அம்மா.

740 கொடிகள் பூத்து உதிர்ந்த போதில் கொம்பனார் கலையும் சங்கும்
தொடிகளும் சுண்ணத்தூளும் சுரர் பொழி மலரும் நந்தி
அடிகள் கைப் பிரம்பு தாக்கச் சிந்திய வண்ட வாணர்
முடிகளின் மணியும் தாரும் குப்பையாய் மொய்த்தவீதி.

741 துன்னிய தருப்பை கூட அரசிலை துழாவித் தோய்த்துப்
பொன் இயல் கலச நன்னீர் பூசுரர் வீசும் அன்னார்
பன்னியர் வட்டமாக வானவில் பதித்தால் என்ன
மின்னிய மணி செய் நீரா சனக்கலம் விதியால் சுற்ற.

742 கொடி முரசு சாடி செம் பொன் குட மணி நெய்யில் பூத்த
கடி மலர் அனைய தீபம் அங்குசம் கவரி என்னும்
படிவ மங் கலங்கள் எட்டும் பரித்து நேர் பதுமக் கொம்பர்
வடிவினார் வந்து காட்ட மாளிகை மருங்கில் செல்வான்.

743 செப்புரம் கவர்ந்த கொங்கை அரம்பையர் தீபம் காட்டும்
துப்புர அன்பினார்க்கு தூய மெய் ஞானம் நல்கும்
முப்புரம் கடந்தான் தன்னை மும் முறை இயங்கள் ஏங்க

கப்புர விளக்கம் தாங்கி வலம் செயக் கருணை பூத்தான்.

744 கோயில் முன் குறுகலோடும் ஐம்புலக் குறும்பு தேய்த்த
தூய நால் வேதச் செல்வர் சுவத்திகள் ஓத நந்தி
சேஇரும் தடக்கைப் பற்றிச் செம்கண் ஏறு இழிந்து நேர்ந்து
மாயனும் அயனும் நீட்டும் மலர்க்கரம் இருபால் பற்றி.

745 எதிர்ந்தரு மறைகள் காணாது இளைத்து அடி சுமந்து காணும்
முதிர்ந்த அன்பு உருவம் ஆன பாதுகை முடிமேல் சாத்தி
பதிந்தவர் தலை மேல் கொண்டு பாசவல் வினை தீர்த்து உள்ளம்
பொதிர்ந்து பேர் இன்பம் நல்கும் பொன்னடிப் போது சாத்தி.

746 பையா உரியின் அன்ன நடைப் படாம் பரப்பிப் பெய்த
கொய் அவிழ் போது நீத்தம் குரைகழல் அடி நனைப்பத்
தெய்வ மந்தார மாரி திரு முடி நனைப்பத் தென்னர்
உய்ய வந்து அருளும் ஐயன் உள் எழுந்து அருளும் எல்லை.

747 மங்கல மகளி ரோடும் காஞ்சன மாலை வந்து
கங்கையின் முகந்த செம்பொன் கரக நீர் அனையார் ஆக்கத்
திங்கள் அம் கண்ணி வேய்ந்த சிவபரம் சோதி பாத
பங்கயம் விளக்கி அந்நீர் தலைப் பெய்து பருகி நின்றாள்.

748 பாத நாள் மலர் மேல் ஈரம் புலர வெண் பட்டான் நீவிச்
சீத மென் பனி நீராட்டி மான் மத சேறு பூசித்
தாது அவிழ் புது மந்தாரப் பொன் மலர் சாத்திச் சென்னி
மீது இரு கரங்கள் கூப்பி வேறு நின்று இதனைச் சொன்னாள்.

749 அருமையால் அடியேன் பெற்ற அணங்கினை வதுவை செய்தித்
திருநகர் திருவும் கன்னித் தேயமும் கைக் கொண்டாள் என்று
உரை செய்தாள் அதற்கு நேர்வார் உள் நகை உடையர் ஆகி
மருகன் ஆரியங்கள் ஆர்ப்ப வதுவை மண்டபத்தைச் சேர்ந்தார்.

750 அருத்த நான் மறைகள் ஆர்ப்ப அரி மணித் தவிசில் ஏறி
நிருத்தன் ஆங்கு இருந்து சூழ நின்ற மால் அயனை ஏனை
உருத்திராதி யரை பின்னும் ஒழிந்த வானவரைத் தத்தம்
திருத்தகு தவிசின் மேவத் திருக் கடை நாட்டம் வைத்தான்.

751 விண்டல வானோர் ஏனோர் இடைதலான் ஞாலச் செல்வி
பண்டையள் அன்றி இன்று பரித்தனள் பௌவம் ஏழும்
உண்டவன் தன்னைத் தான் இன்று உத்தரத்து இருத்தினானோ
அண்டர் நாயகன் தன் ஆனை வலியினோ அறியேம் அம்மா.

752 மாமணித் தவிசில் வைகி மணவினைக்கு அடுத்த ஓரை
தாம் வரும் அளவும் வானத் தபனிய மலர்க் கொம்பு அன்னார்

காமரு நடன நோக்கிக் கருணை செய்து இருந்தான் இப்பால்
கோமகள் வதுவைக் கோலம் புனைதிறம் கூறல் உற்றேன்.

753 மாசு அறுத்து எமை ஆனந்த வாரி நீராட்டிப் பண்டைத்
தேசு உரு விளக்கவல்ல சிவபரம் பரையைச் செம்பொன்
ஆசனத்து இருத்தி நானம் அணிந்து குங்குமச் சேறு அப்பி
வாச நீராட்டினார் கண் மதிமுகக் கொம்பர் அன்னார்.

754 முரசொடு சங்கம் ஏங்க மூழ்கிநுண் தூசு சாத்தி
அரசியல் அறத்திற்கு ஏற்ப அந்தணர்க்கு உரிய தானம்
விரை செறி தளிர்க்கை ஆர வேண்டுவ வெறுப்பத் தந்து
திரை செய் நீர் அமுதம் அன்னாடு திருமணக் கோலம் கொள்வாள்.

755 செம் மலர்த் திருவும் வெள்ளைச் செழுமலர்த் திருவும் தங்கள்
கைமலர்த் தவப் பேறு இன்று காட்டுவார் போல நங்கை
அம்மலர் அனிச்ச மஞ்சு மடியில் செம் பஞ்சு தீட்டி
மைம் மலர்க் குழல் மேல் வாசக் காசறை வழியப் பெய்து.

756 கொங்கையின் முகட்டில் சாந்தம் குளிர் பனிநீர் தோய்த்து அட்டிப்
பங்கய மலர் மேல் அன்னம் பவளச் செவ்வாய் விட்டு ஆர்ப்பத்
தங்கிய என்ன வார நூபுரம் ததும்பச் செங்கேழ்
அங்கதிர்ப் பாதசாலம் கிண் கிணி அலம்பப் பெய்து.

757 எண் இரண்டு இரட்டி கோத்த விரிசிகை இருபத்து ஒன்றில்
பண்ணிய கலாபம் ஈர் ஏழ் பருமநால் இரண்டில் செய்த
வண்ணமே கலை இரண்டில் காஞ்சி இவ் வகை ஓர் ஐந்தும்
புண்ணியக் கொடி வண்டு ஆர்ப்ப பூத்த போல் புலம்பப் பூட்டி.

758 பொன் மணி வண்டு வீழ்ந்த காந்தளம் போது போல
மின் மணி ஆழி கோத்து மெல் விரல் செங்கைக் ஏற்ப
வன் மணி வைர யாப்புக் கடகமும் தொடியும் வானத்
தென் மணிக் கரங்கள் கூப்ப இருதடம் தோளில் ஏற்றி.

759 மரகத மாலை அம் பொன் மாலை வித்துரும மாலை
நிரைபடுவான வில்லின் இழல் பட வாரத் தாமம்
விரைபடு களபச் சேறு மெழுகிய புளகக் கொங்கை
வரைபடு அருவி அன்றி வனப்பு நீர் நுரையும் மான்.

760 உருவ முத்து உருவாய் அம் முத்து உடுத்த பல் காசு கோளாய்
மருவக் காசு சூழ்ந்த மாமணி கதிராய்க் கங்குல்
வெருவ விட்டு இமைக்கும் ஆர மேருவின் புறம் சூழ்ந்து ஆடும்
துருவச் சக்கரம் போல் கொங்கை துயல் வர விளங்கச் சூட்டி.

761 கொடிக் கயல் இனமாய் நின்ற கோட்சுறா வேறும் வீறு

தொடிக் கலை மதியும் தம் கோன் தொல் குல விளக்காய்த் தோன்றும்
பிடிக் இரு காதின் ஊடு மந்தணம் பேசு மாப் போல்
வடிக்குழை மகரத் தோடு பரிதி வாண் மழுங்கச் சேர்த்து.

762 மழைக்கும் மதிக்கும் நாப்பண் வானவில் கிடந்தால் ஒப்ப
இழைக்கும் மா மணி சூழ் பட்டம் இலம்பக இலங்கப் பெய்து
தழைக்குமா முகிலை மைந்தன் தளை இடல் காட்டு மா போல்
குழைக்கு நீர்த் தகர ஞாழல் கோதை மேல் கோதை ஆர்த்து.

763 கற்பகம் கொடுத்த விந்தக் காமரு கலன்கள் எல்லாம்
பொற்ப மெய்ப் படுத்து முக்கண் புனிதனுக்கு ஈறு இலாத
அற்புத மகிழ்ச்சி தோன்ற அழகு செய்து அமையம் தோன்றச்
சொல் கலையாளும் பூவின் கிழத்தியும் தொழுது நோக்கி.

764 சுந்தர வல்லி தன்னைச் சோபனம் என்று வாழ்த்தி
வந்து இருகையும் தங்கள் மாந்தளிர் கைகள் நீட்டக்
கொந்தவிழ் கோதை மாது மறம் எலாம் குடிகொண்டு ஏறும்
அந்தளிர் செங்கை பற்றா எழுந்தனண் மறைகள் ஆர்ப்ப.

765 அறைந்தன தூரியம் ஆர்த்தன சங்கம்
நிறைந்தன வானவர் நீள் மலர் மாரி
எறிந்தன சாமரை ஏந்திழையார் வாய்ச்
சிறந்தன மங்கல வாழ்த்து எழு செல்வம்.

766 அடுத்தனல் சுந்தரி அம் பொன் அடைப்பை
எடுத்தனள் ஆதி திலோத்தமை ஏந்திப்
பிடித்தனள் விந்தை பிடித்தனள் பொன்கோல்
உடுத்த நெருக்கை ஒதுக்கி நடந்தாள்.

767 கட்டவிழ் கோதை அரம்பை களாஞ்சி
தொட்டனள் ஊர்பசி தூமணி ஆல
வட்டம் அசைத்தனள் வன்ன மணிக்கா
சிட்டிழை கோடிக மேனகை கொண்டாள்.

768 கொடிகள் எனக் குளிர் போதொடு சிந்தும்
வடி பனி நீரினர் விசு பொன் வண்ணப்
பொடியினர் ஏந்திய பூம்புகை தீபத்
தொடி அணி கையினர் தோகையர் சூழ்ந்தார்.

769 தோடு அவிழ் ஓதியர் சோபன கீதம்
பாட விரைப் பனி நீரொடு சாந்தம்
ஏடு அவிழ் மென் மலர் இட்டப் படத்தில்
பாடக மெல்லடி பைப்பய வையா.

770 செம் மலராளடு நாமகள் தேவி
கைம்மலர் பற்றின கல்வி ஒடு ஆக்கம்
இம்மையிலே பெறுவார்க்கு இது போது என்று
அம்மணி நூபும் ஆர்ப்ப நடந்தாள்.

771 ஒல்கினண் மெல்ல ஒதுங்கினள் அன்பு
பில்கி இருந்த பிரான் அருகு எய்தி
மெல்கி எருத்தம் இசைத்த தலை தூக்கிப்
புல்கிய காஞ்சி புலம்ப இருந்தாள்.

772 அற்பக இமைக்கும் செம்பொன் அரதன பீடத்து உம்பர்ப்
பொற்பு அகலாத காட்சிப் புனிதன் ஓடு இருந்த நங்கை
எற்பகல் வலம் கொண்டு ஏகு எரிகதிர் வரையின் உச்சிக்
கற்பக மருங்கில் பூத்த காமரு வல்லி ஒத்தாள்.

773 பண்ணுமின் இசையும் நீரும் தண்மையும் பாலும் பாலில்
நண்ணும் இன் சுவையும் பூவும் நாற்றமும் மணியும் அம் கேழ்
வண்ணமும் வேறு வேறு வடிவு கொண்டு இருந்தால் ஒத்த
அண்ணலும் உலகம் ஈன்ற அம்மையும் இருந்தது அம்மா.

774 விண் உளார் திசையின் உள்ளார் வேறு உளார் பிலத்தின் உள்ளார்
மண் உளார் பிறரும் வேள்வி மண்டபத்து அடங்கி என்றும்
பண் உளார் ஓசை போலப் பரந்து எங்கும் நிறைந்த மூன்று
கண் உளார் அடியின் நீழல் கலந்து உளார் தம்மை ஒத்தார்.

775 ஆய போது ஆழி அங்கை அண்ணல் பொன் கரக நீரால்
சேயவான் சோதி ஆடல் சேவடி விளக்கிச் சாந்தம்
தூய போது அவிழ்ச் சாத்தித் தூபமும் சுடரும் கோட்டி
நேயமோடு அருச்சித்து ஐய நிறை அருள் பெற்று நின்றான்.

776 விண் தலத்து அவருள் ஆதி வேதியன் பாத தீர்த்தம்
முண்டகத் அவனும் மாலும் முனிவரும் புரந்தர் ஆதி
அண்டரும் நந்திதேவு அடுகணத்தவரும் ஏனைத்
தொண்டரும் புறம்பும் உள்ளும் நனைத்தனர் சுத்தி செய்தார்.

777 அத்தலை நின்ற மாயோன் ஆதி செம்கரத்து நங்கை
கைத்தலம் கமலப் போது பூத்தது ஓர் காந்தள் ஒப்ப
வைத்தரு மனுவாய் ஓதக் கரகநீர் மாரி பெய்தான்
தொத்தலர் கண்ணி விண்ணோர் தொழுது பூ மாரி பெய்தார்.

778 ஆடினார் அரம்பை மாதர் விஞ்சையர் அமுத கீதம்
பாடினார் அர என்று ஆர்த்துப் பரவினார் முனிவர் வானோர்
மூடினார் புளகப் போர்வை கணத்தவர் முடிமேல் செம்கை
சூடினார் பலரும் மன்றல் தொடு கடல் இன்பத்து ஆழ்ந்தார்.

779 புத்தனார் எறிந்த கல்லும் போது என இலைந்த வேத
வித்தனார் அடிக் கீழ் வீழ விண்ணவர் முனிவர் ஆனோர்
சுத்த நா ஆசி கூறக் குங்குமத் தோயம் தோய்ந்த
முத்த வால் அரிசிவீசி மூழ்கினார் போக வெள்ளம்.

780 அம்மையோடு அப்பன் என்ன அலர் மணம் போல நீங்கார்
தம் அருள் விளை யாட்டாலே ஆற்ற நாள் தமியர் போல
நம்மனோர் காணத் தோன்றி நன் மணம் புணர ஞாலம்
மும்மையும் உய்ந்த என்னாத் தத்தமின் மொழியல் உற்றார்.

781 காமரு சுரபித் தீம்பால் கற்பகக் கனி நெய் கன்னல்
நமரு சுவைய இன்ன நறு மது வருக்கம் செம் பொன்
ஆம் அணி வட்டத் திண்கால் பாசனத்து அமையப் பெய்து
தேமரு கொன்றை யானைத் திருக்கை தொட்டு அருள்க என்றார்.

782 அம்கை வைத்து அமுது செய்தாங்கு அக மகிழ்ந்து அட்ட மூர்த்தி
கொங்கு அவிழ் குமுதச் செவ்வாய் கோட்டிவாண் முறுவல் பூத்தான்
புங்கவர் முனிவர் கற்பின் மகளிரும் போதின் மேய
மங்கையர் இருவரோடும் மங்கலம் பாடல் உற்றார்.

783 மாக்கடி முளரி வாணன் மைந்தரோடு ஒருங்கு வைகி
நாக்களின் நடுவாரத் உடுவையான் அறுக நெய் ஆர்த்தி
ஆக்கிட ஆர மாந்தி வலம் சுழித்து அகடு வீங்கித்
தேக்கிடும் ஒலியின் ஆர்த்து நிமிர்ந்தது தெய்வச் செம்தீ.

784 சுற்று நான் மறைகள் ஆர்ப்ப தூரியம் சங்கம் ஏங்கக்
கற்ற நான் முகத்தோன் வேள்விச் சடங்கு நூல் கரைந்த ஆற்றால்
உற்ற மங்கல நாண் சாத்தி முழுது உலகு ஈன்றான் செம்கை
பற்றினன் பற்று இலார்க்கே வீடு அருள் பரம யோகி.

785 இணர் எரித் தேவும் தானே எரிவளர்ப்ப அவனும் தானே
உணவு கொள்பவனும் தானே ஆகிய ஒருவன் வையம்
புணர் உறு போகம் மூழ்கப் புருடனும் பெண்ணும் ஆகி
மணவினை முடித்தான் அன்னான் புணர்ப்பை யார் மதிக்க வல்லார்.

786 பின்பு தன் பன்னி ஓடு பிறைமுடிப் பெருமான் கையில்
நன் பொரி வாங்கி செந்தீ நாம் அடுத்து எனைத்தும் ஆன
தன் படி உணர்ந்த வேத முனிவர்க்குத் தக்க தானம்
இன்பகம் ததும்ப நல்கி எரிவல முறையால் வந்து.

787 மங்கலம் புனைந்த செம்பொன் அம்மிமேல் மாணாட்டி பாத
பங்கய மலரைக் கையால் பரிபுரம் சிலம்பப் பற்றிப்
புங்கவன் மனுவல் ஏற்றிப் புண்ணிய வசிட்டன் தேவி

எங்கு எனச் செம்கை கூப்பி எதிர்வர அருள் கண் சாத்தி.

788 விதிவழி வழாது வேள்வி வினை எலாம் நிரம்ப இங்ஙன்
அதிர் கடல் உலகம் தேற ஆற்றி நான் மறைகள் ஆர்ப்பக்
கதிர் மணி நகையார் வாழ்த்தக் காமனைக் காய்ந்த நம்பி
மதி நுதன் மங்கை ஓடு மணவறை தன்னில் புக்கான்.

789 மனிதரும் இமையாது ஐயன் மங்கல வனப்பு நோக்கிப்
புனித வானவரை ஒத்தர் அவர்க்கு அது புகழோ எந்தை
கனிதரு கருணை நாட்டம் பெற்றவர் கடவுள் ஓரால்
பனி தரு மலர் இட்டு ஏத்தி வழிபடல் பாலர் அன்றோ.

790 மானிடர் இமையோர் என்னும் வரம்பு இலர் ஆகி வேள்வி
தான் இடர் அகல நோக்கித் தலைத் தலை மயங்கி நின்றார்
கான் இடம் நடனம் செய்யும் கண்நுதல் அருள் கண் நோக்கால்
ஊன் இடர் அகலும் நாளில் உயர்ந்தவர் இழிந்தோர் உண்டோ.

791 மணவறைத் தவிசின் நீங்கி மன்றல் மண்டபத்தில் போந்து
கண மணிச் சேக்கை மேவிக் கரு நெடும் கண்ணன் வாணி
துணை வனே முதல் வானோர்க்கும் சூழ் கணத் தொகைக்கும் என்றும்
தணவறு செல்வம் தந்தோன் சாறு சால் சிறப்பு நல்கி.

792 ஏட்டுவாய் முளரியான் மால் ஏனை வானவரும் தத்தம்
நாட்டு வாழ் பதியில் செல்ல நல்விடை கொடுத்து வேந்தர்க்
காட்டுவான் ஆடிக் காட்டும் தன்மை போல் அரசு செய்து
காட்டுவான் ஆகி ஐயன் திருவுளக் கருணை பூத்தான்.

793 அதிர் விடைக் கொடி அம் கயல் கொடியாக வராக் கலன் பொன் கலனாகப்
பொதி அவிழ் கடுக்கை வேம்பு அலர் ஆக புலி அதள் பொலம் துகிலாக
மதிமுடி வைர மணிமுடியாக மறை கிடந்து அலந்து மா மதுரைப்
பதி உறை சோம சுந்தரக் கடவுள் பாண்டியன் ஆகி வீற்றிருந்தான்.

794 விண் தவழ் மதியம் சூடும் சுந்தர விடங்கப் புத்தேள்
கொண்டதோர் வடிவுக்கு ஏற்பக் குருதி கொப்புளிக்கும் சூலத்
திண் திறல் சங்கு கன்னன் முதல் கணத் தேவர் தாமும்
பண்டைய வடிவ மாறி பார்த்திபன் பணியின் நின்றார்.

795 தென்னவன் வடிவம் கொண்ட சிவபரன் உலகம் காக்கும்
மன்னவர் சிவனைப் பூசை செய்வது மறை ஆறு என்று
சொன்னது மன்னர் எல்லாம் துணிவது பொருட்டுத்தானும்
அந்நகர் நடுவூர் என்று ஒர் அணிநகர் சிறப்பக் கண்டான்.

796 மெய்ம்மை நூல் வழியே கோயில் விதித்து அருள் குறி நிறீ இப்பேர்
இம்மையே நன்மை நல்கும் இறை என நிறுவிப் பூசை

செம்மையால் செய்து நீப வனத்து உறை சிவனைக் கால
மும்மையும் தொழுது வையம் முழுவதும் கோல் நடாத்தும்.

797 பூவரு மயன் மால் ஆதிப் புனிதரும் முனிவர் ஏனோர்
யாவரும் தனையே பூசித்து இக பரம் அடைய நின்ற
மூவருள் மேலா முக்கண் மூர்த்தியே பூசை செய்த
தாவர இலிங்க மேன்மைத்தகுதி யார் அளக்க வல்லார்.

798 மனித்தருக்கு அரசாகித் எவ் வேந்தர்க்கு மடங்கலாய் மட நல்லார்க்
இனித்த ஐங்கணைக்கு ஆளைஆய் நிலமகள் இணர்த்துழாய் அணிமாலாய்
அனித்த நித்தம் ஓர்ந்து இக பரத்து ஆசை நீத்து அகம் தெள¤ந்து அவர்க்கு ஒன்றாய்த்
தனித்த மெய்யறிவு ஆனந்தம் ஆம் பரதத்துவமாய் நின்றான்.

திருமணப் படலம் சுபம்

----

1. 6. வெள்ளிஅம்பலத் திருக்கூத்தாடிய படலம் (799 - 826)

799 உலகியன் நிறுத்து வான் வந்து ஒரு பரம் சுடர்வான் திங்கள்
குலமணி விளக்கை வேட்டுக் கோமுடி கவித்துப் பாராண்டு
இலகுறு தோற்றம் ஈதான் முனிவர் இருவர் தேற
அலகிலா ஆனந்த கூத்துச் செய்தவாறு அறையல் உற்றாம்.

800 உலகியன் நிறுத்து வான் வந்து ஒரு பரம் சுடர்வான் திங்கள்
குலமணி விளக்கை வேட்டுக் கோமுடி கவித்துப் பாராண்டு
இலகுறு தோற்றம் ஈதான் முனிவர் இருவர் தேற
அலகிலா ஆனந்த கூத்துச் செய்தவாறு அறையல் உற்றாம்.

801 பொன் அவிர் கமலம் பூத்த புனித நீராடித் தத்தம்
நன்னெறி நியமம் முற்றி நண்ணினார் புலிக்காலோனும்
பன்னக முனியும் தாழ்ந்து பரவி அம் பலத்துள் ஆடும்
நின்னருள் நடம்கண்டு உண்பது அடியேங்கள் நியமம் என்£றர்.

802 என்னலும் அந்தக் கூத்தை இங்குநாம் செய்தும் தில்லைப்
பொன்னகர் உலகம் எல்லாம் உருவம் ஆம் புருடன் உள்ளம்
இன்னது துவாத சாந்தம் என்று இறை அருளிச் செய்ய
மன்னவ ஏனை அங்கம் ஆவென மன்னன் சொல்வான்.

803 அரைக்கும் மேல் உலகு ஏழ் என்று அரைக்குக் கீழ் உலகு ஏழ் என்றும்
உரைக்கலால் உலகம் எல்லா உருவம் ஆம் புருடற்கு இந்தத்
தரைக்கு மேல் அனந்தம் தெய்வத் தானம் உண்டு அனைத்தும் கூறின்
வரைக்கு உறா சில தானங்கள் வகுத்து உரை செய்யக் கேண்மின்.

804 திருவளர் ஆரூர் மூலம் திருவானைக் காவே குய்யம்

மருவளர் பொழில் சூழ் அண்ணாமலை மணி பூரம் நீவிர்
இருவரும் கண்ட மன்றம் இதயம் ஆம் திருக்காளத்தி
பொருவரும் கண்டம் ஆகும் புருவ மத்தியம் ஆம் காசி.

805 பிறை தவழ் கயிலைக் குன்றம் பிரமரந் திரமாம் வேதம்
அறைதரு துவாத சாந்த மதுரை ஈது அதிகம் எந்த
முறையினால் என்னின் முன்னர் தோன்றிய முறையால் என்றக்
கறை அறு தவத்த ரோடு கவுரியன் கோயில் புக்கான்.

806 தன் அருள் அதனால் நீத்த தன்னையே தேடிப் போந்த
மின்னவிர் கயிலைதானோ விடை உரு மாறி மன்றாய்
மன்னியது ஏயோ திங்கள் மண்டல மேயோ என்னப்
பொன் அவிர் விமானக் கீழ்பால் வெள்ளி அம் பொது உண்டாக.

807 மின் பயில் பரிதிப் புத்தேள் பால் கடல் விளங்கி ஆங்குப்
பின் பதன் இசை மாணிக்கப் பீடிகை தோன்றிற்று அன்னது
அன்பர் தம் உளமே ஆகும் அல்லது வேதச் சென்னி
என்பது ஆம் அஃதே அன்றி யாது என இசைகற் பாற்றே.

808 அன்னது ஓர் தவிசின் உம்பர் ஆயிரம் கரத்தால் அள்ளித்
துன் இருள் விழுங்கும் கோடி சூரியர் ஒரு காலத்து
மன்னினர் உதித்தால் ஒப்ப மன மொழி பக்கம் கீழ்மேல்
பின் முதல் கடந்த ஞானப் பேர் ஒளி வடிவாய்த் தோன்றி.

809 முந்துறு கணங்கள் மொந்தை தண்ணுமை முழக்கம் செய்ய
நந்தி மா முழவம் தாக்க நாரணன் இடக்கை ஆர்ப்ப
வந்துகம் தருவ நூலின் மரபுளி இருவர் பாட
ஐந்து துந்துபியும் கல்லென்று ஆர் கலி முழக்கம் காட்ட.

810 மது முகத்து அலர்ந்த வெண் தாமரைகள் சுருதிக் கூட்டச்
சது முகத்து ஒருவன் சாமகீத யாழ் தடவிப் பாட
விது முகத்து அருகு மொய்க்கும் மீன் என ஞான வெள்ளிப்
பொது முகத்து அமரர் தூற்றும் பூமழை எங்கும் போர்ப்ப.

811 பொரும் கடல் நிறத்த செம் தீ பொங்குளை குறளன் மீது
பெரும் கடல் வடவைச் செம்கண் பிதுங்க மேல் திரிந்து நோக்கி
முரும் கடல் எரியில் சீற முதுகிற வலத்தாள் ஊன்றிக்
கரும் கடல் முளைத்த வெய் யோன் காட்சியில் பொலிந்து நின்று.

812 கொய்யும் செம் கமலப் போது குவிந்து என எடுத்துக் கூத்துச்
செய்யும் புண்டரிகத் தாளும் திசை கடந்து உள ஈர் ஐந்து
கையும் திண் படையும் தெய்வ மகளிர் மங்கல நாண் காத்த
மை உண்ட மிடறும் சங்க வார் குழை நுழைந்த காதும்.

813 செக்கரம் சடையும் தேசு ஆர் வெண் திரு நீறும் தெய்வ
முக்கணும் உரகக் கச்சும் முள் எயிறு இமைக்கும் மார்பும்
மைக்கரும் கயல் கண் நங்கை வல்லியின் ஒதுங்கி நிற்கும்
பக்கமும் அவள் மேல் வைத்த பார்வையும் நகையும் தோன்ற.

814 கங்கை ஆறு அலம்பும் ஓசை கடுக்கை வண்டு இரங்கும் ஓசை
மங்கல முழவின் ஓசை மந்திர வேத ஓசை
செம்கை ஆடு எரியின் ஓசை திருவடிச் சிலம்பின் ஓசை
எங்கணும் நிரம்பி அன்பர் இரு செவிக்கு அமுதம் ஊற்ற.

815 ஆடினான் அமல மூர்த்தி அஞ்சலி முகிழ்த்துச் சென்னி
சூடினார் அடியில் வீழ்ந்தார் சுருதி ஆயிரம் நாவாரப்
பாடினார் பரமானந்தப் பரவையில் படிந்தார் அன்பு
நீடினார் நிருத்த ஆனந்தம் காண்பது நியமம் பூண்டார்.

816 முனிவர் கந்தருவர் வானோர் தானவர் மோன யோகர்
புனித கிம்புருடர் ஆதிப் புலவரும் இறைஞ்சி அன்பில்
கனிதரு இன்பத்து ஆழ்ந்தார் திருமணம் காணவந்த
மனிதரும் காணப் பெற்றார் மாதவர் பொருட்டான் மன்னோ.

817 அனந்தனா முனிவர் வேந்தன் அளவு இல் ஆனந்தம் மூறி
மனம் தனி நிரம்பி மேலும் வழிவது போல மார்பம்
புனைந்த புண்ணிய வெண்ணீறு கரைந்திடப் பொழி கண் நீருள்
நனைந்து இரு கரம் கூப்பி நாதனைப் பாடுகின்றான்.

818 பராபர முதலே போற்றி பத்தியில் விளைவாய் போற்றி
சராசரம் ஆகி வேறாய் நின்ற தற் பரனே போற்றி
கராசல உரியாய் போற்றி கனக அம்பலத்துள் ஆடும்
நிராமய பரமானந்த நிருத்தனே போற்றி போற்றி.

819 ஒன்று ஆகி ஐந்தாயை ஐந்து உருவாகி வருவாய் போற்றி
இன்றாகிச் சென்ற நாளாய் எதிர் நாளாய் எழுவாய் போற்றி
நன்றாகித் தீயது ஆகி நடுவாகி முடிவாய் மன்றுள்
நின்றாடும் பரமானந்த நிருத்தனே போற்றி போற்றி.

820 அடியரேம் பொருட்டு வெள்ளி அம்பலத்து ஆடல் போற்றி
பொடி அணி தடம் தோள் போற்றி புரி சடை மகுடம் போற்றி
கடி அவிழ் மலர் மென் கூந்தல் கயல் விழி பாகம் போற்றி
நெடிய நல் பரமானந்த நிருத்தனே போற்றி போற்றி.

821 என்று நின்று ஏத்தினான் பின் இருவரை நோக்கி வெள்ளி
மன்றுள் நின்று ஆடா நின்ற மறை முதல் கருணை கூர்ந்து
நன்று நீர் வேட்டது என் என்று அருள் செய்ய நாதன் பாதம்
துன்று மெய் அன்பில் தாழ்ந்து தொழுது நின்று இதனைச் சொல்வார்.

822 எந்தையிருத் திருக்கூத்தென் றுமிந்நிலைநின் றியார்க்கும்
பந்தவெம் பாசநீங்கப் பரித்தருள் செய்தி யென்னச்
செந்தமிழ்க் கன்னி நாடுசெய்தமா தவப்பே றெய்தத்
தந்தன மென்றான் வேந்தலை தடுமாறநின்றான்.

823 அராமுனி ஈது வேண்டும் ஆதி எம் பெரும் இந்த
நிராமய பரமானந்த நிருத்த நேர் கண்டோர் எல்லாம்
தராதலம் மிசை வந்து எய்தாத் தனிக்கதி பெறுதல் வேண்டும்
பராபர என்று தாழ்ந்தான் பகவனும் அதற்கு நேர்ந்தான்.

824 ஆர்த்தனர் கணத்தோர் கை கோத்து ஆடினார் அலர் பூ மாரி
தூர்த்தனர் விண்ணோர் கண்ணீர் துளும்பினர் முனிவர் ஆகம்
போர்த்தனர் புளக அன்பில் புதைந்தனர் விழுங்குவார் போல்
பார்த்தனர் புல்லிக் கொண்டார் பரவிய அவ் இருவர் தம்மை.

825 அனித்தம் ஆகிய பூத ஐம் பொறி புலன் ஆதி ஆறு ஆகி
இனித்த மாயையோடு இருவினைத் தொடக்கினும் இருளினும் வேறு ஆகித்
தனித்த யோகிகள் அகம் நிறைந்து ஆடிய தனிப்பெரும் திருக்கூத்தைக்
குனித்த வண்ண மாக் கண்டவர்க்கு இகபரம் கொடுத்து அவண் உறை கின்றான்.

826 குனிவில் ஆதிரைத் தினம் தொடுத்து எதிர் வரு கொடுவில் ஆதிரை எல்லை
புனித ஆடக முளரி தோய்ந்து தனித்தனிப் பொது நடம் தரிசித்து அங்கு
இனிது அமர்ந்து நூற்று எண் மடம் ஐந்து எழுத்து எண்ணி இந்நிலை நிற்கும்
கனியும் அன்பினார் எண்ணியாங்கு எய்துவர் கருதிய வரம் எல்லாம்.

வெள்ளிஅம்பலத் திருக்கூத்தாடிய படலம் சுபம்

1.7. குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்ட படலம் (827 - 848)

827 பன்ன கேசனும் அடு புலிப் பாதனும் பணிய
மின்னுவார் சடை மன்னவன் வெள்ளி மன்று ஆடல்
சொன்னவாறு இது பசித்து அழல் சுட ஒரு பூதம்
அன்ன மாமலை தொலைத்த ஆறு எடுத்து இனி அறைவாம்.

828 மின் இயல் கடை மாதவர் வேதியர் ஏனோர்
எந் நிலத்து உள மன்னவர் யாவர்க்கும் முறையே
பொன் இயல் கலத்து அறு சுவைப் போனகம் அருத்தா.

829 பூசு கின்றவும் உடுப்பவும் பூண்பவும் பழுக்காய்
வாச மெல்லிலை ஏனவும் அம் முறை வழங்காத்
தேச மன்னவர் ஏனையோர் செல்லுநர்ச் செலுத்தி
ஈசன் அன்புறு கற்பினாள் இருக்கும் அவ் வேலை.

830 மடை வளத் தொழில் புலவர் வந்து அடியிணை வணங்கி
அடியரேம் அட்ட போனகம் ஆயிரத்து ஒன்றின்
இடையது ஆயினும் தொலைந்திலது ஆம் கண் மேல் செய்யக்
கடவது ஏது எனப் பிராட்டி தன் கணவர் முன் குறுகா.

831 பணிந்து ஒதுங்கி நின்று அடி கண் முப்பத்து முக்கோடி
கணங்கள் தம்மொடும் இங்கு எழுந்து அருள்வது கருதி
இணங்கும் இன் சுவைப் போனகம் எல்லை என்று ஆக்கி
உணங்கு கின்றது உண்டு எஞ்சிய எனைத்து என உரைக்கின்.

832 இமையக் குன்றமும் அடைகலாது இதன் புறம் கிடந்த
சிமையக் குன்றுகள் ஈட்டமும் சேர்ந்து என நிமிரச்
சமையக் கொட்டிய வால் அரிப் புழுக்கலும் சாதக்
அமையக் கொட்டிய கறிகளின் வருக்கமும் அனைத்தே.

833 என்ற போது இறை எம்பிரான் தேவியார் இடத்தில்
ஒன்றும் அன்பினால் ஒரு விளையாடலை நினைத்தோ
தன் தனிக்குடைப் பாரிடத் தலைவனது ஆற்றல்
அன்றி யாவரும் அறிந்திடக் காட்டாவோ அறியேம்.

834 சிறிது வாள் நகை செய்து மூ வேந்தரில் சிறந்த
மறுவில் மீனவன் அரும் பெறல் மகள் உனக்கு அரிதில்
பெறுவது ஏது வான் தருவும் நின் பணி செயப் பெற்று இங்கு
உறைவதேல் பிறர் திரு எலாம் உன்னதே அன்றோ.

835 அளவு இலாத நின் செல்வத்தின் பெருக்கை நாம் அறிய
விளைவு செய்தனை போலும் நின் விருந்து உணப் பசியால்
களை அடைந்தவர் ஆகி நம் கணத்தினுள் காணேம்
தளவ மூரலாய் யாம் செய்ய தக்கது ஏது என்றான்.

836 அடுக்க நின்ற குண்டோதரன் அகட்டிடை வடவை
மடுக்க உன்னினான் அது வந்து வயிற்று எரி பசியாய்த்
தொடுக்க ஆலம் உண்டாங்கு உடல் சோர்ந்து வேர்த்து ஆவி
ஒடுக்கம் உற்று ஐய பசியினால் உயங்கினேன் என்றான்.

837 குடை எடுக்கும் இக் குறிய தாள் குறட்கு ஒருபிடி சோறு
இடுமின் அப்புறம் சோறுமால் எனத் தொழுது எல்லாம்
உடைய நாயகி போயினாள் குறியனும் உடனே
நடை தளர்ந்து கண் புதைந்து வாய் புலர்ந்திட நடந்தான்.

838 படைக்கண் ஏவலர் இறைமகள் பணியினால் பசிநோய்
தொடுத்தவன் தனைக் கொண்டு போய் சொன்றி முன் விடுத்தார்
அடுத்து இருந்ததே கண்டனர் அன்ன மா மலையை
எடுத்து அயின்றது அடிசில் அங்கு இருந்தது காணார்.

839 சிலம்பு நூபுரச் சீறடிச் சேடியர் சில்லோர்
அலம்பு வால் வளைக் கை நெரித்து அதிசயம் அடைந்தார்
புலம்பு மேகலையார் சிலர் பொருக்கு என வெருண்டார்
கலம் பெய் பூண் முலையார் சிலர் கண்புதைத்து திரிந்தார்.

840 முரவை போகிய முரிவில் வான் மூரல் பால் வறையல்
கருனை தீம் பயறு அடு துவையல் பல் வகைக் கறிகள்
விரவு தேம்படு பால் தயிர் இழுது தேன் வெள்ளம்
வரைவு இலாதன மிடாவொடு வாரி வாய் மடுத்தான்.

841 பல் பழக் குவை வேற்று உருப் பண்ணியம் கன்னல்
மெல் சுவைத் தண்டு தெங்கு இவை அன்றியும் ஏவா
வல்சி காய்களின் வருக்கமும் நுகர்ந்து மாறாமல்
எல்லைதீர் நவ பண்டமும் எடுத்து வாய் மடுத்தான்.

842 பாரித்து உள்ள இப் பண்டமும் பரூ உக் குறும் கையால்
வாரித் தன் பெரு வயிற்றிடை வைப்பவும் துடுவை
பூரித்து ஆகுதி பண்ணிய தழல் எனப் பொங்கிக்
கோரித்து ஒன்பது வாயிலும் பசித்தழல் கொளுத்த.

843 அலங்கல் ஓதி கண்டு அதிசயம் அடைந்து தன் அன்பின்
நலம் கொள் நாயகன் முன்பு போய் நாணம் உள் கிடப்ப
இலங்கு பூம்குழல் சுவல் மிசை இறக்கி இட்டு ஒல்கி
நிலங் கிளைத்து நின்றாள் நிலை கண்டனர் நிருபன்.

844 அஞ் சில் ஓதியை வினவுவான் அறிகலான் போலக்
குஞ்சி ஆர் அழல் அன்ன அக் குட வயிற்றவன் உண்டு
எஞ்சி உள்ளவேல் பூதங்கள் இன்னமும் விடுத்து உன்
நெஞ்சு உவப்பவே அருத்துதும் என்னலும் நிமலை.

845 ஐய இன்னும் இக் குறள் பசி அடங்கிடா வேறு
வெய்ய பாரிட வீரரை விடுத்தி ஏல் எடுத்து
வையம் யாவையும் வயிற்றிடை வைப்பரே அதனால்
செய்ய கால ருத்திரப் பெயர் தேற்றம் ஆம் உனக்கே..

846 சங்க வார் குழைக் குறண் மகன் தன் செயல் தானே
இங்கு வந்து உரை செய்திட அறிதி என்று இறைமுன்
மங்கை நாயகி குமுதவாய் மலர் பொழுது எயிற்றுத்
திங்கள் வாய் முழையான் பசித் தீச்சுட வந்தான்.

847 நட்டம் ஆடிய சுந்தர நங்கை எம் பிராட்டி
அட்ட போனகம் பனி வரை அனையவாய்க் கிடந்த
தொட்டு வாய் மடுத்திடவும் என் சுடு பசி தணியாது

இட்டு உணாதவர் வயிறு போல் காந்துவது என்றான்.

848 கையர் முப்புரத்து இட்ட தீக் கடும்பசி உருவாய்ப்
பொய்யனேன் வயிற்று இடைக் குடி புகுந்ததோ என்னும்
கை எறிந்திடும் அண்டங்கள் வெடி படக் கதறும்
ஐய கோ எனும் உயிர்த்திடும் ஆவி சோர்ந்து அயரும்.

குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்ட படலம் சுபம்

1.8. அன்னக் குழியும் வைகையும் அழைத்த படலம் (849- 875)

849 வேத நாயகன் பாரிட வேந்தனுக்கு அமையா
ஓதன் ஆதிகன் அருத்திய தன்மை ஈது வையும்
போத ராமையால் அமைவுறப் போனகக் குழிதந்து
ஓத மாநதி அருத்திய செய்தியும் உரைப்பாம்.

850 கவன மால் விடை ஆளியின் கடிகமழ் தென்றல்
பவன மா மலை யாட்டியைப் பார்த்து உளே நகைத்துத்
தவன மாப் பசி உடையவன் தன் பொருட்டு அன்ன
புவன மாதினை நினைத்தனன் நினைக்கும் முன் போந்தாள்.

851 நால் தடம் திசைத் தயிர்க்கடல் அனந்தன் தலை நிலம் ஈண்டு
உற்று எழுந்து நால் கிடங்கராய் உதித்து எழுந்தாங்கு
மாற்றரும் சுவைத் தீம் தயிர் வால் அரிப் பதத்தோடு
ஏற்று எழுந்தது நால் குழி இடத்திலும் பொங்கி.

852 குரு மதிக்குல மன்னவன் மருகனக்கு உண்டப்
பெருவயிற்றில் இரு பிறை எயிற்று எரி சிகைப் பேழ் வாய்
ஒரு குறள் குடை வீரனை உன் பசி தணியப்
பருக எனப் பணித்து அருளும் பாரிடத் தலைவன்.

853 அத் தயிர்ப் பதக் கிடங்கரில் அலை கடல் கலக்கும்
மத்து எனக் கரம் புதைத்து எடுத்து வாய் மடுத்துச்
துய்த்திடப் பசி விடுத்தது சுருதி நாயகன் தாள்
பத்தி வைத்து வீடு உணர்ந்தவர் பழவினைத் தொடர் போல்.

854 வாங்கி வாங்கி வாய் மடுத்தலும் உடம்பு எலாம் வயிறாய்
வீங்கினான் தரை கிழிபடப் பொருப்பு என வீழ்ந்தான்
நீங்கு நீள் உயிர்ப்பு இலன் உடல் புரண்டனன் நீர் வேட்டு
ஆங்கு நீர் நிலை தேடுவான் ஆயினான் எழுந்தான்.

855 ஆவி அன்னவர்ப் பிரிந்து உறை அணங்கு அனார் போலக்
காவி நாள் மலர் தாமரைக் கடிமலர் வாட

வாவி ஓடையும் குளங்களும் வறப்ப வாய் வைத்துக்
கூவ நீள் நிலை நீர்களும் பசை அறக் குடித்தான்.

856 அனையன் ஆகியும் நீர் நசை ஆற்றலன் வருந்தும்
வினையன் ஆகி வானதிச் சடை வேதியன் பாதத்து
இனைய நாதனும் தன் திரு முடியின் மீது இருக்கும்
நனைய நாள் மலர் ஓதியைப் பார்த்து ஒன்று நவில் வான்.

857 தேங்கு நீர்த்திரை மாலிகைச் செல்வி நீ இந்த
வாங்கு நீர்த்தடம் புரிசை சூழ் மதுரையின் மாடு ஒர்
ஓங்கு நீத்தம் ஆய் ஒல் என வருதி என்று உரைத்தான்
நீங்கு நீர்த்திரு மாது அவண் ஒரு மொழி நிகழ்த்தும்.

858 அன்று எம் பிரான் ஆணையால் பகீரதன் பொருட்டுச்
சென்று நீ ஒரு தீர்த்தம் ஆய்த் திளைப்பவர் களங்கம்
ஒன்று தீவினைத் தொடக்கு அறுத்து எழுக எனப் பணித்தாய்
இன்று ஓர் நதி ஆகெனப் பணித்தியேல் என்னை.

859 தெரிசித் தோர் படிந்து ஆடினோர் செம்கையால் ஏனும்
பரிசித்தோர் பவத் தொடர்ச்சியின் பற்று விட்டு உள்ளத்து
உருசித்தோர் உறு பத்தியும் விச்சையும் உணர்வாய்
விரிசித்தோர் உறு மெய் உணர்வால் வரும் வீடும்.

860 தந்திடப் பணித்து அருள் எனா தடம் புனல் செல்வி
சுந்தரப் பெரும் கடவுளை வரம் கொண்டு தொழுது
வந்த அளப்பு இலா வேகம் ஓடு எழுந்து மா நதியாய்
அந்தரத்து நின்று இழிபவளாம் எனவரும் ஆல்.

861 திரை வளை அணிகரம் உடையவள் செழு மணி நகை உடையாள்
நுரை வளை துகில் உடையவள் கொடி நுணு இடையவள் அற நீள்
விரை வளை குழல் உடையவள் கயல் விழி உடையவள் வருவாள்
வரை வளை சிலையவன் முடி மட வரல்நதி வடிவினுமே.

862 விரை படும் அகிலரை பொரிதிமில் வெயில் விடு மணி வரை யோடு
அரை பட முது சினை அலறிட வடியொடு கடிது அகழாக்
குரைபடு கழல் இற உளர் சிறு குடி அடியொடு பறியாக்
கரைபட எறிவது வருவது கடுவிசை வளி எனவே.

863 பிணையொடு கலை பிடியொடு கரி பிரிவில வொடு பழுவப்
பணையொடு கருமுசு வயிறு அணை பறழொடு தழுவி அதன்
துணையொடு கவிபயில் மர நிரை தொகை யொடும் இற உளர் வெம்
கணையொடு சிலை இதண் நெடும் எறி கவணொடு கொடு வரும் ஆல்.

864 அடியிற நெடுவரை உதைவன அகழ்வன அகழ் மடுவைத்

திடர் இடுவன மழை செருகிய சினை மர நிரை தலைகீழ்
பட இடிகரை தொறும் நடுவன படுகடல் உடை முது பார்
நெடு முதுகு இருபிளவு உற வரு நெடு நதி இன அலையே.

865 பிளிறொலி இனம் முது மரம் அகழ் பெருவலி இன வசையா
வெளிறடி வனவெறி மணி இன விரை செலவின மதமோடு
ஒளிறளி இனநுரை முக படம் உடையன என வரலால்
களிறு அனையது மது இதழிகள் கவிழ் சடை அணி குடிஞை.

866 நீடிய பிலம் உறு நிலையின நிருமலன் மதி முடி மீது
ஆடிய செயல் இன வெயில் உமிழ் உருமணி தலை இள நீள்
கோடிய கதியின நிரை நிரை குறுகிய பல காலின்
ஓடிய வலியின வளை உடல் உரகமும் என வரும் ஆல்.

867 மண் அகழ்தலின் வளை அணி கரு மாவனையது மிசை போய்
விண் உள வலின் அவுணர்கள் இறை விடு புனலொடு நெடுகும்
அண்ணலை அனையது சுவை இழு தலை அளை உறு செயலால்
கண்ணனை அனையது நெடுகிய கடுகிய கதி நதியே.

868 திகழ் தரு கரி பரி கவரிகள் செழு மணியொடு வருமாறு
திகழ் தரு குடபுல அரசர்கள் நெறி செய்து கவர் திருவோடு
அகழ் தரு பதிபுகு மதிகுல அரசனை அதை அலதேல்
புகழ் தரு திறை இட வரு குடபுல அரசனும் நிகரும்.

869 ஆரொடு மடல் அவிழ் பனை யொடும் அர நிகர் இலை நிம்பத்
தாரொடு புலியொடு சிலையொடு தகு கயலொடு தழுவாப்
பாரொடு திசை பரவிய தமிழ் பயில் அரசர்கள் குழுமிச்
சீரொடு பல திரு வொடு வரு செயல் அனையது நதியே.

870 கல்லார் கவி போல் கலங்கிக் கலை மாண்ட கேள்வி
வல்லார் கவி போல் பலவான் துறை தோன்ற வாய்த்துச்
செல்லாறு தோறும் பொருள் ஆழ்ந்து தௌ¤ந்து தேயத்து
எல்லாறும் வீழ்ந்து பயன் கொள்ள இறுத்தது அன்றெ

871 வண்டு ஓதை மாறா மலர் வேணியின் வந்த நீத்தம்
கண்டு ஓத நஞ்சு உண்டு அருள் கண் நுதன் மூர்த்தி பேழ்வாய்
விண்டு ஓதம் அணியாது என் விடாய் என வெம்பி வீழ்ந்த
குண்டு ஓதரனை விடுத்தான் அக் குடிஞை ஞாங்கர்.

872 அடுத்தான் நதியின் இடை புக்கு இருந்து ஆற்றல் ஓடும்
எடுத்தான் குறும்கை இரண்டும் கரை ஏற நீட்டித்
தடுத்தான் மலைபோல் நிமிர் தண்புனல் வாய் அங்காந்து
மடுத்தான் விடாயும் கடல் உண்ணும் மழையு நாண.

873 தீர்த்தன் சடை நின்று இழி தீர்த்தம் அருந்தி வாக்குக்
கூர்த்து இன்பு கொண்டு குழகன் திரு முன்னர் எய்திப்
பார்த்தன் பணிந்த பதம் முன் பணிந்து ஆடிப் பாடி
ஆர்த்த அன்பு உருவாய்த் துதித்தான் அளவாத கீதம்.

874 பாட்டின் பொருளான் அவன் பாரிட வீரன் பாடல்
கேட்டு இன்பம் எய்திக் கணங்கட்குக் கிழமை நல்கி
மோட்டு இன்புனன் மண் முறை செய்து இருந்தான் அளகக்
காட்டின் புறம் போய் மடங்கும் கயல் கண்ணியோடும்.

875 தீர்த்தன் இதழிச் சடை நின்றும் இழிந்து வரலால் சிவகங்கை
தீர்த்தன் உருவம் தெள¤ வோர்க்கு ஞானம் தரலால் சிவஞான
தீர்த்தம் காலில் கடுகி வரும் செய்தியாலே வேகவதி
தீர்த்தம் கிருத மாலை என வைகை நாமம் செப்புவர் ஆல்.

அன்னக் குழியும் வைகையும் அழைத்த படலம் சுபம்
----

1. 9. ஏழு கடல்அழைத்த படலம் (876 - 890)

876 முடங்கன் மதி முடி மறைத்த முடித் தென்னன் குறட்கு அன்னக்
கிடங்கரொடு நதி அழைத்த கிளர் கருணைத் திறன் இது மேல்
மடங்கல் வலி கவர்ந்தான் பொன் மாலை படிந்து ஆட ஏழு
தடம் கடலும் ஒருங்கு அழைத்த தன்மை தனைச் சாற்றுவாம்.

877 ஓத அரும் பொருள் வழுதி உருவாகி உலகம் எலாம்
சீதள வெண் குடை நிழற்றி அறச் செம் கோல் செலுத்தும் நாள்
போத அரும் பொருள் உணர்ந்த இருடிகளும் புனித முனி
மாதவரும் வரன் முறையால் சந்தித்து வருகின்றார்.

878 வேதமுனி கோத மனும் தலைப்பட்டு மீள்வான் ஓர்
போது அளவில் கற்புடைய பொன் மாலை மனை புகுந்தான்
மாது அவளும் வரவேற்று முகமன் உரை வழங்கிப் பொன்
ஆதனம் இட்டு அஞ்சலி செய்து அரியதவத் திறம் கேட்பாள்.

879 கள்ள வினைப் பொறி கடந்து கரை கடந்த மறைச் சென்னி
உள்ள பொருள் பரசிவம் என்று உணர்ந்த பெருந்தகை அடிகேள்
தள்ளரிய பவம் அகற்றும் தவம் அருள் செய்க எனக் கருணை
வெள்ளம் என முகம் மலர்ந்து முனிவேந்தன் விளம்பும் ஆல்.

880 தவ வலியான் உலகு ஈன்ற தடா தகைக்குத் தாய் ஆனாய்
சிவ பெருமான் மருகன் எனும் சீர் பெற்றய் திறல் மலயத்
துவசன் அரும் கற்பு உடையாய் நீ அறியாத் தொல் விரதம்
அவனி இடத்து எவர் அறிவார் ஆனாலும் இயம் பக்கேள்.

881 மானதமே வாசிகமே காயிகமே என வகுத்த
ஈனம் இல் தவம் மூன்றம் இவற்றின் ஆனந்தம் தருமது
தான மிசை மதி வைத்தறயவு பொறை மெய் சிவனை
மோனம் உறத் தியானித்தல் ஐந்து அடக்கல் முதல் அனந்தம்.

882 வாசிக ஐந்து எழுத்து ஓதன் மனுப் பஞ்ச சாந்தி மறை
பேசுசத உருத்திரம் தோத்திரம் உரைத்தல் பெரும் தருமம்
காசு அகல எடுத்து ஓதன் முதல் அனந்தம் ஆயிகங்கள்
ஈசன் அருச்சனை கோயில் வலம் செய்கை எதிர்வணங்கல்.

883 நிருத்தன் உறை பதிபலப் போய்ப் பணிதல் பணி நிறை வேற்றல்
திருத்தன் முடி நதி ஆதி தீர்த்த யாத்திரை போய் மெய்
வருத்தமுற ஆடல் இவை முதல் பல அவ் வகை மூன்றில்
பொருத்த முறு காயிகங்கள் சிறந்தன இப் புண்ணியத்துள்.

884 திருத்த யாத்திரை அதிகம் அவற்ற அதிகம் சிவன் உருவாம்
திருத்த ஆம் கங்கை முதல் திரு நதிகள் தனித் தனி போய்த்
திருத்த மாடு அவதரித்த திரு நதிகள் தனித் தனி போய்த்
திருத்தமாய் நிறைதலினால் அவற்று இகந்து திரை முந்நீர்.

885 என்று முனி விளம்பக் கேட்டு இருந்த காஞ்சன மாலை
துன்று திரைக் கடல் ஆடத் துணிவுடைய விருப்பினள் ஆய்த்
தன் திருமா மகட்கு உரைத்தாள் சிறிது உள்ளம் தளர்வு எய்திச்
சென்று இறைவற்கு உரைப்பல் எனச் செழியர் தவக் கொழுந்து அனையாள்.

886 தன் தன்னை உடைய பெரும் தகை வேந்தர் பெருமான் முன்
சென்று அன்னம் என நின்று செப்புவாள் குறள் வீரர்க்கு
அன்று அன்னக் குழியு னொடு ஆறு அழைத்த அருட்கடலே
இன்று அன்னை கடல் ஆட வேண்டினாள் என்று இரந்தாள்.

887 தேவி திரு மொழி கேட்டுத் தென்னவராய் நிலம் புரக்கும்
காவி திகழ் மணி கண்டர் கடல் ஒன்றோ எழு கடலும்
கூவி வர அழைத்தும் என உன்னினார் குணபால் ஓர்
வாவி இடை எழுவேறு வண்ணமொடும் வருவன ஆல்.

888 துண்ட மதித் திரள் அனைய சுரிவளை வாய் விட உதைத்து
வெண் தவள நுரை ததும்பச் சுறா ஏறு மிசைக் கொட்பத்
தண் தரள மணித் தொகுதி எடுத்து எறியும் தரங்க நிரை
அண்ட நெடு முகடு உரிஞ்ச ஆர்த்து எழுந்த கடல் ஏழும்.

889 காணும் மாநகர் பனிப்பக் கலி முடிவில் அயன் படைப்புக்
கோணுமாறு எழுந்தது எனக் கொதித்து எழுந்த கடல் அரவம்
பூணு நாயகன் அகில புவனம் எலாம் கடந்த திரு

ஆணையால் அவன் அடி சென்று அடைந்தார் போல் அடங்கியது ஆல்.

890 தன் வண்ணம் எழு கடலின் தனி வண்ணமொடு கலந்து
பொன் வண்ண நறும் பொகுட்டுப் பூம் பொய்கை பொலிவு எய்தி
மின் வண்ணச் சடைதாழ வெள்ளி மணி மன்று ஆடும்
மன் வண்ணம் என எட்டு வண்ண மொடும் வயங்கியது ஆல்.

ஏழு கடல்அழைத்த படலம் சுபம்

1.10. மலயத் துவசனை அழைத்த படலம் (891- 921)

891 எழு கடல் அழைத்த வாறு இயம்பினாம் இனிச்
செழு மதி மரபினோன் சேண் இழிந்து தன்
பழுது இல் கற்பில் லொடும் பரவை தோய்ந்து அரன்
அழகிய திரு உரு அடைந்தது ஓதுவாம்.

892 புரவலன் தடாதகைப் பூவையோடும் வந்து
உரவு நீர்க் கடல் மருங்கு உடுத்த சந்தனம்
மரவ மந்தார மா வகுளம் பாடலம்
விரவு நந்தனத்து அரி அணையின் மேவினான்.

893 தாது அவிழ் மல்லிகை முல்லை சண்பகப்
போது கொய்து இளையரும் சேடிப் பொன் தொடி
மாதரும் கொடுத்திட வாங்கி மோந்து உயிர்த்து
ஆதரம் இரண்டாற அமரும் எல்லையில்.

894 தன்னமர் காதலி தன்னை நோக்கியே
மன்னவன் உன் பொருட்டு ஏழு வாரியும்
இந் நகர் அழைத்தனம் ஈண்டுப் போந்து நின்
அன்னையை ஆடுவான் அழைத்தி ஆல் என.

895 மடந்தையும் அன்னையைக் கொணர்ந்து வாவி மாடு
அடைந்தனள் ஆக மற்று அவள் புராண நூல்
படர்ந்த கேள்வியர் தமை நோக்கிப் பௌவநீர்
குடைந்திடும் விதி எவன் கூறும் என்னவே.

896 கோது அறு கற்பினாய் கொழுநன் கைத்தலம்
காதலன் கைத்தலம் அன்றிக் கன்றின் வால்
ஆதல் இம் மூன்றில் ஒன்று அம் கை பற்றியே
ஓத நீர் ஆடுதல் மரபு என்று ஓதினார்.

897 மறையவர் வாய்மை பொன் மாலை கேட்டு மேல்
குறைவு அறத் தவம் செயாக் கொடிய பாவியேற்கு

இறைவனும் சிறுவனும் இல்லையே இனிப்
பெறுவது கன்று அலால் பிறிது உண்டாகுமோ.

898 ஆதலால் கன்றின் வால் பற்றி ஆடுகோ
மாதராய் என்று தன் மகட்குக் கூறலும்
வேதன் மால் பதவியும் வேண்டினார்க்கு அருள்
நாதன் ஆருயிர்த் துணை ஆய நாயகி.

899 தன் உயிர்க் கிழவனை அடைந்து தாழ்ந்து தன்
அன்னை தன் குறை உரை ஆட ஆண் தகை
மன்னவன் வலாரியோடு ஒருங்கு வைகிய
தென்னவன் மேல் மனம் செலுத்தினான் அரோ.

900 சிலையத் திரியார் திரு உள்ளம் உணர்ந்து
தலையத் திரி அட்டவன் ஆதனம் நீத்து
உலையத் திரி ஒத்த விமான மொடு
மலையத் துவசச் செழியன் வரும் ஆல்.

901 மண் பேறு அடைவான் வரும் ஏழ் கடல் வாய்
எண் பேறு அடையா அருளின் அமுதைப்
பெண் பேறு அதனால் பெறும் பேறு இது எனாக்
கண் பேறு அடைவான் எதிர் கண்டனனே.

902 வந்தான் மருகன் சரணம் பணிவான்
முந்தாமுனம் மாமன் எனும் முறையால்
அந்தா மரை அம் கையமைத்து மகள்
தந்தானை எதிர்ந்து தழீஇ யினன் ஆல்.

903 ஆத்தன் திரு உள்ளம் மகிழ்ந்து அருளால்
பார்த்து அன்பு நிரம்பிய பன்னியொடும்
தீர்த்தம் புகுந்து ஆடிய செல்க
எனப் பூத்தண் பொருநைப் புனல் நாடவனும்.

904 முன்னைத் தவம் எய்தி முயன்று பெறும்
அன்னப் பெடை அன்னவள் வந்து எதிரே
தன்னைத் தழுவத் தழுவிக் கிரிவேந்து
என்னக் குறையா மகிழ் எய்தினனே.

905 தண்டே மொழிவேள் விதவக் குறையால்
கண்டேன் இலன் என்று கருத்து அவலம்
உண்டே அஃது இவ் உவகைக் களிதேன்
வண்டே என உண்டு மறந்தனன் ஆல்.

906 சேண் உற்றவனைச் சிலநாள் கழியக்

காண் உற்றவள் போல் நிறை கற்பு உடையாள்
பூண் உற்று மலர்ந்த ஒர் பொன் கொடிபோல்
நாண் உற்று எதிர் நண்ணி இறைஞ்சினள் ஆல்.

907 மஞ்சு ஓதிய காஞ்சன மாலை கையில்
பைஞ் சோதி விளங்குப இத் திரையாய்ச்
செஞ் சோதி முடிச் சிவ நாம எழுத்து
அஞ்சு ஓதி நெடும் கடல் ஆதும் அரோ.

908 துங்கக் கலை வேதியர் தொல் மறை நூல்
சங்கற்ப விதிப்படி தன் துணைக்கை
அம் கைத் தளிர் பற்றி அகத்து உவகை
பொங்கப் புணரிப் புனல் ஆடினளே.

909 குடைந்தார் கரை ஏறினர் கொன்றை முடி
மிடைந்தார் கருணைக் கண் விழிக் கமலம்
உடைந்தார் அனைமாரும் உதரம் குருகாது
அடைந்தார் உமை பாகர் அருள் படிவம்.

910 ஒண் கொண்டல் மிடற்று ஒளியும் ஒருநால்
எண் கொண்ட புயத்து எழிலும் அழல் சேர்
கண் கொண்ட நுதல் கவினும் பொலியா
மண் கண்டு வியப்ப வயங்கினர் ஆல்.

911 விண்ணின்று வழுக்கி விழும் கதிர் போல்
கண் நின்ற நுதல் கருணா கரன் வாழ்
எண் நின்ற புரத்தின் இழிந்து இமையா
மண் நின்றது ஓர் தெய்வ விமானம் அரோ.

912 அத் தெய்வ விமானம் அடுத்திடலும்
முத் தெய்வதம் முக்கணவன் பணியால்
நத் தெய்வ தருக் கரன் அம் கையொடும்
எத் தெய்வதமும் தொழ ஏறினன் ஆல்.

913 தேமாரி எனும் படி சிந்த நறும்
பூ மாரி பொழிந்தது பொன் உலகம்
தூமா மறை அந்தர துந்துபி கார்
ஆம் ஆம் என எங்கும் அதிர்ந்தன ஆல்.

914 எழுந்தது விமனம் வானம் எழுந்த துந்துபியும் நாணி
விழுந்தது போலும் என்ன அர ஒலி எங்கும் விம்மத்
தொழும் தகை முனிவர் ஏத்தச் சுராதிகள் பரவத் திங்கள்
கொழுந்து அணி வேணிக் கூத்தர் கோ நகர் குறித்துச் செல்வார்.

915 முன்பு தம் உருவாய் வைய முறைபுரி கோல் கைக்கொண்டு
பின்பு தம் உருவம் தந்த மருகனும் பெருகு கேண்மை
அன்பு தந்து அருகு நின்ற தடா தகை அணங்கு மீண்டு
பொன் புனை குடுமிக் கோயில் புகுந்து நன்கு இருப்பக் கண்டார்.

916 முன்னை வல் வினையால் யாக்கை முறை தடுமாறித் தோற்றம்
மன்னிய மனிதர் போலப் பண்டைய வடிவம் மாறி
அன்னையே மகளா ஈன்ற அப்பனே மருகன் ஆக
என்னயா நோற்றேம் யார்க்கும் இயற்ற அரும் தவம்தான் என்ன.

917 கன்று அகலா ஆன் போல ஐயன் கனை கடல் விடாது பற்றி
ஒன்றிய அன்பு பின்நின்று ஈர்த்து எழ உள்ளத்தோடும்
சென்று இரு கண்ணும் முட்டி அடிக்கடி திரும்பி நோக்கக்
குன்று உறழ் விமானத்து அன்னை அஞ்சலி கூப்பிச் செல்வார்.

918 புவ லோகம் கடந்து போய்ப் புண்ணியருக்கு எண் இறந்த போகம் ஊட்டும்
சுவலோகம் கடந்து போய் மகலோகம் சனலோகம் துறந்து மேலைத்
தவலோகம் கடந்து போய்ச் சத்திய லோகம் கடந்து தண் துழாயோன்
நவலோகம் கடந்து உலக நாயகம் ஆம் சிவலோகம் நண்ணினாரே.

919 அறக் கொடி பின் இறை மகனை அடி பணிந்து தனை
ஈன்றார்க்கு ஆதி வேத
மறைப் பொருள் தன் வடிவு அளித்த அருளின்
மன நிறை மகிழ்ச்சி வாய் கொள்ளாமல்
புறப்படுவது என இரண்டு திருச் செவிக்கும்
செம்குமுதம் பொதிந்த தீம்தேன்
நிறைப்பது எனப் பல் முறையால் துதி செய்து
தொழுது ஒன்று நிகழ்த்தா நின்றாள்.

920 எண் இறந்த தேவர்க்கும் யாவர்க்கும் பயன்
சுரக்கும் இமையோர் நாட்டுப்
புண்ணியவான் தன் புனிற்றுக் கன்றுக்குக் குறைவு
ஏது என் பொருட்டு என் ஈன்றாள்
எண்ணியது கடல் ஒன்றெ எழு கடலும் ஈண்டு
அழைத்தாய் ஈன்றாள் ஆட
விண் இருந்த கண வனையும் விளித்து உன் அருள்
வடிவு அளித்து உன் மேனாடு ஈந்தாய்.

921 தென்னர் மரபு இறந்தது எனப் படு பழியில்
ஆழவரும் செவ்வி நோக்கிப்
பொன் அவிர் தார் முடி புனைந்து கோல் ஒச்சி
வருகின்றாய் போலும் மேலும்
இந் நிலைமைக்கு இடையூறும் இனி இன்றே
எனத் தலைவி இயம்ப லோடும்

தன் இறைவி உட் கோளை அகம் கொண்டு மகிழ்ந்து
இருந்தான் தமிழர் கோமான்.

மலயத் துவசனை அழைத்த படலம் சுபம்

1.11. உக்கிர பாண்டியன் திருஅவதாரப் படலம் (922 - 966)

922 மன்னவன் குல சேகரன் திரு மகன் மனைவி
தன்னொடும் கடல் ஆடிய தகுதி ஈது அந்தத்
தென்னவன் தனித் திருமகள் திருஉளம் களிப்ப
உன்னரும் திறல் உக்கிறன் உதித்தவாறு உரைப்பாம்.

923 தண் நிலா மௌலி வேய்ந்த சுந்தர சாமி ஞாலத்து
எண் இலா வைகல் அன்னது இணையடி நிழல் போல் யார்க்கும்
தெண் நிலாக் கவிகை நீழல் செய்து அருள் செம்கோல் ஓச்சி
உண்ணிலா உயிர் தானாகி முறை புரிந்து ஒழுகும் நாளில்.

924 கரியவன் கமலச் செம்மன் மறை முதல் கலைகள் காண்டற்கு
அரியவன் அன்பர்க்கு என்றும் எளியவன் ஆகும் மேன்மை
தெரியவன் பகன்ற சிந்தைத் தென்னவன் தனக்கும் கற்பிற்கு
உரியவள் தனக்கும் காதல் மகளென உமையைத் தந்தான்.

925 மற்று அதற்கு இசையத் தானும் மருமகன் ஆகி வையம்
முற்றும் வெண் குடைக் கீழ் வைக முறை செய்தான் ஆக மூன்று
கொற்றவர் தம்மில் திங்கள் கோக்குடி விழுப்பம் எய்தப்
பெற்றது போலும் இன்னும் பெறுவதோர் குறைவு தீர்ப்பான்.

926 ஒன்றினைச் செய்கை செய்யாது ஒழிகை வேறு ஒன்று செய்கை
என்று இவை உடையோன் ஆதி ஈறு இலாப் பரம யோகி
நன்று தீது இகழ்ச்சி வேட்கை நட்பு இகல் விளைக்கும் மாயை
வென்றவன் செய்யும் மாயை விருத்தி யார் அளக்க வல்லார்.

927 இந்திர சால விச்சை காட்டுவான் என்னத் தன்பால்
செம் தழல் நாட்டம் ஈன்ற செல்வனைக் கருப்பம் எய்தா
தம் தமில் உயிரும் ஞாலம் அனைத்தையும் ஈன்ற தாயாம்
சுந்தரவல்லி தன்பால் தோன்று மாறு உள்ளம் செய்தான்.

928 அங்கு அவன் வரவுக்கு ஏற்ப ஆயமும் பிறரும் தாழ்ந்து
மங்கை நின் வடிவுக்கு ஏற்பக் கருவுரு வனப்பும் சீரும்
திங்கதோற் ஆற்று மன்றல் செவ்வியும் காண ஆசை
பொங்கியது எங்கட்கு என்றார் புனிதை அப்படி போல் ஆனாள்.

929 கரு மணிச் சிகரச் செம் பொன் கனவரை அனைய காட்சித்

திரு முலை அமுதம் பெய்த செப்பு இரண்டு அனைய வாக
வரு முலை சுமந்து மாய்ந்த மருங்குலும் வந்து தோன்ற
அருள் கனிந்த அனையாள் நாவிற்கு இன் சுவை ஆர்வம் பொங்க.

930 என்னவும் எளிய வேனும் அரியன என்ன வேட்டாள்
அன்னவும் போக பூமி அரும் பெறல் உணவு நல்கிப்
பன்னகர் அமுதும் திங்கள் படுசுவை அமுதும் தெய்வப்
பொன்னகர் அமுதும் ஆசை புதைபடக் கணங்கள் நல்க.

931 புண்ணிய முனிவர் வேத பண்டிதர் போந்து வேந்தர்க்கு
கண்ணிய சடங்கு மூதூர் அரும் கடி வெள்ளத்து ஆழ
எண்ணிய திங்கள் தோறும் இயற்ற இக் கன்னித் தேயம்
பண்ணிய தருமச் சார்பால் படுபயன் தலைப்பாடு எய்த.

932 மாசு அறத் துறந்தோர் உள்ளம் ஆன வான் களங்கம் நீங்க
ஈசர் தம் கிழமை என்னும் இந்து ஆதிரை நாள் செய்த
பூசையின் பயன் தான் எய்த எரி பசும் பொன் கோள்வந்து
தேசு ஒடு கேந்திரத்தில் சிறந்த நல் ஓரை வாய்ப்ப.

933 முந்தை நான் மறைகள் தாமே முழங்க மந்தார மாரி
சிந்த நாள் மலர் பூத்து ஆடும் மின் எனத் திசைகள் தோறும்
அந்தர மகளிர் ஆடத் துந்துபி ஐந்தும் ஆர்ப்ப
விந்தையும் திருவும் வெள்ளைக் கிழத்தியும் வீறு வாய்ப்ப.

934 அந்தணர் மகிழ்ச்சி தூங்க அடுத்து அவர் வளர்க்கும் முன்னர்
மந்திர வேள்விச் செந்தீ வலம் சுழித்து எழுந்து ஆர்த்து ஆடச்
சிந்துர நுதல் மா எட்டும் சேடனும் பொறை எய்ப்பு ஆற
இந்திரன் மேருப் புத்தேள் புனல் இறைக்கு இடம் தோள் ஆட.

935 ஆலத்தை அமுதம் ஆக்கும் அண்ணலும் அணங்கும் கொண்ட
கோலத்துக்கு ஏற்பக் காலைக் குழந்தை வெம் கதிர் போல் அற்றைக்
காலத்தில் உதித்த சேய்போல் கண் மழை பிலிற்று நிம்ப
மாலை தோள் செழியன் செல்வ மகள் வயின் தோன்றினானே.

936 எடுத்தனள் மோந்து புல்லி ஏந்தினள் காந்தன் கையில்
கொடுத்தனள் வாங்கி வீங்கு கொங்கை நின்று இழிபால் வெள்ளம்
விடுத்தனள் குமுதப் போதில் வெண் நிலா வெள்ளம் போல்வாய்
மடுத்தனள் அருத்தி னாள்தன் மைந்தனை எம் பிராட்டி.

937 சலத்தலைக் கிடக்கைப் புத்தேள் அருநிழல் வாழ்க்கைப் புத்தேள்
அலர்த்தலை இருக்கைப் புத்தேள் ஆதி இப் புத்தேளிர் வேதப்
புலத்தலைக் கேள்வி சான்ற புண்ணிய முனிவர் ஏனோர்
குலத்தலை மகளி ரோடும் கோமகன் கோயில் புக்கார்.

938 குட புலத்து அரசும் பொன்னிக் குளிர் புனல் கோழி வேந்தும்
வடபுலத்து அரசர் யாரும் குறுநில வாழ்க்கைச் செல்வத்து
அடல்கெழு தொண்டைத் தண்தார் அரசொடு மணிகம் சூழக்
கடல்கள் நால் திசையும் பொங்கி வருவ போல் கலிப்ப வந்தார்.

939 மன்னனைத் தேவிதன்னை முறையினால் வழுத்தி வாழ்த்தி
நன்னர் கோளாகி ஓகை நவின்று வெண் மழு மான் நீத்த
தென்னவர் பெருமான் தேவி திருமுகக் கருணை பெற்றுப்
பொன்னடி பணிந்து தம் ஊர் போகுவார் இனைய சொல்வார்.

940 வழுதியர் பெருமான் தன் பால் கந்தனே வந்தான் என்பார்
பழுதறு கற்பினாள் தன் பாக்கியம் இதுவே என்பார்
அழகினான் மதனும் பெண்மை அவா உறும் இவன் கோல் ஆணை
எழுகடல் உலகோடு வையம் ஏழையும் காக்கும் என்பார்.

941 மனிதர் வான் தவமோ தென்பார் வைகு வோர் தவமோ வானப்
புனிதர் வான் தவமோ வேள்விப் பூசுரர் தவமோ கேள்வி
முனிவர் வான் தவமோ ஈறு முதல் இலா முதல்வன் உள்ளக்
கனிதரு கருணை போலிக் காதலன் தோற்றம் என்பார்.

942 தரும மா தவத்தின் பேறோ வருத்த மாதவத்தின் பேறோ
பெருமை சால் காமன் நோற்ற பெருந்தவப் பேறோ எய்தற்கு
அருமை ஆம் வீடுநோற்ற அரும்தவப் பேறோ இந்தத்
திருமகன் என்று தம்மில் வினாய் மகிழ் சிறப்பச் சென்றார்.

943 அவ் அவர் மனைகள் தோறும் மங்கல அணிகளாகக்
கௌவை மங்கலங்கள் ஆர்ப்பக் கடிநகர் எங்கும் பொங்க
நெய் விழா எடுப்பக் கேள்வி நிரம்பிய மறையோர்க்கு ஈந்த
தெய்வ மா தான நீத்து அந் திரைக் கடன் மடுத்தது அம்மா.

944 சுண்ணமும் பொரியும் தூ வெள் அரிசியும் தூர்வைக் காடும்
தண் அறும் சிவிறி வீசு தண் பனி நீரும் சாந்தும்
எண்ணெயும் நானச் சேறும் பசை அற எடுத்து வாரிக்
கண்ணகன் நகரம் எங்கும் கழுவின தான வெள்ளம்.

945 செம் பொன் செய் துருத்தி தூம்பு செய் குழல் வட்டம் ஆக
அம் பொன் செய் சிவிறி வெண் பொன் அண்டை கொண்டாரம் தூங்கும்
வம் பஞ்சு முலை யினாரும் மைந்தரும் மாறி ஆட
அம் பஞ்சு மாறி மாறி அனங்கனும் ஆடல் செய்தான்.

946 இன்னணம் களிப்ப மூதூர் இந்து ஆதிரை நல் நாளில்
பொன்னவன் கேந்திரித்த புனித லக்கினத்தில் போந்த
தென்னவர் பெருமான் சேய்க்குச் சாதகச் செய்தி ஆதி
மன்னவர்க்கு இயன்ற வேத மரபினால் வயங்க ஆற்றி.

947 கரிய வெண் திரை நீர்ச் செல்வன் கல் இறகு அரிந்த வென்றித்
தெரியலன் உலகம் தாங்கும் தெய்வதக் வரைக்கோன் ஆதித்
தரியலர் வீரம் சிந்தத் தருக்கு அழிந்து அச்சம் தோற்றற்கு
உரிய காரணத்து ஆனா உக்கிர வருமன் என்பார்.

948 நால் ஆகும் மதியில் சந்தி மிதிப்பது நடாத்தி ஆறு ஆம்
பாலாகும் மதியில் அன்ன மங்கலம் பயிற்றி ஆண்டின்
மேல் ஆகும் மதியில் கேச வினை முடித்து ஐந்தாம் ஆண்டின்
நூல் ஆறு தெரிந்து பூண நூல் கடி முடித்துப் பின்னர்.

949 பத நிரை பாழி சாகை ஆரணம் பணைத்த வேத
முதல் நிரை கலையும் வென்றி மூரி வில் கலையும் வாளும்
மத நிரை ஒழுகும் ஐயன் மா நிரை வையம் பாய்மா
வித நிரை ஏற்றம் மற்றும் உணர்த்தினான் வியாழப் புத்தேள்.

950 குரு முகத்து அறிய வேண்டும் என்பது ஓர் கொள்கை ஆலே
ஒரு முறை கேட்டு ஆங்கு எண் நான்கு கலைகளும் ஒருங்கு தேறி
அரன் அல ஒருவராலும் தேற்றுவது அருமை ஆல் அப்
பரன் இடைத் தௌ◌ந்தான் பாசு பதாத்திரப் படையும் மன்னோ.

951 எல்லை இல் கலைகள் எல்லாம் அகவை நால் இரண்டின் முற்றத்
தொல் அறிவு உடையன் ஆகித் குரவரைத் தொழுது போற்ற
வல்லவன் ஆகி அன்னார் மகிழ்ச்சி கொள் கனலாய் வென்றிச்
செல்வ ஏற்று இளைய ரோடும் திரு விளையாடல் செய்வான்.

952 புகர் மத வேழம் முட்டிப் போர் விளையாடி என்றும்
தகரொடு தகரைத் தாக்கித் தருக்கு அமர் ஆடி வென்றும்
வகிர் படு குருதிச் சூட்டு வாரணம் ஆடி வென்றும்
நகை மணிப் பலகை செம் பொன்னால் குறுப் பாடி வென்றும்.

953 காற்றினும் கடிய மாவில் காவதம் பல போய் மீண்டும்
கூற்றினும் கொடிய சீற்றக் குஞ்சரம் உகைத்தும் வைகை
ஆற்றின் உய்யானத்து ஆவி அகத்தின் உள் இன்பம் துய்த்தும்
வேல் திறன் மைந்தரோடு மல் அமர் விளைத்து வென்றும்.

954 சந்த வெற்பு அடைந்து வேட்டம் செய்து சைல வாழ்க்கை
அந்தணர் ஆசி கூற அவர் தொழில் வினாயும் அன்னார்
கந்த மென் கனி விருத்து ஊண் கை தழீக் களித்து மீண்டும்
இந்தவாறு ஐம் மூ ஆண்டு கழிய மேல் எய்தும் ஆண்டில்.

955 சூர் முதல் தடிந்த தங்கள் தோன்றலே இவன் என்று எண்ணிக்
கார் முக மயிலும் வேலும் கை விடாக் காக்கு மா போல்
வார் முக முலையினாரும் வடிக் கணும் மருங்கு மொய்ப்பக்

கூர் முக வேலான் இன்ன கொள்கையன் ஆகத் தாதை.

956 பங்கயச் செவ்வித்து ஆகித் கண் மனம் பருகு காந்தி
அங்கு அழல் காலும் சொன்ன அடைவினில் திரண்டு நீண்ட
சங்கமும் வட்டம் தோன்றச் செழு முழந்தாளும் நால் வாய்த்
துங்க ஈர்ங் கவுண் மால் யானைத் துதிக்கை போல் திரள் கவானும்.

957 சிறுகிய வயிறும் தாழ்ந்த நாபியும் செவ்வி நோக்கும்
மறு இல் கண்ணடியின் அன்ன கடிய கல் வரை கொள் மார்பும்
எறி இசை வீணைக் தண்டின் இணைந்து நீண்டு இழிந்த கையும்
வெறிய தார் கிடந்த மேரு வெற்பு இரண்டு அனைய தோளும்.

958 வலம்புரி என்ன வாய்ந்த கண்டமும் மலராள் மன்னும்
பொலம் புரி கமலம் அன்ன வதனமும் பொதுவான் நோக்கி
நிலம் புரி தவப் பேறு அன்னான் வடிவு எலாம் நின்று நின்று
நலம் புரி நூலோன் நோக்கிச் சோதிப்பான் அடிக்க வல்லான்.

959 உன்னத ஆறு நீண்ட உறுப்பும் ஐந்து சூக்கம் தானும்
அன்னது குறுக்க நான்காம் அகல் உறுப்பு இரண்டு ஏழ் ஆகச்
சொன்னது சிவப்பு மூன்று கம்பிரம் தொகுத்த வாறே
இன்னவை விரிக்கின் எண் நான்கின் இலக்கண உறுப்பாம் என்ப.

960 வயிறு தோள் நெற்றி நாசி மார்பு கை அடி இவ் ஆறும்
உயிரில் வான் செல்வன் ஆகும் ஒளி கவர் கண் கபோலம்
புயல் புரை வள்ளல் செம்கை புது மணம் கவரும் துண்டம்
வியன் முலை நகுமார்பு ஐந்து நீண்ட வேல் விளைக்கும் நன்மை.

961 நறிய பூம் குஞ்சி தொக்கு விரல் கணு நகம் பல் ஐந்தும்
சிறியவேல் ஆயுள் கோசம் சங்க நா முதுகு இந் நான்கும்
குறியவேல் பாக்கியப் பேறாம் சிரம் குளம் என்று ஆய்ந்தோர்
அறியும் இவ் உறுப்பு இரண்டும் அகன்றவேல் அதுவும் நன்றாம்.

962 அகவடி அங்கை நாட்டக் கடை இதழ் அண்ணம் நாக்கு
நகம் இவை ஏழும் சேந்த நன்மை நாற் பெறுமா இன்பம்
இகல் வலி ஓசை நாபி என்று இவை மூன்றும் ஆழ்ந்த
தகைமையால் எவர்க்கும் மேலாம் நன்மை சால் தக்கோன் என்ன.

963 எல்லை இன் மூர்த்தி மைந்தன் இலக்கண நிறைவினோடு
நல்ல ஆம் குணனும் நோக்கிப் பொது அற ஞாலம் காக்க
வல்லவன் ஆகி வாழ் நாள் இனி பெற வல்லன் என்னா
அல் அணி மிடற்றான் பின்னும் மனத்தினால் அளந்து சூழும்.

964 இத் தகு பண்பு சான்ற நீர்மையால் இசைமை நீதி
வித்தக நல்ல உள்ளம் உடைமை மெய் வீறு தெய்வ

பத்திமை உலகுக்கு எல்லாம் மகிழ்ச்சி செய் பண்பு சாந்த
சித்தம் எவ் உயிர்க்கும் அன்பு செய்கை நல் ஈகை கல்வி.

965 வெல்லுதற்கு அரியார் தம்மை வெல்லுதல் தேவராலும்
செல்லுதற்கு அரிய ஏத்தும் சென்றிடும் திறையும் கோடல்
புல்லுதற்கு அரிய ஞாலம் மாலை போல் புயத்தில் ஏந்திச்
சொல்லுதற்கு அரிய வீரம் உலகு எலாம் சுமப்ப வைத்தல்.

966 என்று இவை ஆதி ஆய இயல் குணம் உடையன் ஆகி
நன்றி செய்து உலகுக்கு எல்லாம் நாயகன் ஒருவன் ஆகி
நின்றிடும் இவற்குப் பின்னர் நீள் முடி கவித்து முன்னர்
மன்றல் செய்க என்று சூழ்ந்து மதிஞரோடு உசாவினானே.

உக்கிர பாண்டியன் திருஅவதாரப் படலம் சுபம்

1.12. உக்கிர பாண்டியனுக்கு வேல் வளை செண்டு கொடுத்த படலம் (967 - 1032)

967 உருக்கும் திறல் உக்கிர குமரன் உதயம் இது வான் மதியும் நதிப்
பெருக்கும் கரந்த சடைக் கற்றைப் பெரும் தேர்ச் செழியர் பிரான் அவற்குச்
செருக்கும் செல்வ மணம் முடித்துச் செவ்வேல் வளை செண்டு அளித்து உள்ளம்
தருக்கு முடி தந்து அரசு உரிமை தந்த செயலும் சாற்றுவாம்.

968 வையைக் கிழவன் தன் அருமை குமரன் தனக்கு மணம் புணர்ச்சி
செய்யக் கருதும் திறம் நோக்கி அறிஞரோடும் திரண்ட அமைச்சர்
மை அற்று அழியா நிலத் திருவும் மரபும் குடியும் புகழ்மையும் நம்
ஐயற்கு இசையத் தக்க குலத்து அரசர் யார் என்று அளக்கின்றார்.

969 தீம் தண் புனல் சூழ் வடபுலத்து மணவூர் என்னும் திருநகர்க்கு
வேந்தன் பரிதி திரு மரபின் விளங்கும் சோம சேகரன் என்று
ஆய்ந்த கேள்வி அவனிடத்துத் திருமாது என்ன அவதரித்த
காந்திமதியை மணம் பேச இருந்தார் அற்றைக் கனை இருள்வாய்.

970 வெள்ளைக் களிற்றின் பிடர் சுமந்த குடுமிக் கோயில் மேய இளம்
பிள்ளைக் கதிர் வெண் மதி மௌலிப் பெருமான் இரவி மருமான் ஆம்
வள்ளல் கரத்தான் கனவில் எழுந்து அருளி வானோர் நனவிற்கும்
கள்ளத்து உருவாம் திருமேனி காட்டி இதனை விளம்புவார்.

971 அன்னம் இறை கொள் வயன் மதுரைச் சிவன் யாம் அரச நீ ஈன்ற
பொன்னை அனையாள் தனை மதுரா புரியில் கொடுபோய் மறு புலத்து
மன்னர் மகுட மணி இடற மழுங்கும் கழல் கால் சுந்தரன் ஆம்
தென்னர் பெருமான் குமரனுக்குக் கொடுத்தி என்று செப்புதலும்.

972 உள்ளக் கமல முக கமலம் உடனே மலர இரு தடம் கண்

அள்ளல் கமல மலர்ந்து தனது அம் கை கமல முகிழ்த்து எழுந்து
வள்ளல் பரமன் கருணை எளி வந்த செயலை நினைந்து அதன் பின்
வெள்ளத்து அழுந்தி எழுந்து இரவி வேளை முளைக்கும் வேலையினில்.

973 நித்த நியமக் கடன் நிரப்பி நிருபன் அமைச்சரோடு நான்கு
பைத்த கருவிப் படையினொடு பல்வேறு இயமும் கலிப்பத்தன்
பொய்த்த மருங்கு உற்று திருமகளைப் பொன் அன்னாரோடு இரதமிசை
வைத்து மணம் சேர் திருவினொடு மதுரை நோக்கி வழிக் கொண்டான்.

974 நென்னல் எல்லை மணம் பேச நினைந்தவாறே அமைச்சர் மதி
மன்னர் பெருமான் தமரோடு மணவூர் நோக்கி வழி வருவார்
அன்ன வேந்தன் தனைக் கண்டார் அடல் வேல் குமரன் அனையான் எம்
தென்னர் பெருமான் குமரனுக்கு உன் திருவைத் தருதி என அனையான்.

975 குலனும் குடியும் கனவின் கண் கொன்றை முடியார் வந்து உரைத்த
நலனும் கூறி மணம் நேர்ந்து நயப்ப அதனை நன் முதியோர்
புலன் ஒன்று உழையர் தமை விடுத்துப் பொருனைத் துறைவர்க்கு உணர்த்தி வரு
வலனும் அயில் வேல் மன்னனொடு மதுரை மூதுர் வந்து அணைந்தார்.

976 இரவி மருமான் மதி மருமான் எதிரெ பணியத் தழீ இமுகமன்
பரவி இருக்கை செல உய்த்துப் பாண்டி வேந்தன் இருந்தான் மேல்
விரவி அமைச்சர் திரு முகங்கள் வேந்தர் யார்க்கும் விடுத்து நகர்
வரைவு நாள் செய்து அணி செய்ய மன்றல் முரசு அறைவித்தார்.

977 மாடம் புதுக்கிப் பூகதமும் கதலிக் காடும் மறுகு எங்கும்
நீடு நிரைத்துப் பாலிகையும் நிறை பொன் குடமும் முறை நிறுத்தி
ஆடு கொடியும் தோரணமும் புனைவித்து அழகுக்கு அழகு ஆகக்
கூட நெருங்கு நகரை மணக் கோலம் பெருகக் கொளுத்தினார்.

978 தென்றல் நாடன் திருமகளைத் தேவர் பெருமான் மணம் புரிய
மன்றல் அழகால் ஒரு நகர் ஒப்ப அதிகம் இன்றி மதுரைநகர்
அன்று தானே தனக்கு ஒப்பது ஆகும் வண்ணம் அணி அமைத்தார்
இன்று தானே தனக்கு அதிகம் என்னும் வண்ணம் எழில் அமைத்தார்.

979 முன்னர் மாலை முடி அணி சுந்தரத்
தென்னர் ஏற்றின் திருமுகம் கண்டு தாழ்ந்து
அன்ன வாசகம் உள் கொண்டு அயல் புல
மன்னர் மாதவர் யாரும் வருவர் ஆல்.

980 புரவி வெள்ளமும் போர்க் கரி வெள்ளமும்
வரவில் கால் வலி மள்ளரின் வெள்ளமும்
விரவி ஆழிய வெள்ளமும் உள் உற
இரவி தன் வழித் தோன்றல் வந்து எய்தினான்.

981 கோடு வில்லொடு மேகக் குழாங்கள் மின்
நீடு வாளடு நேர்ந்து என மார்பு தாழ்ந்து
ஆடு குண்டலக் காது உடை ஆடவர்
சேடன் ஈகத்துச் சேரன் வந்து ஈண்டினான்.

982 கடலும் உள்ளமும் காற்றும் பல் வண்ணமும்
உடலம் கொண்டன வந்து உறு வாம் பரிப்
படு கடல் உள் பரிதியில் தோன்றினான்
அடு பரிப் பதி ஆகிய வேந்தனே.

983 அலகு இலா உதயம் ஒறு மாதவர்
அலகு இலார் உதித்து என்னப் பொன் ஓடை சேர்
அலகு இலானை அனீகமொடு எய்தினான்
அலகு இலா ஆற்றல் கயபதி அண்ணலே.

984 தொக்க மள்ளர் அடிப்படு தூளி போய்த்
திக்கு அடங்க விழுங்கித் திரைக் கடல்
எக்கர் செய்ய எழுந்து இயம் கல் என
நக்க வேல் கை நரபதி நண்ணினான்.

985 மீன வேலையில் கந்துகம் மேல் கொடு
கூனல் வார் சிலை வஞ்சக் கொடும் சமர்க்கு
ஆன வாழ்க்கை அரட்டக் கரும் படை
மான வேல் குறு மன்னவர் நண்ணினார்.

986 சீனர் சோனகர் சிங்களர் கொங்கணர்
மான வேல் வல மாளவர் சாளுவர்
தான மா நிரைச் சாவகர் ஆதி ஆம்
ஏனை நாட்டு உள மன்னரும் ஈண்டினர்.

987 நூலொடும் துவக்குஉண்டு நுடங்கு மான்
தோலர் தூங்கு சுருக்கு உடைத் தானையர்
கோல முஞ்சியர் கிஞ்சுகக் கோலினர்
நாலு நூல் நாவினர் நண்ணினார்.

988 வட்ட நீர்க் கலக் கையினர் வார்ந்து தோள்
விட்ட குண்டலக் காதினர் வேட்ட தீத்
தொட்ட கோலினர் வேள்வியில் சுட்ட நீறு
இட்ட நெற்றியர் இல்லொடு நண்ணினார்.

989 முண்ட நெற்றியர் வெள் நிற மூரலர்
குண்டி கைக் கையர் கோவணம் வீக்கிய
தண்டு கையர் கல் தானையர் மெய்யினைக்
கண்டு பொய்யினைக் காய்ந்தவர் நண்ணினார்.

990 தீம் தண் பால் கடல் செம் துகிர்க் காட்டொடும்
போந்த போல் மெய்யில் புண்ணியப் பூச்சினர்
சேந்த வேணியர் வேதச் சிரப் பொருள்
ஆய்ந்த கேள்வி அரும் தவர் எய்தினார்.

991 ஆதி சைவர் முதல் சைவர் ஐவரும்
கோது இலா அகச் சைவக் குழாங்களும்
பூதி மேனியர் புண்ணிய ஐந்து எழுத்து
ஓது நாவினர் ஒல்லை வந்து எய்தினார்.

992 வெண் களிற்றவன் வேரி அம் தாமரைப்
பெண் களிப்பு உறு மார்பன் பிரமனேடு
ஒண் களிப்பு உற உம்பர் முதல் பதி
நெண் கணத்தவர் யாவரும் ஈண்டினார்.

993 அணைந்து கோயில் அடைந்து அரிச் சேக்கை மேல்
குணம் கடந்தவன் கோமள வல்லியோடு
இணங்கி வைகும் இருக்கை கண்டு ஏத்தினார்
வணங்கினார் வணங்கும் முறை வாழ்த்தினார்.

994 விரை செய் தார் முடிச் சுந்தர மீனவன்
சுரர்கண் மாதவர் வேந்தர்க்குத் தொல் முறை
வரிசை நல்கி இருந்தனன் மன்னவன்
திரு மகன் மணம் செய் திறம் செப்புவாம்.

995 சேம சேகரன் தோகை வனப்பு எலாம்
கோமகன் கண்டு உவப்ப அக் கொள்கை கண்டு
ஏம மேனிய நூல் வழி யார்க்கும் அத்
தேமன் கோதை உறுப்பு இயல் தேற்றுவான்.

996 பெருக நீண்டு அறவும் குறுகிடா தாகிப் பிளந்திடா கடைய வாய்த் தழைத்து
கருவி வான் வண்டின் கணம் எனக் கறுத்துக் கடை குழன்றி இயல் மணம் கான்று
புரை அறச் செறிந்து நெறித்து மெல் என்று புந்தி கண் கவர நெய்த்து இருண்ட
மருமலர்க் குழலாள் தன் பதிக்கு இனிய மல்லல் வான் செல்வம் உண்டாகும்.

997 திண் மத வேழ மத்தகம் போலத் திரண்டு உயர் சென்னியாள் அவள் தன்
உள் மகிழ் கணவன் ஆயுள் நீண்டு அகில உலக அரசு உரியன் ஆம் எட்டு ஆம்
தண் மதி போன்று மயிர் நரம்பு அகன்று அசைந்து மூவிரல் இடை அகன்ற
ஒண் மதி நுதல் தன் பதிக்கு நல் திருவோடு உலப்பு இல் ஆரோக்கியம் உண்டாம்.

998 கண் கடை சிவந்தான் பால் என வெளுத்து நடுவிழி கழியவும் கரிதாய்
எண்கவின் அடைந்து கோமளம் ஆகி இமை கரு மயிர்த்து எனின் இனிய
ஒண் கரும் புருவம் குனிசிலை ஒத்த தத்தமில் ஒத்த இரு தொளையும்

பண் கொள உருண்டு துண்டம் எள் போது பதும மேல் பூத்தது போலும்.

999 வள்ளை போல் வார்ந்து தாழ்ந்து இரு செவியும் மடல் சுழி நல்லவாய் முன்னர்த்
தள்ளிய காது மனோ கரம் ஆகும் தன்மையான் நன்மையே தழைக்கும்
ஒள்ளிய கபோலம் வட்டமாய்த் தசைந்திட்டு உயர்ந்து கண்ணாடி மண்டலம் போல்
தெள்ளிய ஊற்றம் இனியது நன்று என்று ஓதினான் திரைக் கடல் செல்வன்.

1000 கொவ்வை வாய் அதரம் திரண்டு இருபுடையும்
குவிந்து சேந்து இரேகை நேர் கிடந்தால்
அவ் அணி இழை தன் அன்பனுக்கு என்று நண்பு
உருவாகும் எண் நான்கு
வல்ல வாள் எயிறும் இடை வெளி இன்றி வார்ந்து
மேல் கீழ் இரண்டு ஒழுங்கும்
செவ்வன் நேர்ந்து ஆவின் பால் என வெள்கித் திகழின்
நன்று என்பர் நூல் தெள◌ந்தோர்.

1001 மெல்லிதாய்ச் சிவந்து கோமளம் ஆன நாவினாள் வேட்ட வேட்டு ஆங்கே
வல்லை வந்து எய்த நுகர்ந்திடும் தசைந்து வட்டமாய் அங்குலம் இரண்டின்
எல்லையது ஆகி மஞ்சுளம் ஆகி இருப்பது சிபுக நன்று என்பர்
அல்லி அம் கமலம் போல் மலர்ந்து இருள் தீர்ந்து அவிர் மதி போல்வது முகமே.

1002 திரை வளைக் கழுத்துத் தசைந்து நால் விரலின்
அளவது ஆய்த் திரண்டு மூன்று இரேகை
வரை படில் கொழுநன் அகில மன்ன வனாம்
மார்பகம் தசைந்து மூ ஆறு
விரல் அளவு அகன்று மயிர் நரம்பு அகன்று மிதந்தது
ஏல் விழுமிது ஆம் வேய் தோள்
புரை அறத் தசைந்து மயிர் அகன்று என்பு புலப்படா
மொழிய கோமளம் ஆம்.

1003 செம் கை நீண்டு உருண்டு கணுக்கள் பெற்று
அடைவே சிறுத்திடில் செல்வமோடு இன்பம்
தங்கும் வள் உகிர் சேந்து உருண்டு கண் உள்ளம்
கவர்வதாய்ச் சர சரப்பு அகன்றால்
அங்கு அவை நல்ல அகங்கை மெல் எனச் சேந்து
இடை வெளி அகன்று இடை உயர்ந்து
மங்கலமாய்ச் சில் வரைகளின் நல்ல இலக்கண
வரை உள மாதோ.

1004 முத்து அணி தனங்கள் கடினம் ஆய் அசைந்து வட்டமாய் முகிழ்த்து இரு கட நேர்
ஒத்து இருமாந்து ஈர்க்கு இடை அற நெருங்கி உள்ளன மெலிந்து அமர்ந்து உரோமம்
பத்தி பெற்று அயலே மயிர் நரம்பு அகன்ற பண்டியாள் உண்டி வேட்டு ஆங்கே
துய்த்திடும் நாபி வலம் சுழித்து ஆழ்ந்தால் தொலைவு இலாத் திருவளம் பெருகும்.

1005 இடை மயிர் நரம்பு அற்று இருபதோடு ஒரு
நான்கு எழில் விரல் அளவோடு வட்ட
வடிவு அதாய்ச் சிறுகி மெலிவது நிதம்ப மத்தகம் ஆமையின் புறம் போல்
படிவ நேர் ஒத்தல் நன்று இரு குறங்கும் படுமயிர் என்பு அகன்று யானைத்
தட உடைக் கையும் கரபமும் கதலித் தண்டு ஒத்து இருக்கின் நன்று என்ப.

1006 அங்கம் உள் மறைந்து வட்டமாய்த் அசைவ அணி முழந்தாள் மயிர் நரம்பு
தங்கிடாது அடைவே உருட்சியாய்ச் சிறுத்துச் சம வடிவாய் அழகு அடைந்த
சங்கம் ஆம் சிரை என்பறத் அசைந்து ஆமை முதுகு எனத் திரண்டு உயர்ந்த அழகு
மங்கலம் பொலிந்த புறவடி மடந்தை மன்னவன் பன்னி ஆம் மன்னோ.

1007 அல்லி அம் கமலக் கால் விரல் உயர்ந்து தூயவாய் அழகவாய்க் கழுநீர்
மெல் இதழ் நிரைத்தாங்கு ஒழுங்கு உறத் திரண்டு வால் உகிர் வெண் மதிப் பிளவு
புல்லிய போன்று மெல்லிய ஆகிப் புகர் அறத் தசைந்தன அகத்தாள்
சொல்லியது அசைவும் மென்மையும் சமமும் துகள் அறப் படைத்தன நன்று ஆல்.

1008 வண்ண மாந்தளிர் போல் சிவந்து எரி பொன்போல்
வைகலும் வெயர்வை அற்று ஆகம்
உண்ணம் ஆய் இருக்கின் செல்வம் உண்டாகும்
ஒண் மணம் பாடலம் குவளை
தண் அறா முளரி மல்லிகை நறும் தண்
சண்பகம் போல்வன ஆகும்
பண்ணவாம் கிளவி குயில் கிளி யாழின்
படி வரும் பாக்கியம் என்னா.

1009 கரும் குழல் கற்றை தொட்டுச் செம்மலர்க் காலின் எல்லை
மருங்கு நல் கூர்ந்து கன்னி வடிவு எலாம் வாக்கின் செல்வன்
ஒருங்கு நூல் உணர்வால் தௌ¢ளி இம்பரின் உம்பர் தேத்தும்
இரங்கும் இக் குயில் அன்னாள் மெய் இலக்கணம் அரியது என்றான்.

1010 அங்கு அது கேடோர் யாரும் அகம் களி துளும்ப இப்பால்
கொங்கு அலர் நறும் தார் குஞ்சி உக்கிர குமரன் போந்து
மங்கல வரிசை மாண மத்த மான் சுமந்த வைகைச்
சங்கு எறி துறை நீராடித் தகும் கடி வனப்புக் கொள்வான்.

1011 கட்டு அவிழ் கண்ணி வேய்ந்து மான் மதக் கலவைச் சாந்தம்
மட்டனம் செய்து முத்தான் மாண் கலன் முழுதும் தாங்கி
விட்டவர் கலை வான் திங்கள் வெண் கதிர்ச் செல்வன் போல் வந்து
இட்ட பூம் தவிசின் மேல் கொண்டு இருந்தனன் சங்கம் ஏங்க.

1012 அந்நிலை மண நீர் ஆதி அரும் கலப் போர்வை போர்த்த
கன்னியைக் கொணர்ந்து நம்பி வல வயின் கவின வைத்தார்
பன்னியொடு எழுந்து சோம சேகரன் பரனும் பங்கின்
மன்னிய உமையும் ஆக மதித்து நீர்ச் சிரகம் தாங்கி.

1013 மங்கல நீரான் நம்பி மலரடி விளக்கி வாசக்
கொங்கு அலர் மாலை சூட்டிக் குளிர் மது பருக்கம் ஊட்டி
நங்கை தன் கையைப் பற்றி நம்பி தன் கையில் ஏற்றிப்
புங்கவர் அறிய நன்னீர் மந்திரம் புகன்று பெய்வான்.

1014 இரவி தன் மருமான் சோம சேகரன் என் பேர் திங்கள்
மரபினை விளக்க வந்த சுந்தர மாறன் மைந்தன்
உரவு நீர் ஞாலம் தாங்கும் உக்கிர வருமற்கு இன்று என்
குரவு அலர்க் கோதை மாதைக் கொடுத்தனன் என நீர் வார்த்தான்.

1015 மைந்து உறு மடங்கல் திண் கால் மணி வட வயிர ஊசல்
ஐந்துடன் பதம் செய் பஞ்சி அணையினோடு அன்னத்தூவிப்
பைந்துகில் அணை ஈர் ஐந்து பவளவாய்ப் பசும் பொன் மேனி
இந்திர மணிக்கண் பாவை விளக்கு நான்கு இரட்டி என்ப.

1016 அட்டில் வாய் அடுக்கும் செம்பொன் கலங்கள் நூறு அம் பொன் ஆக்கி
இட்டு இழை மணிக் களாஞ்சி ஏழு பொன் கவரி எட்டு
விட்டு ஒளிர் பசும் பொன் கிண்ணப் பந்தி சூழ் விளங்க நாப்பண்
நட்ட பொன் கலினோடு நகை மணிக் கலன் நூறு என்ப.

1017 பெரு விலை ஆரப் பேழை ஆயிரம் பெற்ற நுண் தூசு
அரு விலைப் பட்டு வெவ் வேறு அமைந்தன பேழை முந்நூறு
உரு அமுது எழுதிச் செய்த ஓவியப் பாவை அன்னார்
திருமணிக் கலனோடு ஏவல் சேடியர் எழு நூற்று ஐவர்.

1018 விளை வொடு மூன்று மூதூர் மின்னு விட்டு எறியும் செம்பொன்
அளவு இருகோடி இன்ன அரும் பெறல் மகட்குச் செல்வ
வளம் உற வரிசை ஆக வழங்கினான் முழங்கி வண்டு
திளை மதுக் கண்ணிச் சேம சேகர மன்னன் மாதோ.

1019 ஆர்த்தன வியங்கள் எல்லாம் அமரர் மந்தார மாரி
தூர்த்தனர் வேள்விச் செம் தீ சுழித்தது வலமாய்த் துள்ளி
ஆர்த்தன மடவார் நாவின் முளைத்தன வாழ்த்து மன்றல்
பார்த்தனர் கண்கள் எல்லாம் பெற்றன படைத்த பேறு.

1020 பொதி அவிழ் கடப்பந் தண் தார்ப் புயத்து இளம் காளை அன்னான்
முதியவர் செந்தீ ஓம்ப இன்னியம் முழங்கக் காந்தி
மதியை மங்கல நாண் பூட்டி வரி வளைச் செங்கைப் பற்றி
விதி வழி ஏனை மன்றல் வினை எலாம் நிரம்பச் செய்தான்.

1021 எண் இலாத வளத்தினொடும் இரவி மருமான் மடப்பிடியை
பண் நிலாவு மறை ஒழுக்கம் பயப்ப வேள்வி வினை முடித்துக்
தண் நிலா வெண் கலை மதியும் தாரா கணமும் தவழ்ந்து உலவ

விண் நிலாவு மணி மாட வீதி வலமாய் வரும் எல்லை.

1022 மின் நேர் பொன் அம் தொடியினரும் மென் செம் பஞ்சி அடியினரும்
பொன் நேர் மணிப்பூண் முலையினரும் புலம்பு மணிமேகலை யினரும்
அன் நேர் ஓதித் தாரினரும் ஆகிக் கண்ணும் மனமும் அவன்
முன்னே தூது நடப்பது என நடப்ப நடந்தார் முகிழ் முலையார்.

1023 சுருங்கும் இடையார் தன் பவனி தொழுது வருவார் தமக்கு இரங்கி
மருங்குல் பாரம் கழிப்பான் போல் கலையைக் கவர்ந்தும் வரைத் தோள் மேல்
ஒருங்கு பாரம் கழிப்பான் போல் வளையைக் கவர்ந்தும் உள்ளத்துள்
நெருங்கு பாரம் கழிப்பான் போல் நிறையைக் கவர்ந்து நெறிச் செல்வான்.

1024 வான மதி சேர் முடி மறைத்த வழுதி மகனே இவன் என் என்றால்
ஆனை எழுத்தில் சிங்க இள அடலேறு என்ன வயல் வேந்தர்
செனை தழுவ வரும் பவனிக்கு ஒப்பு ஏது ஒப்புச் செப்பும் கால்
யானை மகளை மணந்து வரும் இளையோன் பவனிச் செல்வமே.

1025 இம்மை தனிலும் நன்மை தரும் ஈசன் தனையும் வாசவற்கு
வெம்மை தருவன் பழிதவிர்க்க விமலன் தனையும் அம் கயல் கண்
அம்மை தனையும் பணிந்து மீண்டு அரசன் கோயில் அடைந்து ஈன்றோர்
தம்மை முறையால் அடிக் கமலம் தலையில் பணிந்தான் தனிக்குமரன்.

1026 ஆனாவறு சுவை அடிசில் அயில் வோர் தம்மை அயில் வித்து
நானா வரிசை வரன் முறையா நல்கி விடையும் நல்கிப் பின்
வான் நாடவர்க்கும் விடைகொடுத்து மதிக்கோன் ஒழுகி வைகும் நாள்
தேனார் கண்ணித் திரு மகனுக்கு இதனைச் செப்பி இது செய்வான்.

1027 மைந்த கேட்டி இந்திரனும் கடலும் உனக்கு வான் பகை ஆம்
சந்த மேருத் தருக்கு அடையும் சத வேள்விக் கோன் முடி சிதற
இந்த வளை கொண்டு எறி கடலில் இவ் வேல் விடுதி இச் செண்டால்
அந்த மேரு தனைப் புடை என்று எடுத்தும் கொடுத்தான் அவை மூன்றும்.

1028 அன்ன மூன்று படைக் கலமும் தொழுது வாங்கி அடல் ஏறு
தன்னை நேரா எதிர்நிற்கும் தனயன் தனை உக்கிர வழுதி
என்ன ஆதி மறை முழங்க வியங்கள் ஏங்க முடி கவித்துத்
தன்னது ஆணை அரசு உரிமை தனிச் செங் கோலும் தான் நல்கா.

1029 சூட்சி வினையில் பொன் அனைய சுமதி தன்னைத் தொல் நூலின்
மாட்சி அறிஞர் தமை நோக்கி வம்மின் இவனைக் கண் இமைபோல்
காட்சி பயக்கும் கல்வியும் போல் காப்பீர் இது நும் கடன் இம் மண்
ஆட்சி இவனது என்று இளைய அரி ஏறு அணையான் தனை நல்கா.

1030 வெய்ய வேல் காளை அன்னான் தன்னையும் வேறு நோக்கி
ஐய இவ்வையும் தாங்கி அளித்தன நெடு நாள் இந்த

மை அறு மனத்தார் சொல்லும் வாய்மை ஆறு ஒழுகி நீயும்
செய்ய கோன் முறை செய்து ஆண்டு திருவொடும் பொலிக என்றான்.

1031 பன்னரும் கணங்கள் எல்லாம் பண்டைய வடிவம் ஆகத்
தன் அருள் துணையாய் வந்த தடாதகைப் பிராட்டி யோடும்
பொன் நெடும் கோயில் புக்குப் பொலிந்தனன் இச்சை தன்னால்
இன் அருள் படிவம் கொள்ளும் ஈறு இலா இன்ப மூர்த்தி.

1032 பின்னர் உக்கிர பெயர் தரித்த அத்
தென்னர் கோ மகன் தெய்வ நால் மறை
மன்னும் நல் அறம் வளர வையகம்
தன்னது ஆணையால் தாங்கி வைகினான்.

உக்கிர பாண்டியனுக்கு வேல் வளை செண்டு கொடுத்த படலம் சுபம்

1.13. கடல் சுவற வேல் விட்ட படலம் (1033- 1052)

1033 வளை யொடு செண்டு வேல் மைந்தற்கு அஞ்சுரும்
பனைய வேம்பு அணிந்த கோன் அளித்த வாறிதத்
தளை அவிழ் தாரினான் தனையன் வேலை மேல்
இளையவன் என்ன வேல் எறிந்தது ஓதுவாம்.

1034 திங்களின் உக்கிரச் செழியன் வெண் குடை
எங்கணும் நிழற்ற வீற்று இருக்கும் நாள் வயில்
சங்கை இல்லாத மா தரும வேள்விகள்
புங்கவர் புடைதழீஇப் போற்ற ஆற்றும் நாள்.

1035 அரும் பரி மகம் தொண்ணூற்று ஆறு செய்துழிச்
சுரும்பு அரி பெரும் படைத் தோன்ற தண் அறா
விரும்பரி முரன்று சூழ் வேம்பின் அம் குழைப்
பொரும் பரி வீரன் மேல் பொறாது பொங்கினான்.

1036 மன்னிய நாடு எலாம் வளம் சுரந்து வான்
பொன்னிய நாடு போல் பொலிதலால் இந்த
மின்னிய வேலினான் வேள்வி செய்வது என்று
உன்னிய மனத்தன் ஓர் சூழ்ச்சி உன்னினான்.

1037 பொரும் கடல் வேந்தனைக் கூவிப் பொன் என
இரும் கடல் உடுத்த பார் ஏழும் ஊழிநாள்
ஒருங்கு அடு வெள்ளம் ஒத்து உருத்துப் போய் வளைந்து
அரும் கடி மதுரையை அழித்தியால் என்றான்.

1038 விளைவது தெரிகிலன் வேலை வேந்தனும்
வளவயன் மதுரையை வளைந்திட்டு இம் எனக்
களைவது கருதினான் பேயும் கண் படை
கொள் வரு நனந்தலைக் குருட்டுக் கங்குல் வாய்.

1039 கொதித்தலைக் கரங்கள் அண்ட கூடம் எங்கும் ஊடு போய்
அதிர்த்து அலைக்க ஊழி நாளில் ஆர்த்து அலைக்கும் நீத்தம் ஆய்
மதித் தலத்தை எட்டி முட்டி வரும் ஓர் அஞ்சனப் பொருப்பு
உதித்தல் ஒத்து மண்ணும் விண்ணும் உட்க வந்தது உத்தியே.

1040 வங்க வேலை வெள்ளம் மாட மதுரை மீது வரு செயல்
கங்குல் வாய திங்கள் மீது காரி வாய கார் உடல்
வெம் கண் வாள் அரா விழுங்க வீழ்வது ஒக்கும் அலது கார்
அம் கண் மூட வருவது ஒக்கும் அல்லது ஏது சொல்வதே.

1041 வட்ட ஆமை பலகை வீசு வாளை வாள் கண் மகரமே
பட்ட யானை பாய் திரைப் பரப்பு வாம் பரித்திரள்

விட்ட தோணி இரதம் இன்ன விரவு தானை யொடு கடல்
அட்டம் ஆக வழுதி மேல் அமர்க்கு எழுந்தது ஒக்குமே.

1042 இன்னவாறு எழுந்த வேலை மஞ்சு உறங்கும் இஞ்சி சூழ்
நல் நகர்க் குணக்கின் வந்து நணுகும் எல்லை அரை இரா
மன்னவன் கனாவின் வெள்ளி மன்ற வாணர் சித்தராய்
முன்னர் வந்து இருந்து அரும்பு முறுவல் தோன்ற மொழிகுவார்.

1043 வழுதி உன் தன் நகர் அழிக்க வருவது ஆழி வல்லை நீ
எழுதி போதி வென்றி வேல் எறிந்து வாகை பெறுக எனத்
தொழுத செம் கரத்தினான் துதிக்கும் நாவினான் எழீஇக்
கழுது உறங்கும் கங்குலில் கனா உணர்ந்து காவலான்.

1044 கண் நிறைந்த அமளியின் கழிந்து வாயில் பல கடந்து
உண் நிறைந்த மதி அமைச்சருடன் விரைந்து குறுகியே
மண் இறந்தத என முழங்கி வரு தரங்க வாரி கண்டு
எண் இறந்த அதிசயத்தன் ஆகி நிற்கும் எல்லைவாய்.

1045 கனவில் வந்த சித்த வேடர் நனவில் வந்து காவலோன்
நினைவு கண்டு பொழுது தாழ நிற்பது என் கொல் அப்பனே
சினவி வேலை போல வந்த தெவ்வை மான வலிகெட
முனைய வேல் எறிந்து ஞால முடிவு தீர்த்தி ஆல் என.

1046 எடுத்த வேல் வலம் திரித்து எறிந்த வேலை வேல் முனை
மடுத்த வேலை சுஃறெனவ் அறந்தும் ஆன வலி கெட
அடுத்து வேரி வாகை இன்றி அடி வணங்கும் தெவ்வரைக்
கடுத்த வேல் வலான் கணைக் காலின் மட்டது ஆனதே.

1047 சந்த வேத வேள்வியைத் தடுப்பது அன்றி உலகு எலாம்
சிந்த வேறு சூழ்ச்சி செய்த தேவர் கோவின் ஏவலால்
வந்த வேலை வலி அழிந்த வஞ்சர்க்கு நன்றி செய்து
இந்த வேலை வலி இழப்பது என்றும் உள்ளதே கொலாம்.

1048 புண் இடை நுழைந்த வேலால் புணரியைப் புறம் கண்டோன் பால்
மண் இடை நின்ற சித்தர் வான் இடை மறைந்து ஞானக்
கண் இடை நிறைந்து தோன்றும் கருணையால் வடிவம் கொண்டு
விண் இடை அணங்கி னோடு விடை இடை விளங்கி நின்றார்.

1049 முக்கணும் புயங்கள் நான்கும் முளை மதிக் கண்ணி வேய்ந்த
செக்கர் அம் சடையும் காள கண்டமும் தெரிந்து தென்னன்
பக்கமே பணிந்து எழுந்து பரந்த பேர் அன்பும் தானும்
தக்க அஞ்சலி செய்து ஏத்தித் தரை மிசை நடந்து செல்வான்.

1050 துந்துபி ஐந்தும் ஆர்ப்பப் பார் இடம் தொழுது போர்ப்பத்

தந்திர வேத கீதம் ததும்பி எண் திசையும் தாக்க
அந்தர நாடர் ஏத்த அகல் விசும்பு ஆறது ஆக
வந்து தன் கோயில் புக்கான் வரவு போக்கு இறந்த வள்ளல்.

1051 அஞ்சலி முகிழ்த்துச் சேவித்து அருகு உற வந்த வேந்தன்
இஞ்சி சூழ் கோயில் எய்தி இறைஞ்சினன் விடை கொண்டு ஏகிப்
பஞ்சின் மெல் அடியார் அட்ட மங்கலம் பரிப்ப நோக்கி
மஞ்சு இவர் குடுமி மாட மாளிகை புகுந்தான் மன்னோ.

1052 வளை எயில் மதுரை மூதூர் மறி கடல் இவற்றின் நாப்பண்
விளை வயன் நகரம் எல்லாம் வெள்ளி அம்பலத்துள் ஆடும்
தளை அவிழ் கொன்றை வேணித் தம்பிரான் தனக்கே சேர்த்துக்
களை கணாய் உலகுக்கு எல்லாம் இருந்தனன் காவல் வேந்தன்.

கடல் சுவற வேல் விட்ட படலம் சுபம்

----

1. 14. இந்திரன் முடிமேல் வளை எறிந்த படலம் (1053 - 1111)

1053 பொன் அவிர் வாகை வேய்ந்த புகழ் உரை செய்தேம் நாக
நல் நகர் ஆளி செம் பொன் கை முடி சிதற வந்த
மன்னவன் வளை கொண்டு ஓச்சி வென்றதும் வகுத்துச் சொல்வாம்.

1054 கோமகன் நிகழும் நாளில்கோள் நிலை பிழைத்துக் கொண்மூ
மா மழை மறுப்பப் பைங்கூழ் வறந்து புல் தலைகள் தீந்து
காமரு நாடு மூன்றும் கை அறவு எய்த மன்னர்
தாம் அது தீர்வு நோக்கித் தமிழ் முனி இருக்கை சார்ந்தார்.

1055 முனிவனை அடைந்து வேந்தர் மூவரும் தங்கள் நாட்டில்
பனிவரு மாரி இன்றி வறந்தமை பகர மேருக்
குனி வரு சிலையார்க்கு அன்பன் கோள் நிலை குறித்து நோக்கி
இனி வரு மாரி இல்லை ஆதினால் என்னில் கேண்மின்.

1056 காய் சின வெய்யோன் சேயோன் முன் செலக் கதிர்கால் வெள்ளித்
தேசிகன் பின்பு சென்று நடக்கும் இச் செயலான் முந்நீர்
தூசின உலகில் பன்னீராண்டு வான் சுருங்கும் என்று
பேசின நூல்கள் மாரி பெய்விப் போன் சென்று கேண்மின்.

1057 என்றவன் எதிர் யாம் எவ்வாறு ஏகுது என்றார் ஐந்தும்
வென்றவன் சோம வார விரதம் நீர் நோற்று வெள்ளி
மன்றவன் அருளைப் பெற்று வான் வழிச் செல்மின் என்ற அக்
குன்றவன் சிலையா நோன்பின் விதியினைக் கூறு கின்றான்.

1058 உத்தம வானோர் தம்முள் உத்தமன் ஆகும் ஈசன்

உத்தம சத்தி மருள் உத்தமி உருத்திராணி
உத்தம விரதம் தம்முள் உத்தமம் திங்கள் நோன்பு என்று
உத்தம மறை நூல் ஆதி உரைக்கும் இச் சோம வாரம்.

1059 மந்தரம் காசி ஆதிப் பதிகளில் வதிந்து நோற்கத்
தந்திடும் பயனில் கோடி தழைத்திடும் மதுரை தன்னில்
இந்த நல் விரதம் நோற்போர் அதிகம் யாது என்னில் சோம
சுந்தரன் உரிய வாரம் ஆதலால் சோம வாரம்.

1060 அங்கு அதின் அதிகப் பேறு உண்டு அருக்கனின் மதி தோய்ந்து ஒன்றித்
தங்கிய திங்கள் நோன்பு தகுதியின் நோற்க வல்லார்க்கு
இங்கு அதின் அதிக நீதி ஈட்டிய பொருள் கொண்டு ஆற்றும்
மங்கல விரதப் பேர் ஒன்று அனந்தமாய் வளரும் அன்றே.

1061 நலம் மலி விரதம் நோற்பத் தொடங்குநாள் நவில்வாம் தேளிற்
சிலையினில் ஆதல் இன்றி இரட்டியது எரிசம் சேர்ந்து
மல மதி ஒழித்து மற்றை மதியிலும் முந்தை பக்கத்து
அலர் கதிர் வாரத்து அல் ஊண் அயின்றிடாது அயலில் துஞ்சா.

1062 வை கறை எழுந்து சேல் கண் மணாளனை உள்கி அற்றைச்
செய்கடன் நிறீஇக் காமாதி சிந்தை நீத்து அலர் பொன் கஞ்சப்
பொய்கையை அடைந்து கையில் பவித்திரம் புனைந்து வாக்கு
மெய் கருத்து ஒருப்பாடு எய்தச் சங்கற்பம் விதந்து கூறி.

1063 கடம்பு அடி முளைத்த முக்கண் கருப்பினை நினைந்து ஞாலத்து
திடம் படு தீர்த்தம் எல்லாம் ஆடிய பயனை ஈண்டுத்
திடம் படத் தருதி என்னாத் திரைத் தடம் படிந்து வெண் நீறு
உடம்பு அணிந்து தக்க மாலை ஒளி பெற விதியால் தாங்கி.

1064 வெள்ளை மந்தாரம் முல்லை மல்லிகை வெடி வாய் சாதி
கள் அவிழ் மயிலை ஆதி வெண்மலர் கவர்ந்து வேழப்
பிள்ளையை முந்தப் பூசித்து இரந்து சங்கற்பம் பேசி
உள் அணைந்து உச்சி மேல் பன்னிரு விரல் உயர்ச்சிக்கு உம்பர்.

1065 சத்திய ஞான ஆனந்த தத்துவம் தன்னை உள்கி
வைத்த தன் வடிவம் கொண்டு மண் முதல் சிவம் ஈறு ஆன
அத்துவ லிங்கம் தன்னை ஆசன மூர்த்தி மூல
வித்தை மற்று நாலு நூலின் விதியினால் பூசை செய்க.

1066 ஐந்து அமுது ஆவின் ஐந்து நறும் கனி ஐந்து செம்தேன்
சந்தன தோயம் புட்பத் தண் புனல் மணி நீராட்டிச்
சுந்தர வெண் பட்டு ஆடை கருப்புரம் சுண்ணம் சாந்தம்
கந்த மல்லிகை முன் ஆன வெண் மலர்க் கண்ணி சாத்தி.

1067 காசணி பொலம் பூண் சாத்திக் கனைகழல் ஆதி அங்க
பூசனை செய்து சேல் கண் பூரண பரையை அவ்வாறு
ஈசன் ஐந்து எழுத்தைப் பெண் பால் இசைய உச்சரித்துப் பூசித்து
தாசறு சுரபித் தீம்பால் அட்ட இன் அமுதினோடும்.

1068 பண்ணிய வகை பானீய நிவேதனம் பண்ணி வாசம்
நண்ணிய அடைக்காய் நல்கி நறு விரைத் தூபம் தீபம்
எண்ணிய வகையால் கோட்டிக் கண்ணடி ஏனை மற்றும்
புண்ணியன் திரு முன் காட்டி வில்வத்தால் பூசை செய்தல்.

1069 புரகரன் இச்சா ஞானக் கிரியை ஆய்ப் போந்த வில்வ
மர முதல் அடைந்து மூன்று வைகல் ஊண் உறக்கம் இன்றி
அரகர முழக்கம் செய்வோர் ஐம் பெரும் பாதகங்கள்
விரகில் செய் கொலைகள் தீரும் ஆதலால் விசேடம் வில்வம்.

1070 மடங்கி இதழ் சுருங்கல் வாடி உலர்ந்தது மயிர் சிக்கு உண்டல்
முடங்கு கால் சிலம்பிக் கூடு புழுக் கடி முதல் ஆம் குற்றம்
அடங்கினும் குற்றம் இல்லை உத்தமம் ஆகும் வில்வம்
தடம் கை கொண்டு ஈசன் நாமம் ஆயிரம் சாற்றிச் சாத்தல்.

1071 அடியனேன் செய்யும் குற்றம் அற்றைக்கு அன்று அனந்தம் ஆகும்
கொடிய நஞ்சு அமுதாக் கொண்டாய் குற்றமும் குணம் ஆக் கொண்டு
படி எழுத அரிய நங்கை பங்கனே காத்தி என்று
முடி உற அடியில் வீழ்ந்து மும் முறை வலம் செய்து ஏத்தி.

1072 வன் மனம் கரை நின்று வேண்டிய வரங்கள் வேண்ட
நன் மணப் பேறு மக்கள் பெறுதல் வாக்குக் கல்வி
பொன் மனக் இனிய போகம் தெவ்வரைப் புறகு காண்டல்
இம்மையில் அரசு மற்று எண்ணியாங்கு எய்தும் மன்னோ.

1073 ஆதி இவ் இலிங்கம் தீண்டல் அருகர் அல்லாத வேத
வேதியர் முதலோர் இட்ட இலிங்கத்து இவ்விதியால் அர்ச்சித்து
ஓதிய விரதம் நோற்க அர்ச்சனைக்கு உரியர் அல்லாச்
சாதியர் பொருள் நேர்ந்து ஆதி சைவரால் பூசை செய்தல்.

1074 பொருவில் இவ் விரதம் ஐ வகைத்து உச்சிப்
போதில் ஊண் இரவில் ஊண் இரண்டும்
ஒருவுதல் உறங்காது இருத்தல் அர்ச்சனை நால்
யாமமும் உஞற்றுதல் என்னக்
கருதின் இவ் ஐந்தும் ஒன்றினுக்கு ஒன்று
கழியவும் ஐகமாம் நோற்கும்
வருடம் ஒன்று இரண்டு மூன்று பன்னிரண்டு
வருடம் வாழ்நாள் அளவில் இவற்றுள்.

1075 உடலளவு எண்ணி நோற்பவர் முந்த உத்தியாபனம் செய்து நோற்கக்
கடவர் அவ் வருடக் கட்டளைக்கு இறுதி கழிப்பதுத் தாபன விதிதான்
மடல் அவிழ் மாலை மண்டபம் குண்டம் மண்டலம் வகுத்து மா பதியைப்
படர் ஒளி வெள்ளி முப்பது கழஞ்சில் படிமையான் நிருமிதம் செய்து.

1076 காலையில் ஆசான் சொல்வழி நித்தக் கடன் முடித்து உச்சி தொட்டு அந்தி
மாலையின் அளவும் புராண நூல் கேட்டு மாலை தொட்டு யாமம் ஒர் நான்கும்
சேல் அன கண்ணாள் பங்கனைப் பூசை செய்க அப் பூசனை முடிவின்
மூல மந்திரம் நூற்று எட்டு நூற்று எட்டு முறையினால் ஆகுதி முடித்தல்.

1077 வில்லம் ஆயிரம் கொண்டு ஆயிரம் நாமம் விளம்பி நால் யாமமும் சாத்தல்
நல்ல ஐந்து எழுத்தால் ஐந்து எழுத்து உருவின் நாதனுக்கு அருக்கியம் கொடுத்தல்
எல்லை இல் மூல மந்திரத்தாலும் ஏனை மந்திரங்களினாலும்
வில் அழல் ஓம்பிப் பூரண ஆகுதி செய்து ஈறு இலான் வேள்வியை முடித்தல்.

1078 புலர்ந்த பின் நித்த வினை முடித்து அரம்பை
பொதுளும் பாசிலை பதின் மூன்றின்
நலம் தரு தூ வெள்ளரிசி பெய்து இனிய நறிய
காய் கறியொடு பரப்பி
அலந்தர வான் பால் நிறை குடம் பதின் மூன்று
அரிசி மேல் வைத்தான் அடியில்
கலந்த அன்பினராய்ச் சிவாஅர்ச் சனைக்கு உரிய
கடவுள் வேதியர் களை வரித்து.

1079 காது அணி கலனும் கை அணி கலனும் கவின் பெற அளித்தனர் ஆக
ஆதரம் பெருக நினைந்து அருச்சனை செய்து அரிய தக்கிணை யொடும் பாதப்
போதணி காப்பு விசிறி தண் கவிகை பூந்துகில் முதல் பல உடனே
மேதகு தானம் செய்து பின் குருவைக் கற்பு உடை மின் இடை யோடும்.

1080 ஆசனத்து இருத்திப் பொலந்துகில் காதுக்கு
அணிகள் கைக்கு அணிகளும் அணிந்து
வாச நல் மலர் இட்டு அருச்சனை செய்து
மலைமகள் தலைவனை வரைந்து
பூசனை செய்த படிமையோடு அம் பொன்
பூதலம் பதாதிகள் பிறவும்
தூசு அலர் மாலை கோட்டணி புனைந்த
சுரபிமா தானமும் செய்து.

1081 இனையவாறு உத்தாபனம் முடித்து ஆசான்
ஏவலால் சிவன் அடிக்கு அன்பர்
தனைய ரோடு ஒக்கலுடன் அமுது அருந்த தகுதி
இவ்விரத முன் கண்ணன்
அனைய தாமரை யோன் இந்திரன் முதல் வான்
நாடவர் மூவறு கணத்தோர்

அனைவரும் நோற்றார் மனிதரும் அனுட்டித்து
அரும் பெறல் போகம் வீடு அடைந்தார்.

1082 ஈது நோற்பவர் வெம் பகை மனத்துயர் தீர்ந்து ஆயிரம் பிறவியில் இயற்றும்
திது சேர் வினை தீர்ந்து எடுத்த யாக்கையினில் சிவகதி அடைவர் இவ் விரதம்
ஓதினோர் கேட்டோர் மனைவியர் மக்கள் ஒக்கலோடு இனிது வாழ்ந்து உம்பர்
மேதகு பதினாலு இந்திரன் பதத்தில் வீற்று இனிது இருப்பர் என்று அறவோன்.

1083 சொல்லிய நெறியால் சோம சுந்தரன் விரதம் நோற்பான்
வில் இடு மணிப் பூண் வேந்தர் முனிவனை விடைகொண்டு ஏகி
அல்லி அம் கனக கஞ்சத்து ஆடி அம் கயல் கண் வல்லி
புல்லிய பாகன் தன்னை வழிபடீஇ போற்றி நோற்றார்.

1084 சுந்தரன் தன்னைப் பூசைத் தொழில் செய்து வரம் பெற்று ஏகி
அந்தரத்து ஆறு செல்வார் அஃது அறிந்து அமரர் வேந்தன்
வந்தவர் இருக்க வேறு மடங்கல் மான் தவிசு மூன்று
தந்திடப் பணித்தான் இட்டார் தனது அரியணையில் தாழ.

1085 வான் வழி வந்த மூன்று மன்னரும் பொன் நாடு எய்தி
ஊன் வழி குலிச வைவேல் உம்பர் கோன் மருங்கில் புக்கார்
தேன் வழி போந்தின் கண்ணிச் சேரனு ஆர்த்தார் வேந்தும்
கான் வழி தாரு நாடன் காட்டிய தவிசின் வைக.

1086 மைக் கடல் வறப்ப வென்ற வாகை வேல் செழியன் மௌலிச்
செக்கர் மா மணி வில் காலத் தேவர் கோன் தவிசில் ஏறி
ஒக்க வீற்று இருந்தான் ஆக உம்பர் கோன் அழுக்காறு எய்திப்
பக்கமே இருந்த ஏனைப் பார்த்திவர் முகத்தைப் பாரா.

1087 முகமன் நன்கு இயம்பி நீவிர் வந்தது என் மொழிமின் என்ன
மகபதி எங்கள் நாட்டின் மழை மறுத்து அடைந்தேம் என்றார்
அகம் மலர்ந்து அனையார் நாட்டின் அளவும் வான் சுரக்க நல்கி
நகை மணிக் கலன் பொன் ஆடை நல்கி நீர் போமின் என்றான்.

1088 அன்னவர் அகன்ற பின்னை அமரர் கோன் கன்னி நாடன்
தன் அரி அணை மேல் ஒக்கத் தருக்கினோடு இருக்கு மாறும்
பின்னரும் மாரி வேண்டாப் பெருமித வீறும் நோக்கி
இன்னது புலப் படாமை இனையது ஓர் வினயம் உன்னா.

1089 பொற்பு உற வரிசை செய்வான் போல் அளவு இறந்தோர் தாங்கி
வெற்பு உறழ் திணி தோள் ஆற்றல் மெலிவது ஓர் ஆரம் தன்னை
அற்புற அளித்தான் வாங்கி அலர் மதுத் தார் போல் ஈசன்
கற்பு உடை உமையாள் மைந்தன் கதும் என கழுத்தில் இட்டான்.

1090 கண்டனன் கடவுள் நாதன் கழியவும் இறும் பூது உள்ளம்

கொண்டனன் இன்று தொட்டுக் குரை அளி துழாவு நிம்பத்
தண் தழை மார்ப ஆரம் தாங்கும் பாண்டியன் என்று உன்னை
மண்டலம் மதிக்க என்றான் வான நாடு உடைய மன்னன்.

1091 அன்னது சிறிதும் எண்ணாது அங்கு நின்று இழிந்து தென்னன்
தன் நகர் அடைந்தான் இப்பால் சத மகன் ஆணையால் அம்
மன்னவர் இருவர் நாடும் மழை வளம் பெருகப் பெய்த
தென்னவன் நாடு பண்டைச் செயல் அதாய் இருந்தது அன்றே.

1092 ஆயது ஓர் வைகல் வேட்டை ஆடுவான் அண்ணல் விண்ணந்து
ஆயது ஓர் பொதியக் குன்றில் சந்தனச் சாரல் நண்ணி
மேயதோர் அரிமான் ஏனம் வேங்கை எண்கு இரலை இன்ன
தீயதோர் விலங்கு வேட்டம் செய்து உயிர் செகுக்கும் எல்லை.

1093 பொன்றத்து மருவிக் குன்றில் புட்கலா வருத்தம் ஆதி
மின்றத்து மேகம் நான்கும் வீழ்ந்தன மேயக் கண்டு
குன்றத்தின் நெடிய திண் தோள் கொற்றவன் அவற்றைப் பற்றிக்
கன்றத் திண் களிறு போலக் கடும் தளை சிக்க யாத்தான்.

1094 வேட்டத்தில் பட்ட செம்கண் வேழம்போல் கொண்டு போகிக்
கோட்டத்தில் இட்டான் ஆக குன்று இறகு அரிந்த வென்றி
நாட்டத்துப் படிவத்து அண்ட நாடன் மற்று அதனைக் கேட்டுக்
காட்டத்துக் கனல் போல் சீறிக் கடும் சமர் குறித்துச் செல்வான்.

1095 வாங்கு நீர் வறப்ப வேலை விடுத்ததும் வலிய வாரம்
தாங்கிய செருக்கும் காரைத் தளை இடு தருக்கு நோக்கி
ஈங்கு ஒரு மனித யாக்கைக் இத்துணை வலியாது என்னா
வீங்கியம் ஆன மூக்க மீனவன் மதுரை சூழ்ந்தான்.

1096 ஓடினர் ஒற்றர் போய்ச் செழிய ஒண் கழல்
சூடினார் நகர்ப்புறம் சுரர்கள் சேனைகள்
மூடின என்னலும் முனிவும் மானமும்
நீடினன் அரியணை இழிந்து நீங்குவான்.

1097 பண்ணுக தேர் பரி பகடு வீரர் முன்
நண்ணுக கடிது என நடத்தி யாவர் என்று
எண்ணலன் மத மலை எருத்த மேல் கொடு
கண்ணகன் கடி நகர்க் காப்பு நீங்கு முன்.

1098 அடுத்தனர் வானவர் ஆர்த்துப் பல் படை
எடுத்தனர் வீசினர் சிலையில் எய்கணை
தொடுத்தனர் இறுதி நாள் சொரியும் மாரிபோல்
விடுத்தனர் மதிக்குல வீரன் சேனை மேல்.

1099 ஆர்த்தனர் மலய வெற்பு அரையன் சேனையோர்
பார்த்தனர் வேறு பல் படைக்கலக் குவை
தூர்த்தனர் குனிசிலை தொடுத்து வாளியால்
போர்த்தனர் அமரர் மெய் புதைத்த என்பவே.

1100 தறிந்தன தாள் சிரம் தகர்ந்த தோள் கரம்
பறிந்தன குருதி நீர் கடலில் பாய்ந்தன
செறிந்தன பாரிடம் சேனம் கூளிகள்
முறிந்தன் வானவர் முதல்வன் சேனையே.

1101 ஆடின குறைத்தலை அவிந்த போர்க்களம்
பாடின பாரிடம் விந்தைப் பாவை தாள்
சூடின கூளிகள் சோரி சோரப் பார்
மூடின பிணக் குவை அண்டம் முட்டவே.

1102 வெஞ்சின வலாரிதன் வீரச் சேனைகள்
துஞ்சின கண்டு எரி சொரியும் கண்ணன் ஆய்ப்
பஞ்சின் முன் எரி எனப் பதைத்து தெய்வத
வஞ்சினப் படைகளான் மலைவது உன்னினான்.

1103 வெம் கதிர்ப் படை விட்டு ஆர்த்தான் விண்ணவன் அதனைத் திங்கள்
பைங் கதிர்ப் படை தொட்டு ஓச்சி அவித்தனன் பார் ஆள் வேந்தன்
சிங்க வெம் படை விட்டு ஆர்த்தான் தேவர் கோன் அதனைச் சிம்புட்
புங்கவன் படை தொட்டு ஓச்சி அடக்கினான் புணரி வென்றோன்.

1104 தானவர் பகைவன் மோக சரம் தொடுத்து எறிந்தானாக
மீனவன் அதனை ஞான வாளியால் விளித்து மாய்ந்து
போனபின் மற்போர் ஆற்றிப் புக்கனர் புக்கார் தம்மில்
வானவன் மண்ணினான் மேல் வச்சிரம் வீசி ஆர்த்தான்.

1105 காய்சின மடங்கல் அன்னான் கை வளை சுழற்றி வல்லே
வீசினான் குலிசம் தன்னை வீழ்த்தது விடுத்தான் சென்னித்
தேசினன் மகுடம் தள்ளிச் சிதைத்தது சிதைத்த லோடும்
கூசினன் அஞ்சிப் போனான் குன்று இற கரிந்த வீரன்.

1106 இந்து இரண்டு அனைய கூர்அம்பல் இருள் வரை நெஞ்சு போழ்ந்த
மைந்தனின் வலிய காளை வரைந்து எறி நேமி சென்னி
சிந்திடாது ஆகி அம் பொன் மணி முடி சிதறச் சோம
சுந்தர நாதன் பூசைத் தொழில் பயன் அளித்தது என்னா.

1107 போரினுக்கு ஆற்றாது ஓடிப் பொன் நகர் புகுந்த வென்றித்
தாரினுக்கு இசைந்த கூர் வேல் சதமகன் பின்பு நின் நாட்டு
ஊரினுக்கு எல்லாம் மாரி உதவுவேன் இகள நீக்கிக்
காரினைத் தருக என்னாக் கவுரியற்கு ஓலை விட்டான்.

1108 முடங்கல் கொண்டு அணைந்த தூதன் முடி கெழு வேந்தன் பாதத்து
ஒடுங்கி நின்று ஓலை நீட்ட உழை உளான் ஒருவன் வாங்கி
மடங்கல் ஏறு அனையான் முன்னர் வாசித்துக் காட்டக் கேட்டு
விடம் கலுழ் வேலான் விண்ணோர் வேந்து உரை தேறான் ஆகி.

1109 இட்ட வன் சிறையை நீக்கி எழிலியை விடாது மாறு
பட்ட சிந்தையனே ஆகப் பாக சாதனனுக்கு என்று
நட்டவன் ஒரு வேளாளன் ஆன் பிணை என்று தாழ்ந்தான்
மட்டு அவிழ்ந்து ஒழுகு நிம்ப மாலிகை மார்பினானும்.

1110 இடுக்கண் வந்து உயிர்க்கு மூற்றம் எய்தினும் வாய்மை காத்து
வடுக்களைந்து ஒழுகு நாலா மரபினான் உரையை ஆத்தன்
எடுத்து உரை மறை போல் சூழ்ந்து சிறைக் களத்து இட்ட யாப்பு
விடுத்தனன் பகடு போல மீண்டன மேகம் எல்லாம்.

1111 தேவர் கோன் ஏவலாலே திங்கள் மும் மாரி பெய்து
வாவியும் குளனும் ஆறு மடுக்களும் அடுத்துக் கள்வாய்க்
காவி சூழ் வயலும் செய்யும் செந் நெலும் கன்னல் காடும்
பூ விரி பொழிலும் காவும் பொலிந்தது கன்னிநாடு.

இந்திரன் முடிமேல் வளை எறிந்த படலம் சுபம்

1.15. மேருவைச் செண்டால் அடித்த படலம் (1112-1152)

1112 அண்டர் அஞ்ச அமர் உழந்த அமரர் கோனை அரசர் கோன்
வண்டு அலம்பு மவுலி சிந்த வளை எறிந்து வெந் புறம்
கண்ட வண்ணம் இன்ன தன்ன கன்னி நாடன் மேருவில்
செண்டு எறிந்து வைப்பு எடுத்த செயலு நன்கு செப்புவாம்.

1113 மன்னவன் தனக்கு முன்னர் மலய வெற்பின் முனிவர் கோன்
சொன்ன திங்கள் விரதம் அன்று தொட்டு நோற்று வரலும் அந்
நன்னலம் செய் பேறு போல நங்கை காந்தி மதி வயிற்று
உன்னரும் சயம் கொள் மைந்தன் ஒருவன் வந்து தோன்றினான்.

1114 வயந்தனை பயந்தது என்ன மைந்தனைப் பயந்த போது
இயந்து வைத்து நகர் களிப்ப இனிது இருந்த புரவலன்
சயம் தழைக்க இந்திரன் சயந்தனைப் பயந்த நாள்
வியந்து அகத்து அடைந்த இன்பம் விளை மகிழ்ச்சி எய்தினான்.

1115 தென்னர் ஏறு சாதகாதி செய்து வீர பாண்டியன்
என்ன நாம வினை நிரப்பி எழுத ஓணாத கலை முதல்
பன்னு கேள்வி கரிகள் தேர்கள் பரி படை கலம பயின்று

அன்ன காதலான் விளங்க அகம்மகிழ்ச்சி அடையும நாள்.

1116 மல்கு மாறுஇல் கோள் திரிந்து மழை சுருங்கி நதியும் நீர்
ஒல்கு மாறு பருவம் மாறி உணவு மாறி உயிர் எலாம்
மெல்குமாறு பசி உழந்து வேந்தனுக்கு விளைபொருள்
நல்கு மாறி இலமை இன்னல் நலிய வந்த நாடு எலாம்.

1117 மழை வறந்தது என் கொல் என்று வழுதிகூற முழுது உணர்ந்து
அழிவு இலாத பிரம கற்பம் அளவு எல்லை கண்ட நூல்
உழவர் கோள்கள் இரவி தன்னை உற்று நோக்கி நிற்றலால்
தழையும் மாரி வருடியாது ஓர் வருடம் என்று சாற்றினார்.

1118 மகவு உறு நோயை நோக்கி வருந்து உறு தாய்போல் மன்னன்
பக உறு மதியம் சூடும் பரம் சுடர் முன் போய் தாழ்ந்து
மிக உறு பசியால் வையம் மெலிவதை ஐய என்னாத்
தகவு உற இரங்கி கண்ணீர் ததும்ப நின்று இரந்து வேண்ட.

1119 திரைக்கடல் விடம் சேர் கண்டர் காலத்தின் செவ்விநோக்கி
இரக்கம் இல்லாதவர் போல் வாளா இருத்தலும் மருத்தார் மார்பன்
கரைக்கு அரிது ஆய துன்பக் கடலில் வீழ்ந்து இருக்கைபுக்கான்
அரக்கர் போல் கடலில் நீந்தி அருக்கன் நீர்க் கடலில் வீழ்ந்தான்.

1120 வள்ளல் தன் குடைக் கீழ் தங்கும் உயிர்ப்பசி வருத்தம் வருத்தம் எல்லாம்
கொள்ளை கொண்டு இருந்த நெஞ்சில் குளிர் முகச் செவ்விகுன்றத்
தள் உரும் துயரின் மூழ்கித் தரை இடைத் துயின்றான் ஆக
வெள்ளி மன்று உடையார் சித்த வேடராய்க் கனவில் வந்தார்.

1121 அடல் கதிர் வேலோய் மாரி அரிதி இப்போது அதனை வேண்டி
இடப் படல் வரைக்கு வேந்தாய் இருக்கின்ற எரி பொன் மேருத்
தடப் பெரு வரையின் மாடு ஓர் தனிப் பெரு முழையில் இட்டுக்
கிடப்பது ஒர் எல்லை இல்லாக் கேடு இலாச் சேம வைப்பு.

1122 கிடைத்து மற்று அனைய மேரு கிரி செருக்கு அடங்கச் செண்டால்
புடைத்து நின் ஆணைத் தாக்கிப் பொன் அறை பொதிந்த பாறை
உடைத்து நீ வேண்டும் காறும் தொட்டு எடுத்து அதனை மீள
அடைத்து நின் குறி இட்டு ஐய வருதி என்று அடிகள் கூற.

1123 விழித்தன எழு மான் தேரோன் விழிக்கும் முன் கடன்கள் எல்லாம்
கழித்தனன் மீன நோக்கி கணவனை வலமாப் போந்து
கழித்து எறி கடல் அனீகத் தொகை புறம் சூழக் கொண்டல்
கிழித்து எழு வாயின் நீங்கிக் கீழ்த் திசை நோக்கிச் செல்வான்.

1124 அதிர்ந்தன முரசம் சங்கம் அதிர்ந்தன வியங்கள் அண்டம்
பிதிர்ந்தன என்ன ஆர்ப்பப் பெயர்ந்து வெண் கவரி துள்ள

முதிர்ந்த நான் மறையோர் ஆசி மொழிய நா வல்லோர் ஏத்தப்
பதிந்து பார் கிழியத் திண்தேர் பாகுமுன் செலுத்த ஊர்ந்தான்.

1125 பவளக்கால் பிச்சம் பொன் கால் பல் மனிக் கவிகை முத்தக்
தவளக்கால் பதாகைக் காதும் தான வான் அருவி தூங்கும்
கவளக்கால் பொருப்பும் பாய்மாக் கடலும் மண் மடந்தை ஆகம்
துவளக் கால் வயவர் மான் தேர் தொகுதியும் சூழல் போக.

1126 கோழ் இணர் ஞாழல் அன்ன கோட்டு உகிர்ப் புலவுப் பேழ் வாய்த்
தாழ்சின உழுவை ஒற்றைத் தனிப் பெரும் கொடியும் கூனல்
காழ் சிலைக் கொடியும் சூழக் கயல் கொடி நிலம் துழாங்கை
ஏழ் உயர் வரை மேல் தோன்றி இரும் விசும்பு அகடுகீற.

1127 தென் கடல் வடபால் நோக்கிச் செல்வது போலத் தென்னன்
தன் கடல் அணிகம் கன்னித் தண் தமிழ் நாடு நீந்தி
வன் கட நெறிக் கொண்டு ஏகி வளவர் கோன் எதிர் கொண்டு ஆற்றும்
நன் கடன் முகமன் ஏற்று நளிர் புனல் நாடு நீந்தி.

1128 தண்டக நாடு தள்ளித் தெலுங்க நாடு அகன்று சாய் தாள்
கண்டகக் கைதை வேலிக் கரு நடம் கடந்து காடும்
தொண்டகம் துவைக்கும் குன்று நதிகளும் துறந்து கள்வாய்
வண்டக மலர்க்கா வேலி மாளவ தேசம் நண்ணி.

1129 அங்கு நின்று எழுந்து தீவா அரும் சுர நெறிப் பட்டு ஏகி
அங்கு நின்று அதிரும் செம்பொன் மாட நீள் விராட நண்ணிக்
கொங்கு நின்று அவிழும் கானம் குன்று ஒரீஇ வாளை பாயத்
தெங்கு நின்று இளநிர் சிந்து மத்திய தேயத்து எய்தி.

1130 அங்கு நின்று எழுந்து தீவா அரும் சுர நெறிப் பட்டு ஏகி
அங்கு நின்று அதிரும் செம்பொன் மாட நீள் விராட நண்ணிக்
கொங்கு நின்று அவிழும் கானம் குன்று ஒரீஇ வாளை பாயத்
தெங்கு நின்று இளநிர் சிந்து மத்திய தேயத்து எய்தி.

1131 மடம்கல் மா நாகம் யாளி வழங்கலான் மனிதர் செல்லா
இடம் கடந்தாக வைஞ்நூற்று இரட்டி யோசனைத்தாம் எல்லைக்
கடம் கெழு குமரி கண்டம் கடந்து மற்று அது போல் எட்டுத்
தடம் கெழு கண்டம் கொண்ட பாரத வருடம் தள்ளி.

1132 யாவையும் ஈன்றாள் தன்னை ஈன்ற பொன் இமயம் தன்னைத்
தாவி அப் புறம் போய்ப் போகம் ததும்பு கிம்புருடக் கண்டம்
மேவி அங்கு அது நீத்து ஏம வெற்பு அடைந்து அது பின் ஆக
ஓவியப் புறத்துத் தோன்றும் அரி வருடத்தை உற்று.

1133 உற்றது கழிந்து அப்பால் போய் நிடத வெற்பு ஒழிந்து சம்புப்

பொன் தருக் கனி கால் யாறு போகி இளா விருத கண்டத்து
உற்றனன் கண்டான் மூன்று ஊர் ஒருங்கடு ஞான்று கூனி
வெற்றி வெஞ் சிலையாய் நின்ற வெற்பினை மலய வெற்பன்.

1134 வெம் படை மறவர் சேனை வெள்ளம் நீத்து ஏகித் தென்பால்
சம்புவின் கனியின் சாறு வலம் படத் தழுவி ஓடும்
அம் பொன் ஈர் ஆறு ஆற்றின் அருகு பொன் மயமாய் நிற்கும்
பைம்புனம் கானம் நோக்கி வளைந்து தென்பால் வந்து எய்தா.

1135 அவ் வரை அரசை நோக்கி வரைகளுக்கு அரசே எந்தை
கைவரி சிலையே பாரின் களைகணே அளவில் வானம்
தை வரு சுடரும் கோளும் நான்களும் தழுவிச் சூழும்
தெய்வத வரையே மேலைத் தேவர் ஆலயமே என்னா.

1136 மாணிக்கம் இமைக்கும் பூணான் விளித்தலும் வரைக்கு வேந்தன்
பாணித்து வரவு தாழ்ப்பப் பாக சாதனனை வென்றோன்
நாணித் தன் சினமும் மேரு நகை வரைச் செருக்கு மாறச்
சேண் உற்ற சிகரம் தன்னில் செண்டினால் அடித்து நின்றான்.

1137 அடித்தலும் அசையா மேரு அசைந்து பொன் பந்து போலத்
துடித்தது சிகர பந்தி சுரர் பயில் மாடப் பந்தி
வெடித்தன தருண பானு மண்டலம் விண்டு தூளாய்ப்
படித்தலை தெறித்தால் என்னப் பல் மணி உதிர்ந்த அன்றே.

1138 புடை வரைக் குலங்கள் எட்டும் புறம் தழீஇக் கிடக்கும் செம் பொன்
அடைகல் ஓர் நான்கு கிடங்கரும் மலர்ந்த நான்கு
தட மலர்ப் பொழிலும் நான்கு தருக்களும் சலித்த அம்மா
உடையவன் இடையூறு உற்றால் அடுத்த வர்க்கு உவகை உண்டோ.

1139 புடைத்த பின் மேருத் தெய்வம் புடைக்குல வரை எட்டு என்னப்
படைத்த எண் தோளும் நான்கு முடியும் மேல் படு வெண் சோதி
உடைத் தனிக் குடையும் கொண்ட உருவினோடு எழுந்து நாணிக்
கிடைத்தது கருணை வேந்தன் கிளர் சினம் தணிந்து நோக்கா.

1140 இத்தனை வரவு தாழ்த்தது என் என மேருத் தெய்வம்
வித்தக நம்பி கேட்டி மீனெடும் கண்ணியோடும்
பைத்தலை அரவம் பூண்டபரனை இப் படிவம் கொண்டு
நித்தலும் போகிப் போகி வழிபடு நியமம் பூண்டேன்.

1141 இன்று கேட்டிலையோ ஐயா ஏந்திழை ஒருத்தி காமம்
துன்று மா கடலின் மோகச் சுழித்தலைப் பட்டு வெள்ளி
மன்றுள் ஆடிய பொன் பாதம் வழிபடல் மறந்து தாழ்ந்து
நின்றுளேன் இனைய தீங்கின் இமித்தினால் அடியும் பட்டேன்.

1142 திருவடி பிழைத்த தீங்கு தீர்த்தனை இதனில் ஐயன்
தருவது ஓர் உறுதி தானும் தக்கது ஒர் கைம்மாறு என்னால்
வருவது உண்டாம் கொல்லோ மற்று அது நிற்க மன்றல்
பருவரை மார்ப வந்த பரிசு என் கொல் பகர்தி என்ன.

1143 மன்னவன் வெறுக்கை வேண்டி வந்தனன் என்றான் ஐய
உன்னது புலத்து ஓர்க் ஏற்ப உரைபடு மாற்றது ஆய
பொன் அவிர் தேமா நீழல் புதை படக் கிடக்கும் செம் பொன்
என்ன அம் கையால் சுட்டிக் காட்டிய தெரி பொன குன்றம்.

1144 மின் நகு வேலான் முந்நீர் வேலையை வணக்கம் கண்டோன்
பொன்னறை மருங்கில் போகிப் பொத்திய பாறை நீக்கித்
தன் அவா அளவிற்று ஆய தபனிய முகந்து மூடிப்
பின்னதும் தன்னது ஆகப் பெயர் இலச்சனையும் தீட்டா.

1145 மின் திகழ் மணிப் பூண் மார்பன் மீண்டு தன் தானை யோடும்
தென் திசை நோக்கிப் பாகன் செலுத்த மான் தடம்தேர் ஊர்ந்து
பொன் திகழ் வரையும் போக பூமியும் பிறவும் நீத்து
நன்றி கொள் மனிதர் வைப்பின் நண்ணுவான் நண்ணும் எல்லை.

1146 மாத்திமர் விராட மன்னர் மாளவர் தெலுங்க தேயப்
பார்த்திபர் பிறரும் தத்தம் பதிதொறும் வரவு நோக்கித்
தேர்த்திகழ் அனிகத் தோடும் சென்று எதிர் முகமன் செய்யத்
தார்த் திரு மார்பன் கன்னித் தண் தமிழ் நாடு சார்ந்தான்.

1147 கன்னிப் பொன் எயில் சூழ் செம் பொன் கடி நகர்க்கு அணியன் ஆகிப்
பொன்னில் செய்து இழைத்த நீள் கோபுரத்தினைக் கண்டு தாழ
உன்னித் தேர் இழிந்து எட்டோடு ஐந்து உறுப்பினால் பணிந்து எழுந்து
வன்னிச் செம் சுடர்க் கண் நெற்றி மன்னவன் மதுரை சார்ந்தான்.

1148 அறத்துறை அந்தணாளர் துறந்தவர் அரன் தாள் பற்றிப்
புறத்துறை அகன்ற சைவபூதியர் புனிதன் கோயில்
நிறத்துறை அகத்துத் தொண்டர் திரண்டு எதிர் கொள்ள முத்தின்
நிறத்துறை வைகை நீத்து நெடு மதில் வாயில் புக்கான்.

1149 கொங்கு அலர் கோதை மாதர் குங்குமம் பனிப்பச் சிந்தும்
மங்கல மறுகின் ஏகி மறைகள் சூழ் கோயில் எய்தித்
தங்கள் நாயகனைச் சூழ்ந்து தாழ்ந்து எழுந்து ஏத்திப் போந்து
திங்கள் சூழ் குடுமிச் செல்வத் திருமணிக் கோயில் புக்கான்.

1150 பொன் மலைக் கடவுள் ஈந்த புண்ணிய நிதியை அந்த
நல் மலை மானக் கூப்பி நல்கிப்பல் குடியும் ஓம்பித்
தென்மலைக் கிழவன் தெய்வம் தென் புல வாணர் ஒக்கல்
தன் மனை விருந்து காத்துத் தருக்கினான் இருக்கும் நாளில்.

1151 ஐ வினை நடாத்தும் ஈசன் ஆணையால் நடக்கும் கோளும்
செய்வினைத் திரிவும் மாறத் தென்னன் நாடு எங்கும் மாரி
பெய் வினை உடையது ஆகிப் பெருவளம் பகிர்ந்து நல்க
உய் வினை உடைய ஆகி உயிர் எலாம் தழைத்த அன்றே.

1140 புவனி இம் முறையால் புரந்து அளித்து ஆரம்பூண்ட பாண்டியன் திரு மகனுக்கு
அவனி ஏழ் அறிய வீரபாண்டியன் என்று அணிமுடி கவித்து அரசளித்து
நவ நிரதிசய பூரண இன்ப ஞான நோக்கு அருளிய மதுரைச்
சிவனடி நிழலில் பிளப்பு அற பழைய தேசு ஒடு நிறைந்து வீற்று இருந்தான்.

மேருவைச் செண்டால்அடித்த படலம் சுபம்

----

1. 16. வேதத்துக்குப் பொருள்அருளிச் செய்த படலம் (1153 - 1194)

1153 உலம் பொரு தடம் தோள் உக்கிரச் செழியன்
உயரிய மேரு மால் வரையைப்
பொலம் புரி செண்டால் புடைத்து வைப் பெடுத்துப்
பேந்துஅருள் அடைந்த வா புகன்றும்
வலம் படு திணிதோள் வீரபாண்டியன் கோல் வழங்கும்
நாள் மதுரை எம் பெருமான்
புலம் பொரு முனிவர் தேற நால் வேதப் பொருள்
உணர்த்திய திறம் புகல்வாம்.

1154 ஐம் பெரும் பூத நிலை திரிந்து ஈர் ஏழ் அடுக்கிய உலகொடு மயன் மால்
உம்பர் வான் பதமும் உதித்தவாறு ஒடுங்க உருத்தது ஓர் ஊழி வந்து எய்தச்
செம் பொருள் மறையும் ஒடுங்கிய வழி நாள் செம் சுடர் கடவுள் முன் மலரும்
வம்பு அவிழ் கமலம் என அரன் திருமுன் மலர்ந்ததால் அகிலமும் மாதோ.

1155 பண்டுபோல் பின்னும் முத் தொழில் நடாத்தப் பரா பரஞ்சுடர் திரு உள்ளம்
கொண்டு போர்த் திகிரி வலவனைத் தாவிக் குரி சிறன் நாபி முண்டகத்தில்
வண்டு போல் பிரமன் உதித்து மூ உலகும் வரன் முறை படைக்கும் நாள் நஞ்சம்
உண்டு போற்றிய வானவர்க்கு உயிர் அளித்த உம்பர் நாயகன் திருவாக்கில

1156 பிரணவம் உதித்தது அதன் இடை வேதம் பிறந்தன நைமி சாரணியத்து
அருள் நிறை முனிவர் கண்ணுவர் கருக்கர் ஆதியோர் அதிகரித்து அவற்றின்
பொருள் நிலை தெரியாது உள்ளமும் முகமும் புலர்ந்தனர் இருப்பவர் போதத்
இருள் மல வலி வென்றவன் அரபத்தன் என்று ஒரு வேதியன் வந்தான்.

1157 வந்த வேதியனை இருந்த வேதியர்கள் வர எதிர்ந்து இறைஞ்சி வேறு இருக்கை
தந்த வேலையில் அம் மறையவன் முனிவர் தமை முகம் நோக்கி ஈது உரைப்பான்
பந்த வேதனை சாலவா வெறுப்பு இகந்த பண்பினன் ஆயினிர் நீவிர்
சிந்தை வேறு ஆகி முகம் புலர்ந்து இருக்கும் செய்தி யாது என அவர் சொல்வார்.

1158 மருள் படு மாயை கழிந்தவன் மொழிந்த மறை பயின்று உரை செய்தே சிகனன்
இருள் படு மனத்தேம் இருத்து மாலைய யாது சூழ் இதற்கு எனக் கேட்ட
தெருள் படு மனத்தோன் செப்புவான் வேதம் செப்பிய சிவபரம் சுடரே
அருள் படி எடுத்துப் பொருளையும் உணர்த்தும் அல்லது சூழ்ச்சி யாது அறைவீர்.

1159 பண்ணிய தவத்தால் அன்றி யாதானும் படுபொருள் பிறிது இலை தவமும்
புண்ணிய தவத்தின் அல்லது பலியா புண்ணிய தவத்தினும் விழுப்பம்
நண்ணிய சைவ தலத்தினில் இயற்றின் நல்கும் அச் சிவ தலங்களினும்
எண்ணிய அதிக தலத்தினில் இயற்றின் இரும் தவம் எளிது உடன் பயக்கும்.

1160 அத்தகு தலம் மற்று யாது எனில் உலக அகிலமும் தன் உடம்பு ஆன
வித்தகன் சென்னிப் பன்னிரு விரல் மேல் விளங்கிய தலம் அது சீவன்
முத்தராய் எண்ணில் வானவர் முனிவோர் முயன்று மா தவப் பயன் அடைந்து
சித்தம் மாசு அகன்று வதிவது என்று அற நூல் செப்பிய மதுரை அந் நகரில்.

1161 தௌ¤ தரு விசும்பின் இழிந்தது ஓர் விமான சிகாமணி அருகு தென் மருங்கின்
முனிதரு பராரை வட நிழல் பிரியா முழுமுதல் வழி படும் அறவோர்க்கு
களிதரு கருணை முகம் மலர்ந்து அளவா வரும் கலை அனைத்தையும் தௌ¤வித்து
ஒளிதரும் அனைய மூர்த்தியே நுங்கட்கு ஓதிய மறைப் பொருள் உணர்த்தும்.

1162 அங்கு அவன் திருமுன் அரும் தவ விரதம் ஆற்றுவான் செல்லுமின் என அப்
புங்கவன் அருள் போல் வந்த மாதவன் பின் புனித மா முனிவரும் நங்கை
பங்கவன் மதுரைப் பதி புகுந்து அம் பொன் பல் மணிக் கோயில் புக்கு ஆழிச்
சங்கவன் கை போல் வளை செறி செம் பொன் தாமரைத் தடாக நீர் ஆடி.

1163 கரை கடந்து உள்ளம் கடந்த அன்பு உந்தக் கடிது
போய் நான்கு இரு வெள்ளி
வரை கள் தம் பிடரில் கிடந்த ஓர் மேரு வரை
புரை விமானம் மேல் காணா
உகைகள் தம் பொருளைக் கண்களால் கண்டு
ஆங்கு உம்பர் தம் பிரானை நேர்கண்டு
திரை கடந்திடும் பேர் இன்ப வாரியிலும் சேண்
நிலத்திலும் விழுந்து எழுந்தார்.

1164 கை தலை முகிழ்த்துக் கரசரணங்கள் கம்பிதம் செய்து கண் அருவி
பெய் தலை வெள்ளத்து ஆழ்ந்து வாய் குழறிப் பிரமன் மால் இன்னமும் தேறா
மை தழை கண்ட வெள்ளி மன்று ஆடும் வானவர் நாயக வானோர்
உய்தர விடம் உண்டு அமுது அருள் புரிந்த உத்தம போற்றி என்று ஏத்தா.

1165 மறை பொருள் காணா உள்ளம் மால் உழந்து வாதிய எமக்கு நீயே அந்
நிறை பொருளாகி நின்றனை அதற்கு நீ அலால் பொருள் பிறிதி யாது என்று
இறைவனை இறைவன் பங்கில் அம் கயல் கண் இறைவியை அம் முறை ஏத்தி
முறைவலம் செய்து வடநிழல் அமர்ந்த மூர்த்தி முன் எய்தினார் முனி வோர்.

1166 சீதளப் பளிக்கு மேனியும் பளிக்குச் செழுமலை பதித்துப் பன்ன
பாதமும் செவ்வாய் மலரும் முக்கண்ணும் பங்கயச் செம் கரம் நான்கும்
வேத புத்தகமும் அமுத கும்பமும் தன் விழி மணி வடமும் மெய்ஞ்ஞான
போதமும் திரையும் தரித்தது ஓர் தனிமைப் போதன் முன் தாழ்ந்து எழுந்து ஏத்தா.

1167 வடநிழல் அமர்ந்த மறை முதல் மேதா மனு எழுத்து இருபதும் இரண்டும்
திடம் உற வரபத்தன் தன்னால் தெள◌ந்து தேள் நிறை மதி முதல் அடைவில்
படுமதி அளவும் தருப்பணம் ஓமம் பார்ப்பன உண்டி முப் போதும்
அடைவுற நுவன்று நோற்கும் மாதவர் முன் அரு மறைப் பொருள் வெளிவரும் ஆல்.

1168 மான முனிவோர் அதிசயிப்ப வட நீழல்
மோன வடிவு ஆகிய முதல் குரவன் எண் நான்கு
ஊனம் இல் இலக்கண உறுப்பு அகவை நான் நான்
கான ஒரு காளை மறையோன் வடிவம் ஆகி.

1169 நீண்ட திரிமுண்டம் அழல் நெற்றி விழி பொத்தக்
காண் தகைய கண்டிகை வளைந்து ஒழுகு காதில்
பூண்ட குழை கௌவிய பொலன் செய் பல காசு
சேண் தவழ் இளம் கதிர் சிரித்து அருள் சிதைப்ப.

1170 உத்தரிய வெண் படம் வலம் பட ஒதுங்க
முத்த வள நூலினொடு முத்தம் இடை இட்டு
வைத்து அணியும் அக்க வடம் மாலை எறி வாளால்
பத்தரை மறைத்த மல பந்த இருள் சிந்த.

1171 கண்டிகை தொடுத்து இரு கரத்தினொடு வாகு
தண்டின் இடு மாலை விட வாள் அரவு தள்ள
வெண் துகிலின் ஆன விரி கோவண மருங்கில்
தண்டரிய பட்டிகை வளைந்து ஒளி தழைப்ப.

1172 வண்டு வரி பாடுவன போல மலர் பாத
புண்டரிக மேல் உழல் சிலம்புகள் புலம்பத்
தொண்டர் அக மாசு இருள் துணித்து முடி சூட்டும்
முண்டக மலர்ப்புறம் விறல் கழல் முழங்க.

1173 ஏதம் இல் பவித்திரம் வலக்கரன் இமைப்பப்
போதம் வரை புத்தகம் இடக்கையது பொற்ப
ஓதி உணராதல் அறி ஓலம் இடும் வேதம்
பாது கைகள் ஆகி இரு பாத மலர் சூட.

1174 கன்ன முளரிக் குள் முரல் கானை அறு கால
புள் ஒலியின் நாவும் இதமும் புடை பெயர்ந்து
துள்ள எழு வேத ஒலி தொண்டர் செவி ஆற்றால்

உள்ள வயல்புக்கு வகை ஒண் பயிர் வளர்ப்ப.

1175 சீதமணி மூரல் திரு வாய் சிறிது அரும்ப
மாதவர்கள் காண வெளி வந்து வெளி நின்றான்
நாத முடிவாய் அளவினான் மறையின் அந்த
போத வடிவாகி நிறை பூரண புராணன்.

1176 வட்ட வாண்மதி கண்டு ஆர்க்கும் மூவாக் கடல் மான மாண்ட
சிட்டர் ஆம் முனிவர் காளைத் தேசிக வடிவம் நோக்கி
ஒட்டு அறா உவகை வெள்ளம் மேற் கொள உருத்த கூற்றை
அட்டதாமரை தம் சென்னிக்கு அணி மலர் ஆகத் தாழ்ந்தார்.

1177 அள வறு கலைகட்கு எல்லாம் உறைவிடம் ஆகி வேத
விளை பொருள் ஆகி நின்ற வேதிய சரணம் என்ற
வளை உறு மனத்தினாரைத் தேசிக வள்ளல் நோக்கிப்
பளகறு தவத்தீர் வேட்கை யாது எனப் பணிந்து சொல்வார்.

1178 அடியரே உய்யும் ஆறு உலகு எலாம் அளிக்கும் ஆறும்
படியிலா வரத்த வேதப் பயன் அருள் செய்தி என்னக்
கொடிய மா பாசம் தீர்ப்பான் குரவன் நம் முனிவரோடு
முடிவுஇலா இலிங்கம் முன்போய் மறைப் பொருள் மொழிவது ஆனான்.

1179 அந்தணிர் கேண்மின் சால அருமறைப் பொருள்கள் எல்லாம்
மந்தணம் ஆகும் இந்த மறைப் பொருள் அறிதல் தானே
நந்தல் இல்லாத போகப் பயனுக்கு நலியும் பாச
பந்தனை கழிக்கும் வீட்டின் பயனுக்கும் கருவி ஆகும்.

1180 உத்தம சயம்புக்கு உள்ளும் உத்தம தரமாய் மேலாம்
தத்துவம் ஆகும் இந்த சுந்தர சயம்பு லிங்கம்
நித்தம் ஆய் மறைகட்கு எல்லாம் நிதானம் ஆம் பொருளாய் உண்மைச்
சுத்த அத்து விதம் ஆன சுயம் பிரகாசம் ஆகும்.

1181 நிறை பாரற் பரம் விஞ்ஞான நிராமயம் என்று நூல்கள்
அறை பரம் பிரமம் ஆகும் இதன் உரு ஆகும் ஏக
மறை இதன் பொருளே இந்தச் சுந்தர வடிவாய் இங்ஙன்
உறைசிவ லிங்கம் ஒன்றெ என்பர் நூல் உணர்ந்த நல்லோர்.

1182 ஆகையால் மறையும் ஒன்றே அருமறைப் பெருளும் ஒன்றே
சாகையால் அந்தம் ஆகித் தழைத்த அச் சாகை எல்லாம்
ஓகையால் இவனை ஏத்தும் உலகு தாயாதிக்கு ஈந்த
ஏகன் ஆணையின் ஆன் மூன்று மூர்த்தியாய் இருந்தான் அன்றே.

1183 மலர் மகனாகி மூன்று வையமும் படைத்து மாலாய்
அலைவற நிறுத்தி முக்கண் ஆதியாய் ஆழித்தம் மூவர்

தலைவனாய் பரமாகாச சரீரியாய் முதல் ஈறு இன்றித்
தொலை வரும் சோதி ஆம் இச் சுந்தர இலிங்கம் தன்னில்.

1184 ஆதி இலான் மதத்துவம் ஆன அலர் மகன் பாகமும் நடுவில்
நீதியில் விச்சா தத்துவம் ஆன நெடியவன் பாகமும் முடிவில்
ஓதிய சிவத் தத்துவம் எனலாம் ஆன உருத்திர பாகமும் உதிக்கும்
பேதி இம் முன்றில் எண்ணில் தத்துவங்கள் பிறக்கும் இம் மூன்றினும் முறையால்.

1185 ஓத அரும் அகார உகாரமே மகாரம் உதித்திடும் பிரணவம் விந்து
நாதமோடு உதிக்கும் வியத்த தாரகத்தின் அல்ல காயத்திரி மூன்று
பேதம் ஆம் பதத்தால் பிறக்கும் இக் காயத்திரி இருபேதம் ஆம் பேதம்
யாது எனில் சமட்டி வியட்டி என்று இரண்டும் ஏது ஆம் வேட்டவை எல்லாம்.

1186 இன்னவை இரண்டும் இவன் அருள் வலியால்
ஈன்ற நான் மறையை அந் நான்கும்
பின்னவன் அருளால் அளவு இல ஆன பிரணவம் ஆதி மந்திரமும்
அன்னவாறு ஆன தாரகத் தகாரம் ஆதி அக்கரங்களும் உதித்த
சொன்ன அக் கரத்தில் சிவாகம நூல் இச் சுரவன் நடுமுகத்தில் உதித்த.

1187 கீட்டிசை முகத்து ஒன்று அடுத்த நால் ஐந்தில்
கிளைத்தது ஆல் இருக்க அது தென்பால்
ஈட்டிய இரண்டாம் வேத நூறு உருவோடு
எழுந்தது வடதிசை முகத்தில்
நீட்டிய சாமம் ஆயிரம் முகத்தான் நிமிர்ந்தது
குடதிசை முகத்தில்
நாட்டிய ஒன்பது உருவொடு கிளைத்து
நடந்தது நான்கு அதாம் மறையே.

1188 அருமறை நால் வேறு ஆகையால் வருண ஆச்சிரமங்களும் நான்காம்
தருமம் ஆகதி கருமமும் மறையின் தோன்றின மறையும்
கரும நூல் ஞான நூல் என இரண்டாம் கரும நூல் இவன் அருச்சனைக்கு
வரும் வினை உணர்த்து ஞான நூல் இவன் தன் வடிவு இலா வடிவினை உணர்த்தும்.

1189 முதல் நுகர் நீரால் சினை குழைத் தாங்கி இம்
முழு முதல் கருத்து நல் அவியின்
பதம் இவன் வடிவப் பண்ணவர் பிறர்க்கும் திருத்தி
யாம் பரன் இவன் முகத்தின்
விதம்உறு நித்தம் ஆதி மூவினைக்கும் வேண்டி
ஆங்கு உலகவர் போகம்
கதி பெற இயற்றும் சிவார்ச்சனை வினைக்கும்
காரணம் இச் சிவ கோசம்.

1190 மறைபல முகம் கொண்ட அறிவாய் இளைத்து
மயங்க வேறு அகண்ட பூரணமாய்

நிறை பரம் பிரமம் ஆகும் இக் குறியைக்
கரும நன்னெறி வழாப் பூசை
முறையினும் ஞான நெறி இனிப் பொருளை
அருளினான் முயக்குஅற முயங்கும்
அறி வினும் தௌ◌ிவது உமக்கு நாம் உரைத்த
அருமறைப் பொருள் பிறர்க்கு அரிது ஆல்.

1191 கருமத்தான் ஞானம் உண்டாம் கருமத்தைச் சித்த சுத்தி
தருமத்தால் இகந்த சித்த சுத்தியைத் தருமம் நல்கும்
அருமைத்து ஆம் தருமத்தாலே சாந்தி உண்டகும் ஆண்ட
பெருமைத்து ஆம் சாந்தியாலே பிறப்பது அட்டாங்க யோகம்.

1192 கிரியையான் ஞானம் தன்னால் கிளர் சிவ பத்தி பூசை
தரிசனம் சைவ லிங்க தாபனம் செய்தல் ஈசற்கு
உரிய மெய் அன்பர் பூசை உருத்திர சின்னம் தாங்கல்
அரிய தேசிகன் பால் பத்தி அனைத்தையும் தெரியல் ஆகும்.

1193 மறைவழி மதங்கட்கு எல்லாம் மறை பிரமாணம் பின்சென்ற
அறைதரு மிருதி எல்லாம் அவைக்கனு குணம் ஆம் இன்ன
முறையின் ஆன் மார்த்தம் என்று மொழிவ தம்மார்த்தம் சேர்ந்த
துறைகள் வைதிகம் ஆம் ஏலாச் சொல்வது இச் சுத்த மார்க்கம்.

1194 தெருள் பெறு போகம் வீடு காரணமாய் சிவமயம் ஆம் மறைப் பொருளை
இருள்கெட உரைத்தேம் இப் பொருட்கு அதிகம் இல்லை இப் பொருள் எலாம் உமக்கு
மருள் கெடத் தெளிவதாக என வினைய வழி வழா மாதவர் புறத்தை
அருள் கையால் தடவி இலிங்கத்துள் புகுந்தான் அருள் பழுத்தன்ன தேசிகனே.

வேதத்துக்குப் பொருள் அருளிச் செய்த படலம் சுபம்

1.17. மாணிக்கம் விற்ற படலம் (1195 - 1287)

1195 சுகந்த வார் பொழில் மதுரை எம் பிரான் தனது துணைத்தாள்
உகந்த வாவறு கண்ணுவ முனி முதல் ஓதும்
அகந்த வாத பேர் அன்பருக்கு அருமறைப் பொருளைப்
பகர்ந்த வாறு இது மாணிக்கம் பகர்ந்த வா பகர்வாம்.

1196 அன்ன நாள் வயின் வீரபாண்டியற்கு அணங்கு அனைய
மின் அனார் உளைம் போகமும் விளைநிலம் அனைய
பொன் அனார் பெறு காளையர் ஐங்கணைப் புத்தேள்
என்ன வீறினார் வான் பயிர்க்கு எழுகளை என்ன.

1197 பின்னரும் பெறல் குமரனைப் பெறுவது கருதி

மன்னனும் குலத்தேவியும் கயல் கணி மணாளன்
தன்னை நோக்கி அட்டமி சதுர்த்தசி மதிவாரம்
இன்ன நோன்பு நோற்று ஒழுகுவார் இறை வனின் அருளால்.

1198 சிறிது நாள் கழிந்து அகன்ற பின் கங்கையில் சிறந்த
மறுவிலா வடமீன் புரை கற்பினாள் வயிற்றில்
குறிய ஆல வித்து அங்குரம் போன்று ஒரு குமரன்
நிறையும் நீர் உலகு உருட்டு குடை நிழற்ற வந்து உதித்தான்.

1199 அத்தன் இச்சிறு குமரனுக்கு அகம் களி சிறப்ப
மெய்த்த நூல் முறை சாதக வினை முதல் வினையும்
வைத்த நான் பொலிவுஎய்து நாள் மன்னவன் ஊழ் வந்து
ஒத்த நாள் வர வேட்டைபுக்கு உழுவை கோள் பட்டாள்.

1200 வேங்கை வயப்பட்டு மீனவன் விண் விருந்து ஆக
வாங்குநூல் மருங்கு இறக்கரம் மார்பு எறிந்து ஆரம்
தாங்கு கொங்கை சாந்து அழிந்திட தடம் கண் முத்து இறைப்ப
ஏங்க மாதர் பொன் நகர் உளார் யாவரும் இரங்க.

1201 மற்ற வேலைக் காமக் கிழத்தியர் பெறு மைந்தர்
அற்றம் நோக்கி ஈது அமயம் என்று ஆனை மா ஆதி
உற்ற பல் பிற பொருள் நிதி ஒண் கலனோடும்
கொற்ற மோலியும் கவர்ந்தனர் கொண்டு போய் மறைந்தார்.

1202 மன்னன் ஆணை ஆறு ஒழுகிய மந்திரக் கிழவர்
மின்னு வேல் இளம் குமரனைக் கொண்டு விண் அடைந்த
தென்னர் கோமகற்கு இறுதியில் செய்வினை நிரப்பி
அன்ன காதலற்கு அணி முடி சூட்டுவான் அமைந்தார்.

1203 நாடிப் பொன் அறை திறந்தனர் நவமணி மகுடம்
தேடிக் கண்டிலர் நிதி சில கண்டிலர் திகைத்து
வாடிச் சிந்தை நோய் உழந்து இது மாற்றலர் கூட்டு உண்டு
ஓடிப் போயினது ஆகும் என்று உணர்ந்து இது நினைவார்.

1204 வேறு மா முடி செய்தும் ஆல் என்னினோ விலை மிக்கு
ஏறுமா மணி இலை அரசு இருக்கையின்றி இன்றேல்
ஏறு நீர் உல கலையும் என் செய்தது இங்கு என்னா
ஆறு சேர் சடையார் அருள் காண்டும் என்று அமைச்சர்.

1205 கரை செயாப் பெரும் கவலை சூழ் மனத்தராய்க் கறங்கும்
முரசு கண் படாக் கடிமனை முற்ற நீத்து அருமை
அரசு இளம் தனிக் கொழுந்தினைக் கொண்டு போய் அம்பொன்
வரை செய் கோபுர வாயின் முன் வருகுவார் வருமுன்.

1206 எற்ற தும்பு கோவண உடை இடம்படக் பிறங்கத்து
உற்ற பல் கதிர் மணிப் பொதி சுவன் மிசைத் தூங்க
மல் தடம் புய வரை மிசை வரம்பு இலா விலைகள்
பெற்ற வங்க தம் பரிதியில் பேர்ந்து பேர்ந்து இமைப்ப

1207 மந்திரப் புரி நூலது வலம்படப் பிறழ
இந்திரத் திரு வில் என ஆரம் மார்பு இலங்கச்
சுந்தரக்குழை குண்டலம் தோள் புரண்டு ஆடத்
தந்திரம் தரு மறை கழி தாள் நிலம் தோய.

1208 பொன் அவிர்ந்து இலங்கு கோபுரம் முன் போதுவார்
முன்னவர் துனிவு கூர் முன்ன நீக்கிய
தென்னவர் குலப் பெரும் தெய்வம் ஆகிய
மன்னவர் வணிகராய் வந்து தோன்றினார்.

1209 வந்தவர் எதிர்வருவாரை மம்மர் கொள்
சிந்தையர் ஆய் வரு செய்தி யாது என
முந்தை இல் விளைவு எலாம் முறையில் கூறினார்க்கு
எந்தை ஆம் வணிகர் ஈது இயம்புவார் அரோ.

1210 என் படர் எய்து கின்றீர்கள் என் வயின்
ஒன்பது மணிகளும் உள்ள ஆல் அவை
பொன் பதினாயிரம் கோடி போன என்று
அன்புற மணி எலாம் அடைவில் காட்டுவார்.

1211 இருந்தனர் கீழ்த்திசை நோக்கி இட்டது ஓர்
கரும் துகின் நடுவும் இந்திராதி காவலர்
அரும் திசை எட்டினும் அடைவு இல் செம்மணி
பெரும் தண் முத்து ஆதி எண் மணியும் பெய்தரோ.

1212 இம் மணி வலன் உடல் சின்னம் என்ன அக்
கைம் மறி கரந்தவர் கூறக் கற்றநூல்
செம் மதி அமைச்சர் அச் செம்மல் யார் அவன்
மெய்ம் மணி ஆயது என் விளம்புக என்னவே.

1213 மேவரும் வலன் எனும் அவுணன் மேலை நாள்
மூவரின் விளங்கிய முக்கண் மூர்த்தி செம்
சேவடி அருச்சனைத் தவத்தின் செய்தி ஆல்
ஆவது வேண்டும் என்று இறைவன் கூறலும்.

1214 தாழ்ந்து நின்று இயம்பும் யான் சமரில் யாரினும்
போழ்ந்து இறவா வரம் புரிதி ஊழ்வினை
சூழ்ந்து இறந்தால் என் மெய் துறந்த மாந்தரும்
வீழ்ந்திட நவமணி ஆதல் வேண்டும் ஆல்.

1215 என்று வேண்டலும் வரம் ஈசன் நல்கினான்
அன்று போய் அமர் குறித்து அமரர் கோனொடு
சென்று போர் ஆற்றலும் தேவர் கோன் எதிர்
நின்று போர் ஆற்றலன் நீங்கிப் போயினான்.

1216 தோற்று வான் நாடவன் மீண்டு சூழ்ந்து அமர்
ஆற்றினும் வெல்லரி அழிவு இலா வரம்
ஏற்றவன் ஆதலால் இவனைச் சூழ்ச்சியால்
கூற்றின் ஊர் ஏற்றுதல் குறிப்பு என்று உன்னியே.

1217 விடம் கலுழ் படைக்கலன் இன்றி விண்ணவர்
அடங்கலும் தழீஇக் கொள அடுத்துத் தானவ
மடங்கலை வருக என நோக்கி வானவக்
கடம் கலுழ் யானை போல் கரைந்து கூறுவான்.

1218 விசைய நின் தோள் வலி வென்றி வீக்கம் எத்
திசையினும் பரந்த அச்சீர்த்தி நோக்கி உண்
நசை அறா மகிழ்ச்சியால் நல்குவேன் உனக்கு
இசைய வேண்டிய வரம் யாது கேள் என.

1219 கடிபடு கற்பக நாடு காவலோன்
நொடி உரை செவித்துளை நுழைத் தானவன்
நெடிய கை புடைத்து உடன் நிமிர்ந்து கார்படும்
இடி என நகைத்து இகழ்ந்து இனைய கூறுவான்.

1220 நன்று இது மொழிந்தார் யாரும் நகைக்க நீ எனை வெம் கண்ட
வென்றியும் அதனால் பெற்ற புகழும் நின் வீறு பாடும்
இன்று நின் போரில் காணப்பட்ட வேய் இசை போய் எங்கும்
நின்றதே இது போல் நின்கை வண்மையும் நிற்பது அன்றோ.

1221 ஈறு இலான் அளித்த நல்ல வரம் எனக்கு இருக்க நின்பால்
வேறு நான் பெறுவது உண்டோ வேண்டுவது உனக்குயாது என்பால்
கூறு நீ அதனை இன்னே கொடுக்கலேன் ஆகி நின் போல்
பாறு வீழ் கனத்தில் தோற்ற பழிப்புகழ் பெறுவன் என்றான்.

1222 மாதண்ட அவுணன் மாற்றம் மகபதி கேட்டு வந்து
கோதண்ட மேருக் கோட்டிக் கொடும் புரம் பொடித்தான் வெள்ளி
வேதண்டம் எய்தி ஆங்கு ஓர் வேள்வி யான் புரிவன் நீ அப்போது
அண்டர்க் கூட்ட வா வாய்ப் போது வாய் வல்லை என்றான்.

1223 அன்று ஒரு தவத்தோன் என்பு வச்சிரம் ஒன்றெ ஆக
ஒன்றிய கொடையால் பெற்ற புகழ் உடம்பு ஒன்றெ என்போல்
வென்றியினாலும் ஈயா மெய் எலாம் மணிகள் ஆகப்

பொன்றிய கொடையினாலும் புகழ் உடம்பு இரண்டு உண்டாமே.

1224 மேலவன் அல்லை நீயே நட்டவன் மேலை வானோர்
யாவரும் அருந்தும் ஆற்றால் அறம் புகழ் எனக்கே ஆக
ஆ உரு ஆதி என்றாய் அன்னதே செய்வேன் என்றான்
ஈவதே பெருமை அன்றி இரக்கின்றது இழிபே அன்றோ.

1225 அதற்கு இசைந்து அவுணர் வேந்தன் அமரர் வேந்து அதனை முன்போக்கி
மதர்க் கடும் குருதிச் செம்கண் மைந்தனுக்கு இறைமை ஈந்து
முதல் பெரும் கலை ஆம் வேத மொழி மரபு அமைந்த வானாய்ப்
புதர்க்கடு வேள்விச் சாலை புறத்து வந்து இறுத்து நின்றான்.

1226 வாய்மையான் மாண்ட நின்போல் வள்ளல் யார் என்று தேவர்
கோமகன் வியந்து கூறத் தருக்கு மேல் கொண்டு மேரு
நேமியோடு இகலும் இந்த வரை என நிமிர்ந்து வேள்விக்கு
ஆம் எனை யூபத்தோடும் யாம் இன்று எடுத்து நின்றான்.

1227 யாத்தனர் தருப்பைத் தாம்பால் ஊர்ணையால் யாத்த சிங்கப்
போத்து என நின்றான் வாயைப் புதைத்து உயிர்ப்பு அடங்க வீட்டி
மாய்த்தனர் மாய்ந்த வள்ளல் வலனும் மந்தார மாரி
தூர்த்திட விமானம் ஏறித் தொல் விதி உலகம் சேர்ந்தான்.

1228 மணித்தலை மலையின் பக்கம் மாய்த்தவன் வயிர வேலால்
பிணித்து உயிர் செகுத்த வள்ளல் பெரும் தகை ஆவாய் வேதம்
பணித்திடும் வபையை வாங்கிப் படர் எரி சுவை முன் பார்க்கக்
குணித்த வான் நாடார் கூட்டிக் கோது இலா வேள்வி செய்தான்

1229 அத்தகை ஆவின் சோரி மாணிக்கம் ஆம் பல் முத்தம்
பித்தை வைடூயம் என்பு வச்சிரம் பித்தம் பச்சை
நெய்த்த வெண் நிணம் கோமேதந் தசை துகிர் நெடும் கண் நீலம்
எய்த்தவை புருடராகம் இவை நவ மணியின் தோற்றம்.

1230 இவ் வடிவு எடுத்துத் தோன்றி இருள் முகம் பிளப்பக் காந்தி
தைவரு மணி ஒன்பானும் சார்விட நிறங்கள் சாதி
தெய்வத ஒளி மாசு எண்ணி சோதனை செய்து தேசும்
மெய்வர அணிவோர் எய்தும் பயன் இவை விதியால் கேண்மின்.

1231 வாள் அவர் மாணிக்கம் கிரேத உகம் நான்கும் வழியே மக்கம்
காளபுரம் தும்புரம் சிங்களம் இந் நான்கு இடைப் படும் அக்கமல ராகம்
ஆளுநிற ஒன்பது அரவிந்த மாதுளம் பூ இத் தழல் கல் ஆரம்
கோள் அரிய அச் சோத நரந்த நறும் பலம் தீபம் கோபம் என்ன.

1232 இந்நிறத்த பொது வாய மாணிக்கம் மறையவர் முன்னிய நால் சாதி
தன் இயல்பால் சாதரங்கம் குருவிந்தம் சௌகந்தி கங்கோ வாங்கம்

என்னும் இவற்றால் சிறந்து நான்கு ஆகும் இவ் அடைவே இந் நான்கிற்கும்
சொன்ன ஒளி பத்து இரு நான்கு இரு முன்று நான்கு அவையும் சொல்லக் கேண்மின்

1233 சாதரங்க நிறம் கமலம் கரு நெய்தல் இரவி ஒளி தழல் அச் சோதம்
மாதுளம் போது அதன் வித்துக் கார் விளக்குக் கோபம் என வகுத்த பத்தும்
மேதகைய குருவிந்த நிறம் குன்றி முயல் குருதி வெள்ளம் ஓத்தம்
போது பலா சலர் திலகம் செவ் அரத்தம் விதார மெரி பொன் போல் எட்டு.

1234 களி தரு சௌகந்திகத்தின் இற இலவம் போது குயில் கண் அசோகம்
தளிர் அவிர் பொன் செம்பஞ்சியை வண்ணம் என ஆறு தகுதோ வாங்க
ஒளி குரவு குசும்பை மலர் செங்கல் கொவ்வைக் கனி என ஒருநான்கு அந்த
மிளிர் பதும ராகத்தைப் பொதுமையினால் சோதிக்க வேண்டும் எல்லை.

1235 திண்ணிய தாய் மேல் கீழ் சூழ் பக்கம் உற ஒளிவிடுதல் செய்தால் செவ்வே
அண்ணிய உத்தமம் முதல் மூன்று ஆம் என்பர் சாதரங்கம் அணிவோர் விச்சை
புண்ணியவான் கன்னி அறுசுவை அன்ன முதலான புனித தானம்
பண்ணியதும் பரிமேத யாகம் முதல் மகம் புரிந்த பயனும் சேர்வர்.

1236 குருவிந்தம் தரிப்பவர் பார் முழுதும் ஒரு குடை நிழலில் குளிப்ப ஆண்டு
திருவிந்தை உடன் இருப்பர் சௌகந்திகம் தரிப்போர் செல்வம் கீர்த்தி
மருவிந்தப் பயன் அடைவர் கோவங்கம் தரிப்போர் தம் மனையில் பாலும்
பெரு விந்தம் எனச் சாலி முதல் பண்டம் உடன் செல்வப் பெருக்கும் உண்டாம்.

1237 எள்ளி இடும் குற்றம் எலாம் இகந்து குணன் ஏற்று ஒளிவிட்டு இருள் கால் சீத்துத்
தள்ளிய இச் செம்பது மராகம் அது புனை தக்கோர் தம்பால் ஏனைத்
தௌ¢ளிய முத்து உள்ளிட்ட பன் மணியும் வந்து ஓங்கும் செய்யா ளோடும்
ஒள்ளிய நல் செல்வம் அதற்கு ஒப்ப நெடு பால் கடலின் ஓங்கும் மாலோ.

1238 பிற நிறச் சார்பு உள்ளி புள்ளடி பிறங்கு கீற்று
மறு அறு தராசம் என்ன வகுத்த ஐம் குற்றம் தள்ளி
அறை தரு பண்பு சான்ற அரதன மணியும் வேந்தன்
செறுநர் வாள் ஊற்றம் இன்றிச் செரு மகட்கு அன்பன் ஆவான்.

1239 குறுநிலக் கிழவனேனும் அவன் பெரும் குடைக்கீழ்த் தங்கி
மறுகுநீர் ஞாலம் எல்லாம் வாழும் மற்று அவனைப் பாம்பு
தெறு விலங்கு அலகை பூதம் சிறு தெய்வம் வறுமை நோய் தீக்
கருவு கொள் கூற்றச் சீற்றம் கலங்கிட ஆதி ஆவாம்.

1240 முன்னவர் என்ப கற்றோர் வச்சிர முந்நீர் முத்தம்
மன்னவர் என்ப துப்பு மாணிக்கம் வணிகர் என்ப
மின் அவிர் புருடராகம் வயிடூரியம் வெயில் கோ மேதம்
பின்னவர் என்ப நீல மரகதம் பெற்ற சாதி.

1241 பார்த்திபர் மதிக்கும் முத்தம் பளிங்கு அன்றி பச்சை தானும்

சாத்திகம் துகிர் மாணிக்கம் கோமேதம் தாமே அன்றி
மாத் திகழ் புருடராகம் வயிடூயம் வயிரம் தாமும்
ஏத்திரா சதமா நீலம் தாமதம் என்பர் ஆய்ந்தோர்.

1242 இனையவை அளந்து கண்டு மதிக்கும் நாள் எழு மான் பொன்தேர்
முனைவ நாள் முதல் ஏழின் முறையினால் பதுமராகம்
கனை கதிர் முத்தம் துப்புக் காருடம் புருடராகம்
புனை ஒளி வயிரம் நீலம் என் மனார் புலமை சான்றோர்.

1243 வெய்யவன் கிழமை தானே மேதக மணிக்கும் ஆகும்
மையறு திங்கள் தானே வயிடூரிய மணிக்கும் ஆகும்
ஐயற இவை ஒன்பானும் ஆய்பவர் அகம் புறம்பு
துய்யராய் அறவோராய் முன் சொன்ன நாள் அடைவே ஆய்வர்.

1244 அல்லி அம் பதுமம் சாதி அரத்தவாய் ஆம்பல் கோடல்
வல்லி சேர் மௌவல் போது நூற்று இதழ் மரை கால் ஏயம்
மெல் இதழ்க் கழுநீர் பேழ்வாய் வெள்ளை மந்தாரம் இன்ன
சொல்லிய முறையால் வண்டு சூழத்தன் முடிமேல் சூடி.

1245 தலத்தினைச் சுத்தி செய்து தவிசினை இட்டுத் தூய
நலத்துகில் விரித்துத் தெய்வ மாணிக்கம் நடுவே வைத்துக்
குலத்த முத்து ஆதி எட்டும் குணதிசை முதல் எண் திக்கும்
வலப்பட முறையே பானு மண்டலம் ஆக வைத்து.

1246 அன்பு உறு பதுமராகம் ஆதி ஆம் அரதனங்கள்
ஒன்பதும் கதிரோன் ஆதி ஒன்பது கோளும் ஏற்றி
முன்புரை கமலப் போது முதல் ஒன்பான் மலரும் சாத்தி
இன்புற நினைந்து பூசை இயல் முறை வழாது செய்தல்.

1247 தக்க முத்து இரண்டு வேறு தலசமே சலசம் என்ன
இக் கதிர் முத்தம் தோன்றும் இடம் பதின் மூன்று சங்கம்
மைக் கரு முகில் வேய் பாம்பின் மத்தகம் பன்றிக்கோடு
மிக்க வெண் சாலி இப்பி மீன் தலை வேழக் கன்னல்.

1248 கரி மருப்பு பைவாய் மான்கை கற்பு உடை மடவார கண்டம்
இரு சிறைக் கொக்கின் கண்டம் எனக் கடை கிடந்த மூன்றும்
அரியன ஆதிப்பத்து நிறங்களும் அணங்கும் தங்கட்கு
உரியன நிறுத்தவாறே ஏனவும் உரைப்பக் கேண்மின்.

1249 மாட வெண் புறவின் முட்டை வடிவு எனத் திரண்ட பேழ் வாய்
கோடு கான் முத்தம் வெள்ளை நிறத்தன கொண்மூ முத்தம்
நீடு செம் பரிதி அன்ன நிறத்தது கிளை முத்து ஆலிப்
பீடு சால் நிறத்த அராவின் பெரு முத்தம் நீலத்து ஆம் ஆல்.

1250 ஏனமா வாரம் சோரி ஈர்ஞ் சுவை சாலி முத்தம்
ஆனது பசுமைத்து ஆகும் பாதிரி அனையது ஆகும்
மீனது தரளம் வேழம் இரண்டினும் விளையும் முத்தம்
தான் அது பொன்னின் சோதி தெய்வதம் சாற்றக் கேண்மின்.

1251 பால் முத்தம் வருணன் முத்தம் பகன் முத்தம் பகலோன் முத்தம்
மான் முத்தம் நீல முத்தம் மாசு அறுகுருதி முத்தம்
கான் முத்தம் பசிய முத்தம் காலன்தன் முத்தம் தேவர்
கோன் முத்தம் பொன் போல் முத்தம் குணங்களும் பயனும் சொல்வாம்.

1252 உடுத்திரள் அனைய காட்சி உருட்சி மாசு இன்மை கையால்
எடுத்திடில் திண்மை பார்வைக்கு இன்புறல் புடிதம் என்ன
அடுத்திடு குணம் ஆறு இன்ன அணியின் மூது அணங்கோடு இன்மை
விடுத்திடும் திருவந்து எய்தும் விளைந்திடும் செல்வம் வாழ்நாள்.

1253 மாசு அறு தவத்தோன் என்பும் வலாசுரன் என்பும் வீழ்ந்த
கோசலம் ஆதி நாட்டில் பட்டது குணத்தான் மாண்ட
தேசதாய் இலேசது ஆகித் தௌ¢ளிதாய் அளக்கின் எல்லை
வீசிய விலையது ஆகி மேம்படு வயிரம் தன்னை.

1254 குறுநிலத்து அரசும் தாங்கில் குறைவுதிர் செல்வம் எய்தி
உறுபகை எறிந்து தம் கோன் முழுது உலகு ஓச்சிக் காக்கும்
வருமை நோய் விலங்கு சாரா வரைந்த நாள் அன்றிச் செல்லும்
கறுவு கொள் குற்றம் பூதம் கணங்களும் அணங்கும் செய்யா.

1255 மா மணி மரபுக்கு எல்லாம் வயிரமே முதன்மைச் சாதி
ஆம் என உரைப்பர் நூலோர் அதிகம் யாது என்னின் ஏனைக்
காமரு மணிகட்கு எல்லாம் தமர் இடு கருவி ஆம் அத்
தூமணி தனக்குத் தானே துளை இடும் கருவி ஆகும்.

1256 மரகதத் தோற்றம் கேண்மின் வலாசுரன் பித்தம் தன்னை
இரை தமக்கு ஆகக் கௌவிப் பறந்தபுள் ஈர்ந்த தண் டில்லித்
தரை தனில் சிதற வீழ்ந்த தங்கிய தோற்றம் ஆகும்
உரைதரு தோற்றம் இன்னும் வேறு வேறு உள்ள கேண்மின்.

1257 விதித்த வேல் அனைய வாள்கண் வினதை மாது அருணச் செல்வன்
உதித்தவான் முட்டை ஓட்டை உவண வேல் தரையில் யாப்பக்
கதிர்த்தவோடு அரையில் தப்பி வீழ்ந்து ஒரு கடல் சூழ் வைப்பில்
உதித்தவாறு ஆகும் இன்னும் உண்டு ஒரு வகையால் தோற்றம்.

1258 முள்ளரை முளரிக் கண்ணன் மோகினி அணங்காய் ஓட
வள்ளரை மதியம் சூடி மந்தர வரை மட்டாகத்
துள் இள அரி ஏறு போலத் தொடர்ந்து ஒரு விளையாட்டாலே
எள் அரிதாய செந்தி இந்தியக் கலனம் செய்தன்.

1259 அப் பொழுது அமலன் வித்தில் அரிகரகுமரன் கான
வைப்புரை தெய்வத் தோடும் வந்தனன் அந்த விந்து
துப்புரு கருடன் கௌவிக் கடலினும் துருக்க நாட்டும்
பப்புற விடுத்தவாறே பட்டது கலுழப் பச்சை.

1260 காடமே சுப்பிரமே காளம் எனக் குணம் மூன்றாம் கருடப் பச்சைக்
கீட அறுகின் இதழ் நிறத்த காடம் அது சாதியினால் இரு வேறு ஆகும்
சாடரிய சகுணம் எனச் சதோடம் என அவை இரண்டில் சகுணம் ஆறாம்
பீடுபெறு காடமொடு முல்ல சிதம் பேசல் அம்பித் தகமே முத்தம்.

1261 புல்லரிய பிதுகம் என இவை ஆறில் காடமது புல்லின் வண்ணம்
உல்லசித மெலிதாகும் பேசலமே குளச் செந்நெல் ஒண்தரளம் போலும்
அல் அடரும் பித்தகாம பசுங்கிளியின் சிறை நிறத்தது ஆகும் முத்தம்
குல்லை நிறம் பிதுகம் மரை இலையின் நிறம் சதோடத்தின் குணன் ஐந்தாகும்.

1262 தோடலே சாஞ்சிதமே துட்டமே தோட மூர்ச்சிதமே சிதமே வெய்ய
தோடலே சத்தினொடு சூழ் மந்த தோடம் எனத் தொகுத்த ஐந்தில்
தோடலே சாஞ்சி தஞ்சம் பிரவிலையா மலரி இலை துட்ட நீலத்
தோடதாம் புல்லின் நிறம் தோட மூர்ச்சித முளரி தோடலேசம்.

1263 மந்த தோடம் கலப மயில் இறகின் நிறமாம் இவ் வகுத்த தோடம்
சிந்த வான் ஆதகுண மணி அணிவோர் நால் கருவிச் சேனைவாழ்நாள்
உந்த வாழ் ஆர்வலன் கண் நீலம் இரண்டு அரன் கண்டத்து ஒளிவிட்டு ஓங்கும்
இந்திர நீலம் தான் மா நீலம் என வேறு இரண்டு உண்டு இன் நீலம்.

1264 முந்தியவிந்திர நீலம் விச்சுவ ரூபனை மகவான் முடித்த நாளின்
நந்தி அடு பழி தவிர்ப்பான் புரியும் மகப் பரிமகத்தின் அறிய தூமம்
உந்தி அரும் பரி இமையா நாட்ட நுழைந்து அளி சேற்றின் ஒழுகும் பீளை
சிந்திய ஆற்றிடைப் படும் ஒன்றி இந்திர வில் நிலம் எனத் திகழும் நீலம்.

1265 சஞ்சை ஆம் பகல் கடவுள் மனைவி அவள் கனல் உடலம் தழுவல் ஆற்றா
அஞ்சுவாள் தன் நிழலைத் தன் உருவா நிறுவி வனம் அடைந்து நோற்க
விஞ்சையால் அறிந்து இரவி பின்தொடர மாப் பரியா மின்னைத் தானும்
செஞ்செவே வயப்பரியாய் மையல் பொறாது இந்தியத்தைச் சிந்தினானே.

1266 அவை சிதறும் புலம்தோன்று நீலமா நீலம் இவை அணிவோர் வானோர்
நவை அறு சீர் மானவர் இந் நகை நீலம் சாதியில் நால் வேறு அந்தக்
கவல் அரிய வெள்ளை சிவப்பு எரி பொன்மை கலந்து இருக்கில் அரிதாய் முற்றும்
தவலரிதாய் இருக்கில் இரு பிறப்பாளர் முதல் முதல் நால் சாதிக்கு ஆகும்.

1267 இலங்கு ஒளிய இந் நீலம் மெய்ப் படுப்போர் மங்கலம் சேர்ந்து இருப்பர் ஏனை
அலங்கு கதிர் நீலத்தில் பெருவிலை ஆயிரப் பத்தின் அளவைத்து ஆகித்
துலங்குவதான் பால் கடத்தின் நூறு குணச்சிறப்பு அடைந்து தோற்றும் சோதி

கலங்கு கடல் உடைவைப்பில் அரிது இந்த இந்திரன் பேர்க் கரிய நீலம்.

1268 மைந்துறு செம் மணி முத்து வாள் வயிரம் பச்சை ஒளி வழங்கும் நீலம்
ஐந்து இவை மேல் கோமேதக முதல் பவளம் ஈறாக வறைந்த நான்கும்
நந்து ஒளிய வேனும் அவை சிறு வேட்கை பயப் பவழ நகு செம் குஞ்சி
வெம் தறுகண் வலன் நிணங்கள் சிதறும் இடைப் படுவன கோ மேதம் என்ப.

1269 உருக்கு நறு நெய்த் துளி தேன் துளி நல் ஆன் புண்ணிய நீர் ஒத்துச் சேந்து
செருக்கு பசும் பொன் நிறமும் பெற்று மெலிதாய்த் தூய்தாய்த் திண்ணிதாகி
இருக்கும் அது தரிக்கின் இருள் பாவம் போம் பரிசுத்தி எய்தும் வென்றித்
தருக்கு வலன் கபம் விழுந்த விடைப் புருடராகம் ஒளி தழையத் தோன்றும்.

1270 தாழ்ந்த பிலத்து இழிந்து எரிபொன் கண் அவுணன்
உயிர் குடிக்கும் தறுகண் பன்றி
போழ்ந்த முழை வாய் திறந்து திசை செவிடு பட
நகைத்துப் பொன் போல் கக்கி
வீழ்ந்த கபம் படுதவில் படும் உச்சி வட்டமாய்
மெலிதாய்ப் பொன் போல்
சூழ்ந்து ஒளி விட்டு அவிர் தழல் போல் தெள◌வு
எய்தி மனம் கவர்ந்து தோற்றம் செய்யும்.

1271 இந்த மணி பாரியாத் திரகிரியில் கொடு முடியாய் இலங்கும் தெய்வ
மந்தர மால் வரைப் புறம் சூழ் மேகலையாம் மயன் இந்த மணியினாலே
அந்தர நாடவன் நகரும் அரசு இருப்பும் மண்டபமும் அமைத்தான் இந்தச்
சந்த மணி தரிப்பவரே தரியார் வெந் நிட வாகை தரிக்க வல்லார்.

1272 வலன் மயிராம் வயிடூரியம் இளாவிருத கண்டத்தில் வந்து தோன்றிப்
பலர் புகழும் கோரக்க மகதம் சிங்களம் மலயம் பாரசீகம்
இலகு திரி கூடாதி தேயங்கள் பிற தீபம் எங்கும் தோற்றும்
அலை கடலும் படும் இறுதிக் கார் இடிக்கும் போது நிறம் அதற்குயாது என்னில்.

1273 கழை இலை கார் மயில் எருத்தம் வெருகின் கண் நிறத்தது ஆய்க் கனத்தது ஆகி
விழைவு தரு தெள◌தாகித் திண்ணிதாய் மெலிதாகி விளங்கும் ஈதில்
அழகு பெற வலம் இடம் மேல் கீழ் ஒளி விட்டன முறையோர் அறவோர் ஆதித்
தழை உறு நால் சாதி களாம் தினம் இதனைப் பூசித்துத் தரிக்க சான்றோர்.

1274 வலத்து அவுணன் தசை வீழ்ந்த வழிபடுதுப்பு அயன் சந்தி வடிவ மாத்து என்
புலத்தவரை விதிக்கும் இடத்தவனுடன் மாசி இழிபுலத்தும் புயல் போல் வண்ணள்
வலத்த மது கைடவரைக் குறை குருதி வழிநிலத்தும் மகவான் வெற்பின்
குலத்தை இற கரி சோரி சிதறிடத்தும் வந்து குடி கொண்டு தோன்றும்.

1275 அவ் வழியில் பகு பவள முருக்கம் பூ பசுங்கிளி மூங்கு அலர்ந்த செவ்வி
செவ்வரத்த மலர் கொவ்வைக் கனி போலும் குணம்குற்றம் திருகிக் கோடல்
எவ்வம் உறப் புழு அரித்தல் தன் முகம் ஒடிதல் பெரும் பாலும் இப் பூண் ஏந்தல்

பெய் வளையார் தமக்கே ஆம் தரிக்கின் மகப்பேறு முதல் பேறு உண்டாகும்.

1276 இரவி எதிர் எரி இறைக்கும் கல்லும் மதி எதிர் செழு நிர் இறைக்கும் கல்லும்
உரை இடு ஒன்பதில் ஒன்றில் உள் கிடையாய்க் கிடக்கும் என ஒன்பான் வேறு
மரபு உரைத்து வணிகர் ஏறு ஆகிய வானவர் ஏறு வடபால் நோக்கி
பரவி இருந்து அருச்சித்து மணிக் கைக் கொண்டு எதிர் மதுரை பரனை நோக்கா.

1277 அஞ்சலி செய்து அக நோக்கால் இக்கு மரற்கு அளவிறந்த ஆயுள் செல்வம்
விஞ்சுக என்று அளித்து அருள் இறை மகனும் விண் இழிந்த விமானம் நோக்கிச்
செம் சரணம் பணிந்து இருக்கைத் தாமரையும் விரித்து ஏற்றான் செல்வ நாய்கர்
மஞ்சனையும் புடைநின்ற அமைச்சரையும் நோக்கி முகம் மலர்ந்து சொல்வார்.

1278 இம் மணியால் இழைத்து நவ முடி சூட்டி இச் சிங்க இள ஏறு அன்ன
செம் மறனை அபிடேக பாண்டியன் என்று இயம்பும் எனச் செம் பொன் தூக்கிக்
கைம் மறியில் வணிகருக்கு விலை கொடுப்பான் வருவார் முன் கருணை நாட்டாம்
அம் மகன் மேல் நிரப்பி இள நகை அரும்பி நின்றாரை அங்குக் காணார்.

1279 ஓர் உருவாய் தேர் நின்ற வணி கேசர்
விடையின் மேல் உமையா ளோடும்
ஈர் உருவாய் முக்கண்ணும் நால்கரமும்
அஞ்சாமல் இறவாவாறு
கார் உருவாய் எழு மிடரும் காட்டித் தம்
கோயில் புகக் கண்டார் இன்று
பார் உருவாய் நின்ற அணி கேசவர் எனவே
பின் பற்றிப் போவார்.

1280 தேன் செய்த கொன்றை நெடும் சடையார் முன்
தாழ்ந்து எழுந்து செம் கை கூப்பி
யான் செய்யும் கைம் மாறாய் எம்பிராற்கு
ஒன்று உண்டோ யானும் என்ன
ஊன் செய் உடலும் பொருளும் உயிரும் எனின்
அவையாவும் உனவே ஐயா
வான் செய்யும் நன்றிக்கு வையகத்தோர் செய்யும்
கைம்மாறு உண்டேயோ.

1281 என்னா முன் வழுத்தல் உறும் விறன் மாறன் கோக
கொழுந்தை இகல் வேல் விந்தை
மன் ஆகும் இவற்கு மனம் வாக்கு இறந்த பூரணமாம் மதுரை நாதன்
பொன்னாரு மணி மகுடம் சூட மணி நல்குதலால் புவியநேகம்
பன்னாளும் முறை புரியத் தக்கது என வாழ்த்தினார் பல் சான் றோரும்.

1282 ஏத்தி வலம் கொண்டு நான்கு இபம் தழுவப் பெற்று ஓங்கி இருக்கும் அட்ட
மூர்த்தி விடை அருள் பெற்று மூவ நன் மலையாகி முனிவர் கூறப்
பார்த்திவன் தன் பொலன் மாட மனைபுகுந்தான் இறை மணிப் பண் பயும் கேள்விச்

சத்திரரும் மந்திரரும் மணி நோக்கி வியப்பு அடைந்தார் சங்கை கூர்ந்தார்.

1283 வேள் என வந்த நாய்கர் சுந்தர விடங்கர் ஆனால்
நாள்களும் கோளும் பற்றி நவமணி ஆக்கினாரோ
தாள்களும் தோளும் மார்பும் தரித்த நீள் நாகம் ஈன்ற
வாள் விடு மணியோ ஈந்தார் யாது என மதிக்கற் பாலேம்.

1284 இந்திரக் கடவுள் நாட்கும் இம் மணி அரிய என்னா
மந்திரக் கிழவர் நல்கி மயனினு மாண்ட கேள்வித்
தந்திரக் கனகக் கொல்லர்க்கு உவப்பன ததும்ப வீசிச்
செம் திரு மார்பினார்க்கு திருமணி மகுடம் செய்தார்.

1285 மங்கல மரபன் மாலை மணி முடி சூட்டி நாமம்
செம்கண் ஏறு உயர்த்த நாய்கர் செப்பிய முறையால் வேத
புங்கவர் இசைப்ப வீதி வலம் செய்து புனிதன் பாத
பங்கயம் இறைஞ்சி வேந்தன் பன் மணிக் கோயில் எய்தா.

1286 போர் மகள் உறையுள் ஆன புயத்து அபிடேகத் தென்னன்
தேர் முதல் கருவித் தானைத் தெவ்வர் நீள் முடி எலாம் தன்
வார் கழல் கமலம் சூட மனு முறை பைம் கூழ் காக்கும்
கார் எனக் கருணை பெய்து வையகம் காக்கும் நாளில்.

1287 தந்தை தன் காமக் கிழத்தியர் ஈன்ற தனயராய் தனக்கு முன்னவராய்
முந்தை நாள் அரசன் பொன்னறை முரித்து முடி முதல் பொருள் கவர்ந்து உட்கும்
சிந்தையர் ஆகி மறு புலத்து ஒளித்த தெவ்வரைச் சிலர் கொடு விடுப்ப
வந்தவர் கவர்ந்த தனம் எலாம் மீள வாங்கினார் ஈர்ங்கதிர் மருமான்.

மாணிக்கம் விற்ற படலம் சுபம்
----

1. 18. வருணன் விட்ட கடலை வற்றச் செய்த படலம் (1288 -1306)

1288 காழ் கெழு கண்டத்து அண்ணல் கௌரியன் மகுடம் சூட
வீழ்கதிர் மணிகள் ஈந்த வியப்பு இது விடையோன் சென்னி
வாழ் கரு முகிலைப் போக்கி மதுரை மேல் வருணன் விட்ட
ஆழ் கடல் வறப்பக் கண்ட ஆடலைப் பாடல் செய்வாம்.

1289 சித்திரை மதியில் சேர்ந்த சித்திரை நாளில் தென்னன்
மைத்திரள் மிடற்று வெள்ளி மன்று உளாற்கு களவு மாண்ட
பத்திமை விதியில் பண்டம் பலபல சிறப்ப நல்கிப்
புத்தியும் வீடு நல்கும் பூசனை நடத்தல் உற்றான்.

1290 நறிய நெய் ஆதி ஆர நறும் குழம்பு ஈறா ஆட்டி
வெறிய கர்ப்புர நீர் ஆட்டி அற்புத வெள்ளம் பொங்க

இறைவனை வியந்து நோக்கி ஏத்துவான் எறிநீர் வைகை
துறைவ நீ என் கர்ப்பூர சுந்தரனேயோ என்றான்.

1291 பூசனை புரியும் எல்லைப் பொன் நகர்க்கு இறைமை பூண்ட
வாசவன் வருடம் தோறும் பூசித்து வருவான் அன்ன
காசறு மனத்தான் பூசை கழி உறும் அளவும் தாழத்துத்
தேசு அமை சிறப்பார் பூசை செய்து தன் நாடு புக்கான்.

1292 அன்று நீர்க் கடவுள் வேள்வி நாயகன் அவையத்து எய்தி
நின்றவன் தன் நோய் தீரும் செவ்வியின் இகழ்ச்சி தோன்றக்
குன்ற வன் சிறகு ஈர்ந்த கொற்றவன் முகத்தை நோக்கி
இன்று நீ சிறிது தேம்பி இருத்தியால் என் கொல் என்றான்.

1293 சிலைப்படு முகில் ஊர் அண்ணல் செப்புவான் இருள் தீர் அன்பின்
வலைப்படு பெருமான் எம்மான் மதுரை எம் பிரானை அன்பு
தலைப்படு பூசை செய்யத் தாழ்த்தது இன்று அதனால் இப்போது
அலைப்பட சிறிது என் உள்ளம் ஆகுலம் அடைந்தது உண்டால்.

1294 என்ன அவன் இலிங்கம் தான் மாஇலிங்கமோ என்று முந்நீர்
மன்னவன் வினவலோடு மகபதி மொழிவான் முன்பு என்
தன்னரும் பழியும் வேழச் சாபமும் தொலைத்தது அன்றோ
அன்னதை அறிந்திலாய் கொல் என்ன நீர் அண்ணால் கூறும்.

1295 அற்று அது ஆகில் தெய்வ மருத்துவராலும் தீரச்
செற்றிட அரிதா என்னைத் தெறும் பெரு வயிற்று நோயை
அற்றிடு மாறு தீர்க்கும் கொல் என வலாரி ஐயம்
உற்று நீ வினாயது என் என்று உள் நகை அரும்பிச் சொல்வான்.

1296 அரி அயரலும் தீராப் பிறவி நோய் அறுக்க வல்ல
பெரியவன் இந்த யாக்கைப் பெரும் பிணி பிறவும தீர்த்தற்கு
அரியனோ ஐயன் செய்யும் திருவிளையாட்டை இன்னே
தெரிய நீ சோதி என்னத் தெண் கடல் சேர்ப்பன் சொல்வான

1297 கல் இறகு அரிந்தோய் இங்கு நான் வரும் காலை வேட்டார்க்கு
எல்லை இல் காம நல்கும் சுரபியும் இன்பால் சோரப்
புல்லிய கன்று மாற்றுப் பட்ட அப்போது கண்ட
நல்ல சோபனத்தால் இந்த நல் மொழி கேட்டேன் என்னா.

1298 வருணனும் ஏகி வெள்ளி மன்று உடை அடிகள் செய்யும்
திருவிளையாடல் கண்டு வயிற்று நோய் தீர்ப்பான் எண்ணி
முரசு அதிர் மதுரை மூதூர் முற்றும் நீ அழித்தி என்னாக்
குரை கடல் தன்னை வல்லே கூவினான் ஏவினானே

1299 கொதித்து எழுந்து தருக்கள் இறக் கொத்தி எடுத்து எத்திசையும்

அதிர்த்து எறிந்து வகைள் எல்லம் அகழ்ந்து திசைப் புறம் செல்லப்
பிதிர்த்து எறிந்து மாட நிரை பெயர்த்து எறிந்து பிரளயத்தில்
உதித்து எழுந்து வருவது என ஓங்கு திரைக் கடல் வரும் ஆல்.

1300 கந்த மலர்த் தனிக் கடவுள் கற்பத்தும் அழியாத
இந்தவளம் பதிக்கு இடையூறு எய்திய எம் பதிக்கும் இனி
வந்தது எனச் சுந்தரனை வந்து இறைஞ்சி வானவரும்
சிந்தை கலங் கினர் வருணன் செய்த செயல் தெளஞ்யாதார்.

1301 சூலமோடு அழல் ஏந்தும் சொக்கர் திரு விளையாட்டின்
சீலமோ நாம் இழைத்த தீ வினையின் திறம் இது வோ
ஆலமோ உலகம் எலாம் அழிய வரும் பேர் ஊழிக்
காலமோ எனக் கலங்கிக் கடி நகரம் பனிப்பு எய்த.

1302 மண் புதைக்கத் திசை புதைக்க மயங்கி இருள் போல் வருநீத்தம்
விண் புதைக்க எழு மாட வியன் நகரின் புறத்து இரவி
கண் புதைக்க வரும் அளவில் கண்டு அரசன் நடுங்கிப்
பெண் புதைக்கும் ஒருபாகப் பிரான் அடியே சரண் என்னா.

1303 ஆலம் எழுந்து இமையவர் மேல் அடர்க்க வரும் பொழுது அஞ்சும்
மால் எனவும் தன் உயிர் மேல் மறலி வரும் பொழுது அஞ்சும்
பாலன் எனவும் கலங்கிப் பசுபதி சேவடியில் விழுந்து
ஓலம் என முறை இட்டான் உலகுபுக முறை இட்டான்.

1304 முறை இட்ட செழியன் எதிர் முறுவலித்து அஞ்சலை என்னாக்
கறை இட்டு விண் புரந்த கந்தர சுந்தரக் கடவுள்
துறை இட்டு வருகடலைச் சுவறப் போய்ப் பருகும் எனப்
பிறை இட்ட திருச் சடையில் பெயல் நான்கும் வர விடுத்தான்.

1305 நிவப்பு உற எழுந்த நான்கு மேகமும் நிமிர்ந்து வாய் விட்டு
உவர்பு உறு கடலை வாரி உறிஞ்சின உறிஞ்ச லோடும்
சிவப் பெரும் கடவுள் யார்க்கும் தேவ் எனத் தெளஞ்ந்தோர் ஏழு
பவப் பெரும் பௌவம் போலப் பசை அற வறந்த அன்றெ.

1306 அந் நிலை நகர் உளாகும் வானவர் ஆதி யோரும்
தென்னவர் பிரானும் எந்தை திருவிளை யாடல் நோக்கிப்
பன்னரு மகிழ்ச்சி பொங்கப் பன் முறை புகழ்ந்து பாடி
இன்னல் தீர் மனத்தர் ஆகி ஈறு இலா இன்பத்து ஆழ்ந்தார்.

வருணன் விட்ட கடலை வற்றச் செய்த படலம் சுபம்

1. மதுரைக் காண்டம் முற்றிற்று.